



Edebiyat Defteri

Oktay Coşar -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
11 Temmuz 2022 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Kısa Metrajlı Bir Operet

Dolmuş durağında On ikinci sıradayım. On ikinci adam benim. Yani oturarak gidebileceğim. Çok soğuk. Hava yani. Sanıyorum işe de geç kalacağım. Gecenin dördüne kadar sevgilinle şarap içmeye kalkışırsan böyle kan çanağı gözlerle dolaşırsın işte sokaklarda. Başım... Ne yalan söyleyeyim canım işe de gitmek istemiyor. Şimdi git elalemin ağır kokusunu çek; ona buna kitap satmaya çalış. Şu reklamcılık sektörüne bir girebilsem. Hah geldi dolmuş.

Oh be. Mayıştım valla sabah sabah. Şoför de bir açmış ki kaloriferi. Sıcacık vallahi. Radyonun sesi de sonda :

'Sevgili dinleyenler şimdi de Peter İlyiç Çaykovski'nin eserini dinleyeceksiniz. 5. senfoni do minör opus 64'

Nasıl yani? Şoföre bak be. Klasik müzik hayranı. Bir kameram olsaydı çekerdim yahu şu manzarayı. Dolmuşta senfoni. Bir dolmuşçunun operası. Yo yo. Operadaki dolmuşçu. Bu mahmurlukta ne de güzel döktürüyorum sabah sabah... Önümdeki koltukta oturanlar da hararetili hararetili konuşuyorlar :

'Üstadım, skolastik felsefe inanç ile bilgiyi uzlaştırmak. Yani sence inanç ve bilgi gerçekten samimi bir şekilde barışabilirler mi?'

'Öyle şey olur mu efendim. O düşünce ortaçağda kaldı. Hangi devirde yaşıyoruz...'

'Sekülerizmle skolastik düşüncenin iki ayrı karaktere sahip olduğunu ifade etmek istemiştin'

'Eeee. Haklılık payınız yok değil tabii.'

Hım? Neler oluyor? Yanlış mı duyuyorum yahu. Sabahın köründe adamlar felsefe yapıyor ya. Arkamdaki koltuktaki kadınlar da fısır fısır bir şeyler konuşuyorlar :

'Hayatım görmeliydin dün geceki opereti. . Donizettinin 'viva la mamma'sı. Bir harikaydı. Nefes kesiciydi. Ellerim patlayana kadar alkışladım.'

'Sorma. Dün de arkadaşlar zorla beni Verdi'nin 'La traviata' adlı operetine götürdüler. İlk başta biraz nazlandım ama değdi. Paris'te geçen bir muazzam bir aşk öyküsü. Mutlaka görmelisin sen de.'

Hey.. Neler oluyor? Nerdeyim ben? Dolmuşta değil miyim? Çok mu doldum yoksa. Şarabı mı fazla kaçırdım. Dolmuş şoförüne bak yahu simokinli. Rüyadaysam uyanayım hemen. Normal mi bu durum. Bir yolcu inecek galiba :

'Şoför bey. Yaşamın ince ince kıyılarında inecek var lütfen.'

'Pek tabii hanımefendi. Buyurun. Cemal Süreyya sokağının tam köşesi işte.'

Yok yok ben deliriyorum galiba. İki tokat atayım da kendime geleyim. Adama bak ya, simokin giymiş. Kadını da Cemal Süreyya sokağının bilmem neresinde indiriyor. Şaka gibi. Yok yok uykusuzluktan olmalı.

'Abi, dolmuş Tandoğan'dan geçer değil mi?'

'Bir tan doğar/ Şakaklarımın mavisinden/Geçer mi bu yollardan talihsiz aşk.'

Ne diyor bu ya. Ne diyor. Ne oluyor ağabeyler ablalar. Sabah sabah bir sürpriz mi bu bana. Hadi şaka yaptık deyin. Şunlara bak ya tatlı tatlı gülüşüyorlar bir şey olmamış gibi. Hah. Telefon. Sevgilim. Çok şükür gerçeğe dair bir şey işte.

'Alo aşkım, ya bu dolmuşta neler oluyor inanamazsın. Yani hakikaten inanamazsın.'

'Neler oluyor aşkım? Hem ben seni çok seviyorum biliyor musun? Akşama sana bir hediyem var.'

Çok şükür... Şükürler olsun. Tam kafayı sıyırmak üzereydim yahu.

'Ne hediyesi sevgilim?'

'Aşkım sana bir resim yaptım. Ama biraz Rembrandt'a kaçtı gibi tarzım. Kızmazsın değil mi aşkım? Bak eğer hoşuna gitmezse gotik resimler yaparım sana. Sen ne istersen yaparım bir tanem.'

'Ne ?'

'Gerçi sana kızgınım biraz. Dünkü bale gösterisini çok saçma bulup terk etmen emeğe saygısızlıktan başka bir şey değildi. Ama yine de seni çok seviyorum sevgilim. Hoşçakaall.'

'Ya ben o bale gösterisini... Alo! Aloo!!!!'

Öldüm ben değil mi? Öldüm evet. Hayır bundan daha absurd bri durumu yaşayabilir miyim ? Uyanayım değil mi? Evet evet uyanamayım ben. Kendimi yatakta bulayım. 'Aaa ne tuhaf bir rüyaydı diyeyim. ' Hadi zorla kendini. Uyan. Uyannn.. Offf. En iyisi ineyim bu entelektüel dolmuş bozmasından.

'Şoför bey, inecek var. İnce mince kıyılarda değil ama. Burada. Hemen!'

'Biliyor musunuz ben hem baget kullanıp hem araç sürebiliyorum. Bir keresinde de hem araç sürüp hem de aracımdaki ayaktaki yolcular dahil 32 kişiye konser vermiştim.'

'Ahh ben hatırlıyorum üstad. Ne muhteşem bir yolculuktu. İşe hiç gitmek istememiştin o gün.'

'Ne diyorsunuz yahu siz? Ne diyorsunuz? Delirtecek misiniz beni? Inecek var diyorum. Ben konser filan istemiyorum. Kültürünüz de sanatınız da sizin olsun. İneceğim kardeşimmm! Sabah sabah ne tiyatrosu bu ya.'

'Buyurun inin. Siz bilirsiniz. Ama isterseniz bir kere daha düşünün.'
'Yok kardeşim ne düşüneneğim ya. Durdur sen şu zimbirtiyı bir hele.'

Ohh. İndim yahu sonunda. Deliler mi ne? Kumpanya dolmuşu gibi. Eee neresi burası? İyice şaşkınlaştım ha. Hah karşıya geçmek için bir alt geçit var. Burası da çok karanlıkmiş. O ne. Bir kapı. Ne yazıyor ki üstünde, tam okunmuyor da : 'Kuğu gölü kapısı.' Off ya offf.. Uyan artık ya uyan! Ne günah işledim ben! Geçeyim bari kapıdan.

"Ne! Ne! Delirmeden önceki son aşama bu olmalı! Sevgilim sen ne yapıyorsun bu odada? Piyano çalmayı ne zaman öğrendin ? Ne ? Şimdi balerin kostümleriyle neden dans ediyorsun ki karşımda?"

'Hayatım dün terk ettiğin bale gösterisinde izleyemedin kısımları göstereceğim sana. Ama kızma bana ne olur. Bak çok çalıştım bu gösteri için.'

'Hayır lütfen! Lütfen yapma lütfen! Bak iyiden iyiye delireceğim. Ya bu bir rüyaysa neden bu kadar uzun sürdü. Kimse yok mu? Kimse yok mu? Kimse yok mu? Kimse...'

'Aşkımmm'

'Ne?'

'Aşkım uyannn..'

'Hı, dans etmiyor musun sen?'

'Ne dansı?'

'Ne?'

'Dans dedin de bu akşam için iki kişilik bale gösterisine bilet aldım, gider miyiz canışkom?'

'Gidelim. Mutlaka gidelim sevgilim. İki elimiz kanda olsa yine gidelim olur mu?'

--

Sıradan Bir Öykü

Bugün gerçekten de çok entersan bir şey yaşadım. benden bir öykü yazmam istendi. Yeni çıkardıkları bir edebiyat dergisinde yayımlayacaklarmış. Her ne kadar bana bu isteği yapanlara, "bakın ben öykü yazmayı bilmem. Bırakın öykü yazmayı, ben hayatım boyunca tek bir satır bile yazabilmiş değilim" desem de maalesef ikna edemedim. Gerçekten öyle ama. Öğrenciliğimde bile kompozisyon dersinden hep zayıf almışımdır. Giriş ve gelişme bölümünü az buçuk kıvırır, ancak sonuç bölümünü hiç beceremezdim. Sonuçta sonuç hep sonuçsuz kalırdı anlayacağınız. Örneğin giriş bölümünde ailemin ne kadar yoksul olduğunu anlatır; gelişme bölümünde hep hayalini kurduğum bisikleti söyler; sonuç bölümünde de televizyonda izlediğim çizgi filmlerden bahsederdim. Anlayacağınız yazmaya yaşamım boyunca hiç yeteneğim olmadı.

Ama o hiç tanımadığım sıfır traşlı, nazik adam öyle içten istedi ki bir öykü yazmamı, her ne kadar hayır desem de, bunu yapmak zorunda olduğumu hissettim. Ama nasıl yazacaktım ki? Hem daha öykü nedir onu bile bilmiyordum? Tamam kulaktan dolma bir takım bilgilere sahiptim. Örneğin herkesin bir öyküsü olduğunu biliyorum. Ama bu yeterli değildi. Hemen en yakın kütüphaneye gittim ve öykü üzerine yüzlerce kitap okudum. Tam olarak bilgi sahibi olamasam da, iyi kötü fikir sahibi olmuşum. Doğrusu bu durum da içimi bir hayli ferahlatmıştı. Şimdi üşenmeyip bir an önce işe koyulmalıydım. OKuduklarımdan öğrendiğim şeyleri fırınıma koymanın vakti geçmişti. Önce bir konu bulmalıydım. Galiba işin en zor kısmı da buydu. Hatta bu durum için yardım bile almam gerekebilirdi. Ve yardımın adresi hazırda kafamda. Tabii ki sevgilim.

Hemen sevgilimi aradım. Fakat sevgilimin sesi titrek, endişeli ve korku doluydu. Sakin olup durumu anlatmasını istedim. Fakat dediğimi yapması çok zordu, sanırım başına çok kötü bir şey gelmişti ve derdini anlatamıyordu bile. Yarım yamalak ve ağlamaklı bir ifadeyle hemen yanına gelmemi istedi. Bir hayli endişelenmişim. Taksiye atladığım gibi evine gittim. Zili çalmamla, kapıyı açıp hıçkırarak bana sarılması bri oldu. Bir süre kendi kendime "ne oldu sevgilim" dedim. Ağlama sesinden beni duyması mümkün değildi çünkü. Belli ki onu çok korkutan bir durum meydana gelmişti. Neyse ki bir süre sonra sakinleşti ve odasına gelmemi istedi. Benden bunu isterken küçük ve masum bir kız çocuğuna bürünmüştü sanki. Hani korku filmlerindeki içine şeytan girmiş minicik kızlar gibi. Bu da nereden geldiyse aklıma şimdi...

Neyse elimden tutup, çekeştirerek odasına götürdü ve :

"gördün mü?"

"Neyi gördüm mü"

"Kapı işte kapı"

"Evet kapı"

"Bu ikinci kapı"

"Evet ikinci kapı"

"Bu kapı yoktu"

Nasıl yoktu diyecekken kesti sözümü :

"Bu kapı yoktu, odamın sadece bir kapısı vardı. Bir de bu durumun en tuhaf kısmı var tabii.."

"tuhaf derken?"

"tokmak..."

"tokmak?"

"tokmak yok! Kapının tokmağı yok!"

"Hıı... Evet""

"Ay ne kadar sakinsin ya inanamıyorum! Sanki her gün birilerinin evinde ikinci bir kapı hortluyor..."

"Ben.. Daha öykü yazacaktım ama. O sıfır traşlı adam benden... Neyse çilingirci çağıralım bari..."

"Sen iyice salaklaştın ha. Tokmak yok, anahtar deliği yok. Dümdüz kapı. Aaa görüyor musun?"

"Neyi?"

"Zili... Kapının yanında zil var..."

"Ya bak eğer bu bir şakaysa..."

"Bir dakika telefon çalıyor. Ben hemen bakıp geliyorum. Sakın bu odadan bir yere kıpırdama..."

Zil... Evet tabii ki yapılması gereken şey zile basmak... Açan yok. Bir daha basayım; içeri mutlaka girmesi gereken biri gibi basayım. Açılıyor. Kapı açılıyor... Ya ne tuhaf. Ben çok korkardım böyle mistik, gerilimli hikayelerden, oysa şimdi bana hiç de yabancı gelmiyor yaşadıklarım. İçerisi çok karanlık.

"Kimse yok mu? Kapınızı unutmuşsunuz da... Sevgilimin evi burası! Kimse yok muu?"

O da ne! Süslü üslü, gösterişli bir kraliyet koltuğu sanki. Bir adam oturuyor. Tam seçemiyorum. Sıfır traşlı bir adam. Bir şeyler söylüyor, o söyledikçe hemen yanındaki aynada bri dudak sesli sesli kıpırıyor.

"Yazdın mı çocuğum?"

"Hi?"

Öyküyü diyorum..."

"Öyküyü? Sen o musun ?"

"Yazdın mı?"

"Yok. Tam yazacaktım ki. Sevilim... Kapı... Tokmak..."

"Yazdıysan ameliyat edecektim"

"Sen cerrah mısın?"

"Öykücü cerrahım. Bak ne yazıyor ofisimdeki levhada"

"Mutlu mesut ve Mistik Öyküsel Doktorluk Bürosu"

"Hadi yaz hemen çocuğum. Saat dörtte başka bir ameliyatım var"

"Peki... Peki hemen yazarım. Şöyle düşlü müşlü birşey olur değil mi?"

"Olur çocuğum olur. Hadi bekletme beni..."

Kapıdan dışarı tekrar sevgilimin odasına çıktım. Çıkmamla birlikte kapı kayboldu. Tam o anda da sevgilim geldi :

"Kimmiş arayan bitanem?"

"Bir doktor. Şiir yazabilir misin dedi bana. Yazamam dedim. Hemen yazmalısın dedi ve kapattı."

"Sen ne yaptın? Kapı ? Yok?"

"Sorma. Zile bastım ve bir anda kayboldu. Sen iyisi tüm yaşananları unutmaya çalış. Şey... Ben hemen gitmeliyim. Hemen bir öykü yazmalıyım. Sen de mutlaka bir şiir yaz. Öptüm aşkım görüşürüz..."

Oktay Coşar

Odadaki Yalnızlık

31.01

2010

Odadaki Yalnızlık

Oktay CoşarBu öykü, 23.07.2010 tarihinde günün yazısı seçilmiştir.

Bugün yalnızım... Aslında çoğu zaman yalnızımdır, eski günlerdeki gibi muhabbet edenim pek yok.. Önceleri çok üzülüyordum, hatta ağlıyordum bir başıma... Ama alıştım artık bu duruma... Yine de çok neşeli olduğum söylenemez. Yazgı deyip geçiyorum. Çoğumuz öyle yapmıyor muyuz? İşte ben de öyle avutuyorum kendimi : ' Aman canım senin yazgın da böyleymiş işte...'

Anlayacağınız bu odada tek başınayım uzunca bir süredir. Ne yalan söyleyeyim alıştım da bu odaya. Rengin mavi olmasından mı nedir, odanın huzuru örtüyor yalnızlığımı çoğu zaman... Ha bir de pencereden süzülen sabah güneşinin ışığının yansıması dolmuyor mu odaya, pek mutlu oluyorum.

Onun dışında ufak tefek rahatsızlıklarım da yok değil. Sağ ayağım hafif aksıyor. Hey gidi eski ben... Dimdik dururdum ayakta tüm heybetimle. Belki üç koca insanı taşırdım sırtımda. Ama gençlik zamanlarımda tabi. Şimdi öyle yalnızım ki kimse ilgilenmiyor benimle. Biri çıkıp da 'nesi var bunun?' demiyor. Dedim ya alıştım artık; kanıksadım bu yaşamı. Şimdilerde ha bire geçmiş, o kalabalık zamanlarımı, bu odada kim bilir kaç insanla dertleştiğimi, kaç hüznün manzarasını seyrettiğimi, kaç kez gülüşmelere tanık olduğumu düşünüp düşünüp oyalanıyorum...

Başka da ne yapabilirim ki, geçmiş anı, mevsimleri saymaktan başka? Bana değer verenler, benimle ilgilenenler bir bir yittiler ölümlü dünyadan. Şimdiler umursamaz oldular iyice beni. Bakın şu fotoğrafı görüyor musunuz? Şu ak saçlı, koca burunlu, geniş çeneli olan! İşte o Celal Bey... Bu eve ilk o getirdi beni. Nasıl da heyecanlanmışım, çarpıyordu kalbim hızla... Şanslıydım ki evin en güzel odasına, yani bu odaya koydular beni. Çünkü güneş ilk bu odaya doğuyor. Size bir sır vereyim mi? Güneşin doğduğunu ilk bu odada gördüm ben... Öyle şaşırmıştım ki... Hele de her yerimin parıldadığını gördüğüm andaki şaşkınlığımı seyretmeliydiniz. Aslında, diyebilirim ki yaşamı bu odada tanıdım ben. İlk karı, sonbaharda sararmış yaprakların nasıl da döküldüğünü, ilk baharda ağaçların nasıl çiçeklendiğine hep bu odada şahit oldum.

Evvel zamanlar geceleri ürkerdim. Karanlığa alışkın olmadığımın olsa gerek. Ama sonraları geceyle de dost oldum. Celal bey bu odayı pek severdi. Gecenin bir yarısı kapı hafifçe aralandı mı bilin ki gelen Celal Bey'dir. Sigarasını yakar, ya bir kitap okur, ya yazısını yazar, bir süre sonra da çıkardı... Eğer sıkıntılıysa pencereyi açar, uzun uzun yıldızları seyreder, arada kendi kendine mırıldanırdı... Çok severdim, pek azdır onun gibi tertemiz bir kalbe sahip olan...

Bir kızı , bir de oğlu vardı. Şimdi evlenip yurt dışına çıktılar ikisi de. Onlarla da çok anılarım olmuştur. Özellikle kızı, bu odadaki çalışma masasına oturur, saatlerce şiirler yazardı hiç kımıldamadan. Yazdığı şiirlerin bazılarını sesli okur, ben de böylece dinlemiş olurum... Bir keresinde kendisine gelen bir mektubu yanımda okumuş uzunca ağlamıştı; öyle üzül müştüm ki onun o haline... Epeydir kendisinden haber alamıyorum, belki ünlü bir şairdir şu an, kim bilir?...

Hey gidi geçmiş... İlk doğduğum anı anımsıyorum da... Yerin iki kat altında, daracık bir marangozhanede açtım gözlerimi. Nasıl da uğraşıyordu beni tamamlayabilmek için marangoz. Öyle dikkatli, özene bezene şekil veriyordu ki bana. Ayaklarımı yerleştirene kadar ne olduğumu anlamamıştım. Sırtımdaki işlemler çok hoşuma gitmişti ama. Sonra ayaklarımı da yerleştirdi usta. Yalnız benzerlerimden biraz farklıydı ayaklarım, diğerleri gibi dik değil, yayvandı ve dört değil çiftti; sürekli sallanıyordum. Bir güzel boyadı, vernikledi tüm vücudumu. Lakin hala ne olduğumu çözemiyordum. Tam o anda kapıdan Celal Bey girdi : ' Sipariş ettiğim sandalye hazır oldu mu usta?' dedi. Marangoz bana bakarak : 'Evet oldu, hazır.' dedi. İşte o an anladım aslında bir sandalye, hatta sallanan sandalye olduğumu...

Ve sonra o evde başlayan uzun ama çok uzun bir serüven. Herkes çok severdi beni. Üstümde usulca sallanıp, benim şimdilerde hep yaptığım gibi geçmişe yolculuk ederlerdi sürekli... Adeta beni de alırlardı yanlarına, geçmişe yaptığı yolculuklarda. Çok, ama çok güzel günlerdi... Şimdiyse bir plak bile çalan kimse kalmadı artık bu ıssız odada...

En çok da üstüme örttükleri o beyaz çarşaftan nefret ediyorum. Ölü müyüm ben Allah aşkına? Neymiş tozlanmayayım diyeymiş. Kimse bilmiyor ki nefes bile alamıyorum o bez parçası üstümdeyken. Neyse ki eve On Beş günde bir gelen temizlikçi kadın derdimi anlamış olacak ki kaldırdı üstümden o bez parçasını; örtmüyor artık üzerime. Bundan sonra ise yazgım ne olur bilemiyorum. Tek bildiğim bu evin satıldığı ve benim bu odada böylece kala kaldığım. Ama yine de umudumu yitirmiyorum. Belli mi olur, belki de kalabalık bir aile taşınır da, yine eski, cıvıl cıvıl günlerime dönerim tekrar.

Ama başta da söyledim ya alıştım artık... Kendi kendime sallanıyorum artık bu yaşam salıncağında... Ya bir de; geçmiş, güneşin ışığı, mevsimler gibi sadık dostlarım da olmasa ne yapardım ben düşünebiliyor musunuz? Neyse ki size hikayemi biraz olsun anlatabildim de ferahladı içim. Bu keyifle, uzunca bir süre, daha coşkulu sallanıyım artık. Ama sizden ricam, eğer akrabalarımın sizde de varsa ne olur onlara iyi bakın, yalnız bırakmayın onları... Bakın,

benim yalnızlıktan çatladı bile bir çok yerim. Tek endişem, bir gün hiç sallanamayacak duruma gelmem. O yüzden sevdiklerinizi yalnız bırakmayın hiçbir zaman. Neyse.. Çok konuştum farkındayım... Dinlediğiniz için size minnettarım inanın... Ha bu arada... Odanın kapısını örtmeden, pikaba şu eski plaklardan birini koyarsanız sevinirim...

Oktay Coşar

O Adam

Kırı görür görmez koşmaya boşladı. Kendini çiçeklerin arasında buldu. Epey bir süre yuvarlandı. Yoruldu. Çok yoruldu. Mutluydu galiba. Yani uzun zamandır aradığı şey buydu sanırım. Kötülüğün olmadığı bir kırdan, çiçeklerin ortasında, gözüne güneş girerken çocuklar gibi yuvarlanmak pek tabii onu mutlu ve huzurlu kılacaktı.

Sonra toprağa sırt üstü uzandı ve gökyüzünü seyretmeye başladı. Zaten kocaman gözleri gökyüzünü seyretmekten aldığı keyifle daha bir büyüdü sanki. Yüzündeki ifade ise... Hımm.. Bir düşünüyem... Bir kez daha aklımda o anı canlandırmam gerekecek... Evet evet görüyorum yüzünü. Sanki yüzünün yarısı mutlu yarısı da geçmişteki birikmiş acılarından dolayı mutsuz gibi. Ama yine de kirli sakallarına rağmen ruhundaki huzur yüzüne yansımıştı diyebilirim...

Ben o anda bir ağacın gölgesinde pinekliyordum. İşte bu bahsettiğim adam geldi ve yukarıda bahsettiğim an yaşanmış oldu. Ama sadece bunlar yaşanmadı. Okuyun öğreneceksiniz...

Adam tatlı tatlı gökyüzünü seyrederken birden ani bir hareketle yerinden doğruldu ve etrafını süzmeye başladı. Sanki bir şey aranırmış gibi... Sonra bir kaya parçasında doğru belki birkaç saniye baktıktan sonra derin bir kahkaha attı ve bir hissimle kayayı yerinden kaldırıp bir kenara attı. Ben neler olup bittiğini anlamaya çalışırken adam çoktan kaya parçasının olduğu yeri elleriyle kazmaya başlamıştı bile. Kazdı kazdı kazdı... Sonra elini kazdığı çukurun içine uzattı ve bir defter çıkardı. Yüzü simsiyah kalın ciltli bir defterdi. Defteri eline aldı göğe doğru kaldırdı ve derin bir kahkaha daha attı. Gün içinde hiç beklemediğim bu tuhaf yaşananları gizliden gizliye gözetlemek benim de çok hoşuma gitmişti doğrusu. Sonra neler mi oldu? Okuyun okuyun...

O simsiyah, toprağa bulanmış koca defteri göğsüne dayadı, kollarıyla iyice sıkıştırdı gövdesine doğru. Gözlerini kapadı ve bir heykel gibi o halde ayakta dakikalarca kımıldamadan durdu. Pek tabii ben de tüm bu olan bitenler karşısında oldukça şaşkındım. Tıpkı adam gibi ben de kımıldamadan adamın daha sonra ne yapacağını merakla bekliyordum saklandığım yerden...

Sonra yavaşça gözlerini açtı, defteri başının üstüne kaldırdı ve ilk sayfasını açtı. Öyle tuhaf görünüyordu ki... Sonra deftere bakarak bağıra bağıra hiç unutamayacağım şu sözleri haykırdı :

'Sana benim köküm olacaksın demiştim
sana benim dalım, gövdem, yapraklarım olacaksın demiştim,
sana ruhumun ölümsüz bir parçasısın demiştim,
seni seviyorum ve tüm bu yazılanları kalbine armağan ediyorum,
Ve sen ey defter, kanayan her yerime merhem olacaksın biliyorum,
sen bana sevdami asla unutturmayacaksın biliyorum!...'

İster inanın ister inanmayın işte adam bu cümleleri haykırarak okuduktan sonra hem tüylerim diken diken oldu hem de bir an yaşadıklarımın bir rüya mı acaba diye düşünmeden edemedim.

Sonra adam tıpkı küçük, muzip bir çocuk gibi koşmaya başladı. Bir elinde defter, iki kolunu da bir kuş gibi açmış kahkahalar atarak koşmaya başladı. Sanki asla durmayacakmış gibi koşuyordu. İnanın seyrederken bile başım dönmüştü. Sonra birden durdu... Birden... Yine kaskatı kesildi kaldığı yerde. Birden hüzne büründü yüzü. Başını toprağa doğru eğdi ve ağlamaya başladı. İnanılmazdı... Gerçekten inanılmaz...

Bir yandan beni görmemesini istiyor bir yandan da yanına gidip neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama hangisini daha çok istiyordum inanın bilmiyorum. İşte o an adam bir yandan ağlarken bir yandan dizlerinin üstüne çöktü başını toprağa yasladı ve yine bir süre orada kaldı öylece. Sonra doğruldu, tekrar defterin bir sayfasını açtı ve yine haykırarak şu cümleleri okudu :

'Hep köz olmamızdan korktum biriciğim,
paylaştığımız bu alev hep korkuttu beni biriciğim,
gidişinle ölümün arasında hiç fark yoktu biriciğim bil,
bu defteri toprağa gömerken çoktan köküm, yapraklarım olduğunu bil,
ve yine bil ki içimden çıktığın anla son nefesimi verdiğim an aynı zamana denk gelecek...'

Gerçekten tüyler ürperticiydi. Gerçekten şiir gibiydi yaşadıklarım. Sonra adam esrareniz bir şekilde gülümseyerek defteri yüzüne yaklaştırdı ve öptü; ardından tekrar çukura koydu ve üstünü kapattı. Ellerini cebine koydu yine bulutları seyretti bir süre. Sonra benim olduğum yere doğru yöneldi. Birden heyecanlandım. Bana doğru bakıyordu sanki. Ama ağacın arkasındaydım ve yine de beni göremeyeceğini düşünüyordum. Sanki tam gözlerimin içine bakarak gülümsedi ve el salladı. Evet evet beni görmüş olmalı diye düşündüm. Ama yanıma yaklaşmadı ve geldiği tarafa doğru uzaklaştı... Garipti tüm bunlar, çok garip...

Ama bakın size çok önemli bir şey söyleyeyim. Belki de evet bana baktı beni gördü ama ben hayaldim. Aslında ben

yoktum orada. Şaşırmayın ne olur. Belki de o hayaldi. Yok yok ben hayaldim. Yok yok belki de ikimiz de hayaldik ama o yaşananlar gerçektir. En gerçek olan ise, o adamın hissettiği sevdandı.

Kafanız karışmasın ne olur. Siz sadece o adamın her sene oraya gelip aynı şeyleri tekrarladığını ve sevdiği insanı asla unutmayacağını bilin yeter... Ve son bir itiraf : artık eskisi gibi kollarımı bir kuş gibi açıp soluksuz koşamıyorum...

Oktay Coşar

Gelincik

Her zamanki kendine ait düşünce tepesindeydi genç kız. Bir yandan bulutlara, kuşlara bakıyor bir yandan da düşünüyordu geçmişini sürekli yaptığı gibi. O yemyeşil tepe genç kızın en iyi dostu ve sırdaşydı. İlbahar gelmek üzereydi. Ağaçların çiçek açmaya başlıyor olması genç kızı daha da mutlu kılıyordu. Ama her şeyden önemlisi düşünce tepesine mutlu gelmiş olmasıydı. Çünkü en çok, mutlu geldiği anları seviyordu. O zaman gökyüzü daha bir renkli, bulutlar daha bir beyaz gibi görünüyordu gözüne. Bir anda gözüne kuş sürüsünden ayrılmış bembeyaz, özgürce salınan, adeta kendine dans eden bir kuş ilişti. Uzun uzun seyretti kuşu. Kendiyle özdeşleştirdi kuşu o an. Kuşun da kendi gibi düşleriyle yaşadığını, kahaahalarla ve gözyaşlarıyla dolu bir dolu öyküsü olabileceğini düşündü. Çünkü genç kız da düşünce tepesinde olduğu zamanlarda kendini yerde değil de uçuyor olarak düşünüyordu. Evet evet, genç kızın kimseden korkmadan, ürkmeden, çekinmeden kanatlarını takabildiği tek yer düşünce tepesiydi. Fakat hava kararmak üzereydi, artık eve dönmeliydi. Yavaşça çömeldiği yerden doğrudu, gökyüzüyle, kuşlarla o gün için vedalaştı, ve sekiz yaşından beri sürekli geldiği, yirmidört yıllık dostu yemyeşil tepeden salına salına indi...

Kasabada herkes genç kızı Ophelia olarak bilirdi. Bunun sebebi de çocukluğunda okuduğu bir romandaki Ophelia karakterinden çok etkilenmiş olması ve sevdiği birçok kişiye okuduğu romanı anlatmasıydı. En büyük düşü öğretmen olabilmektir; ne mutlu ki ona, bu düşünüyü gerçekleştirdi ve kendi kasabasında işe başladı. Kasabadaki bütün çocuklar Ophelia'ya hayrandı. Tabi bu hayranlığın sebebinde çocukları çok sevmesi de yatıyordu. Çoğu kez öğrencilerini evine çağırır, onlara kekler, çörekler yapar, mum alevinde masallar okurdu.

Nihayet eve gelmişti. Yapması gereken bir sürü iş vardı. Doğrusu kalbi de bu aralar bir hayli karışıktı. Belki de bu karışıklığın tepedeki mutlulukla da yakından bir bağlantısı vardı. Biraz düşündükten sonra ev işlerini biraz ertelemeye karar verdi. Çok sevdiği renkli mumlarını yaktı, koltuğuna oturup düşünmeye başladı. Dikkati birden koltuğunun tam yanındaki komodinin üstünde duran, kendine yazılmış şiir sayfalarına yöneldi. Bir tomar kağıt parçasını aldı ve tekrar okumaya başladı sessizce. Kim bilir kaçınıcı okuyuşuydu. Ama her okuyuşundan ayrı bir coşku, ayrı bir haz alıyordu. İşin en tuhaf yanı ise bu şiirleri kimin yazdığını bile bilmiyordu. Her sabah uyandığında, bahçesindeki tek gelinciğin hemen yanı başına iliştilmiş bir mektup buluyordu. Mektuplarda ya bir şiir ya da kendisine ithaf yazılmış sevda cümleleri oluyordu. Durumun bir diğer esrarengiz yanıysa mektupları yazan kişinin sanki kendisini çok iyi tanıyor oluşuydu. Hatta bir mektubun bir cümlesinde "Sen benim ruh ikizimsin" demişti yazan kişi. Tam üç aydır neredeyse eksiksiz, hergün bırakılan mektupların sahibini öyle çok merak ediyordu ki Ophelia; ama hiç bir zaman da görebilmek için erkenden uyanıp pencereden gözlemedi yazan kişiyi. Çünkü o kişinin kendisini gördüğü zaman, bu mutlu büyüünün bozulabileceğinden, hatta mektupların kesilebileceğinden endişe ediyordu. Ve ne yazık ki yazdığı mektuplardan başka hiçbir iz yoktu Ophelia'nın elinde o kişiye dair.

Fakat görebilmek ve onu tanıyabilmek adına içinde taşıdığı umudu da hiçbir zaman kaybetmiş değildi. Bu sırrını ise sadece düşünce tepesiyle paylaşıyordu. Yaşamında şu ana kadar daha önce hiç hissetmediği bir duygu fırtınası yaşıyordu sanki. Ama ruhuna en çok hakim olan duygu, merak ve gizdi. Nasıl biriydi bu sır dolu adam, neden ardı arkası kesilmeyen sevda mektupları yazıyordu sürekli ve neden hep aynı gelinciğin yanına bırakıyordu mektubunu?

Mektuplarını ise genelde, "tatlı düşüme" ya da "gelinciğime" kelimeleriyle bitiriyordu. Ophelia'nın tek yaptığı şey mektupları tekrar tekrar okumak ve beklemektir...

Bu sefer tepeye çıkmak yormuştu Ophelia'yı. Yapması gereken bir sürü işe rağmen bir türlü yerinden kalkamıyordu. Mum alevi ise gittikçe kısıklaşıyordu. Her şeye rağmen ruhunda tatlı bir yorgunluk hissediyordu... Bezgin oluşundan ola gerek, oturduğu koltukta, gözleri kapanıverdi birden Ophelia'nın...

Birden kendini daha biraz önce gittiği tepede buldu Ophelia. Hava oldukça karanlıktı. Neler olduğunu ve nasıl olup da kendini birden düşünce tepesinde bulunduğunu düşünüyordu şaşkınlıkla. Etrafına bakınıyor ama karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordu. Birden gündüz gördüğü, sürüden ayrı kendisiyle dans eden kuşu gördü. Karanlığı yarararak, en beyaz haliyle parıldayarak kendisine doğru yaklaşıyordu kuş. Hala neler olup bittiğini çözememiş, büyük bir hayretle kendisine doğru uçmakta olan kuşu gözliyordu. İyice yanaştı beyaz kuş. Birden Ophelia'nın omzuna konuverdi. Dona kalmıştı Ophelia, hiç kıpırdatamıyordu bedenini. Kuş gagasını Ophelia'nın kulağına yaklaştırdı ve şöyle fısıldadı :

"Sevda cümlelerin sahibi düşünce tepende gizlidir,
düşünce tepen hayal tependir,
düşünce tepen düş tependir,
kalbinle düşünerek bakarsan bir kez daha düşünce tepene,
geçmişten uçar süzülerek, görünür sevda cümlelerin sahibi,
tıpkı biz kuşlar gibi..."

Dedi ve kayboldu bir anda beyaz kuş. Bu olanlar karşısında şaşkınlığı daha da çoğalmıştı Ophelia'nın. Bir yandan olanlara hayret ediyor, bir yandan da beyaz kuşun kulağına fısıldadıklarını düşünüyordu. Birden arkasından bir aydınlığın süzüldüğünü fark etti. Işığa doğru döndüğündeyse ışıltılı parlayan, dev bir kilise gördü. Korku ve merakla,

yavaşça kiliseye doğru yönelmeye başladı. Orta çağ devrinden kalma, harap bir hali vardı kilisenin. Kapıyı ürkerek açtı usulca, içeride neredeyse onlarca insan, parlak ışıkların altında müzik dinliyor ve şarap içiyorlardı. Bir süre aralarında gezindi ama kimse kendisine bakmıyor, sanki görmüyorlardı kendisini. Birden siyahlara bürünmüş, bembeyaz yüzlü bir rahibe merdivenlerden aşağı doğru inmeye başladı. Rahibenin kendisini görebildiğini düşündü, çünkü gözlerine bakarak geliyordu yanına doğru. İyice yaklaşan rahibe, bir süre baktıktan sonra Ophelia'nın gözlerine : "Odanız yukarıda Bayan Ophelia, buyrun size eşlik edeyim" dedi.

Ophelia'nın dudaklarından sadece "tamam" kelimesi çıktı. Birlikte bir üst kata çıktılar, koridorda epeyce ilerledikten sonra önünde başka bir rahibenin beklediği kapının önünde durdular. Baş rahibe Ophelia'ya dönerek : "Arkadaşımız size gece boyunca refakat edecek, ve emin olun huzurlu bir uyku geçireceksiniz" dedi.

Ophelia sadece başını sallayabildi söylenenler karşısında. Diğer rahibeyle birlikte odaya girdiler; rahibenin elinde beyaz, uzun bir gecelik vardı, geceliği Ophelia'ya uzatarak : "Bu gece bunu giyeceksiniz, bu kıyafet sizin için mevsimler önce dikildi, ruhunuzun huzurla kaplanmasına ve arzularınızın gerçek olmasını sağlayacak. Şimdi bir süre çıkmalıyım, tekrar geleceğim lütfen rahat edin" dedi. Ophelia bir süre odanın ortasında düşüncelere boğuldu. Sonra odayı süzmeye başladı. Ne kadar da benziyordu kendi odasına. Tıpkı kendi odasında olduğu gibi yatağın arka tarafındaki duvarda, turuncu rengin yoğun olduğu, sadece tek bir tablo asılıydı. Açık sarı rengindeki gardırop bile aynı yerdeydi. Bir yandan hala neler olduğunu anlamaya çalışıyor, bir yandan beyaz geceliğini giyiniyordu. Sonra nereden geldiğini anlayamadığı bir müzik duydu odanın içinde. Rahatsız etmeyen ve tuhaf bir şekilde huzur veren bu müzik iyice uykusunu getirmişti Ophelia'nın. Yatağa uzandı, gözlerini kapadı ve yaşadıklarının gerçek mi yoksa düş mü olduğunu düşündü.

Tam o anda birden kendini kocaman bir bahçenin ortasında buldu. İçinde sevdalı cümlelerinin sahibinin yakınlarda bir yerlerde olabileceğine dair kuvvetli bir his vardı. Oldukça kasvetli ve ürkütücü bir görüntüsü vardı bahçenin. Birkaç metre yürüdükten sonra ayaklarının yerden kesildiğini gördü. Tuhaf bir güç tarafından kontrol ediliyordu sanki. Kendini bir başka odanın içinde buldu. Aradığı adamın çok yakınlarda olabileceğine dair içindeki his iyice kuvvetlenmişti. Oda oldukça loş olduğundan, duvar köşesinde zorlukla seçilebilen sehpanın üstündeki mumu ve kibriti alarak yakmaya çalıştı. Tam mumu yakmıştı ki, odanın kapısı gıcırdayarak açıldı yavaşça. Ophelia'nın içi hem endişe hem de coşkuyla doldu. Kapının ardından aradığı kişinin gireceğini düşünüyordu odaya. Heykel gibi kımıldamadan kapı aralığına dikti gözlerini. Ama bir anda çirkin, hafif kamburu olan, yüzü kırışıklarla dolu bir cüce belirdi kapının dibinde... Yüzündeki korku dolu ifadeyle, daha "sen kimsin" bile diyemeden Ophelia, cücenin dudakları bilgece kımıldadı : " Benden korkma sakın. Sana zarar vermem... Sabret... Çok az kaldı... Birazdan gelecek...?"

Bu sözler üzerine Ophelia'nın içi biraz olsun rahatlamıştı. Sonra cüce tekrar konuştu : " Şimdi uzan yatağına, ama sakın beyaz geceliğini çıkarma üzerinden, seni böyle görmeli." dedi ve kayboldu... Ophelia içinde onu görebilecek olmanın verdiği büyük coşkuyla odadaki yatağına uzandı, bir kez daha kapadı gözlerini...Ve bir anda kendini yine yemyeşil düşünce tepesinin üstünde buldu.

Hava kararmak üzereydi. Bir anda yaşadıklarını düşündü. Uyanmış olmasına rağmen hala gördüklerinin düş mü yoksa gerçek mi olduğuna karar verememişti. Kim bilir kaç saat uyuya kalmıştı tepenin üstünde. Hızlıca toparlandı ve şaşkınlıkla evinin yolunu tuttu. Tam kapıdan içere girmek üzereydi ki bahçesinde daha önce hiç görmediği genç bir adamın beklediğini fark etti. Adamı görür görmez tuhaf bir çarpıntı hissetti kalbinde. "Buyrun ne istemiştiniz" dedi Ophelia adama. Adam güleç bir tavırla, "Ben yan komşunuzum yeni taşındım, etrafı kolaçan ederken bahçenizde tek duran bu gelinciği fark ettim, gerçekten çok hoşuma gitti; doğrusu bu gelincik için bir şiir yazmak isterdim? dedi adam.

Ophelia gördüğü düşü anımsadı, yüzü sarardı, heyecanlandı, ürperdi ve " Şey... Olur tabii, neden olmasın, gelincikleri ben de çok severim... Madem yeni komşumuzsunuz size sıcak bir kahve ikram edebilirim, kekim de var? dedi. Adam yine kibar ve güleç bir ifadeyle : "Gerçekten çok memnun olurum" dedi...

Oktay Coşar

Ruhumu Sana Adamalıyım

Ruhumu sana adamalıyım. Ruhum senin olmalı. Sen Ruhumu güzel kıldın. Seninle ruhum yeryüzünde yaşamaktan her zamankinden daha fazla ongun. İzin ver ruhum sende kalsın. Bu kararı kalbim ve bedenimle aldık. Kalbim de bedenim de bu karardan dolayı ferah. Çünkü sen Ruhumu kendinle donattın. Gülücüklerinle, sözcüklerinle, bakışlarınla!...

Biliyorum ki sen en nice mutluluklarla bezeli yaşamlarda uyumalısın. Fazlasıyla hak ettiğin sevinçlerin gelmeli bir bir yüreğine. Gelmeli ki geçmişindeki acıların buhar olup kaybolmalı tümünden. Sayfalarda coşkuyla yarattığın sözcükler, öyküler canlanmalı teker teker ve hepsi seninle olmalı evrenin ömrüyle. Öykülerindeki sevinçlerin seninle yaşamalı hep. Senin olmalılar dirilip. Yüreğini geçmişindeki loş boşluktan çekmeliler. Çekip akmalılar yaşamına. Akıp sarılmalılar sana sonu gelmez bir nehir gibi...

Titreyen yüreğine merhem olmalı yaşayacağın her an. Sen ve kalbin gözyaşlarını sadece mutlulukların için tüketmeli. Geçmişin asla ağlatmamalı seni. Ağlatırsa bile her ağlayıştan sonra daha fazla mutlu olmalısın. Çünkü yüreğin uçsuz bucaksız bir iyilik tarlası. Biliyorum ki bu tarlayı o iyi, sıcak umutların çapaladı hep. Biliyorum ki bu tarla sende huzuru, mutluluğu ve kahkahaları çağrıştıran mavi renginde. Sen bu mavi tarlayı böylesine bereketli, gülümseyen topraklı bir hale getirmek için çok uğraştın. Geçmişinin sana sızılarla örülü dikenli tellerle barikat kurmasına rağmen masmavi bir tarla yarattın içinde. Gelecekteki mesut düşlerin bu tarlada saklıdır...

Hayallerin birikmişlikten ağırlaştı farkındayım. Hayallerden çekindiğini, ürktüğünü de biliyorum. Ve her şeye rağmen hayallerin sana yaklaşmasından korkmadığını da biliyorum! Hayallerin mavi tarlanda gerçek olup misafir olacaklar yüreğine. Çünkü sen hayallerini zamanın içinde doyurdun, besledin, onları incitmedin ve kimsenin de incitmesine müsaade etmedin. Seni incitmeye çalışanlar incitenler oldu. Buna engel olamadın. Ama hayallerine zarar verdirmedi. Çünkü hayallerin senin için kutsal ve özgür. Emin ol hayallerin de senin için aynı şeyi düşünüyorlar. Sen ve hayallerin senin gerçeğin. Gerçeklerinse senin güzelliklerinle yoğrulmuş kalbinin yaşama bakan uzantıları. Ve biliyorum ki gerçeklerini ve hayallerini kiranlara ve zarar verenlere bile öfke duyamıyorsun. Çünkü öfke bedeninden uzak bir karanlık senin için. Çünkü öfke duyamayacak kadar narin ve ince ruhun..

Benimle ya da bensiz mavi tarlanda mutlu olmanı arzuluyorum yaşamının sonuna kadar!.. Benimle mutlu olmak istiyorsan ben yeryüzünden göçene kadar kalbim senin! Eğer daha çok benimle olmak istiyorsan ben öldükten sonra da kalbim senin! Ama benli ya da bensiz ruhum senindir. Ruhlar asla kaybolmazlar. İnan bana bir an bile ruhumun senin olmasından pişmanlık duymayacağım. Zaten eğer alırsan Ruhumu ona yabancılık çekmeyeceksin. Çünkü tamamen seninle dolu!.. Seninle ve yaşattıklarınla. Seninle ve sözcüklerinle. Seninle ve geleceğinle...

Oktay Coşar

Sıradan Bir Kabus

Odanın içinde dolanıyorum kendimden habersiz. Küp şeklinde odalar hayal ediyorum içinde binlerce ben'in olduğu. Sıkışmışız hepimiz. Yer bulmaya çalışıyoruz temiz bir nefes uğruna. Ben bana çarpıyorum, öbür ben bana, öbür ben de bana. Hangi ben benim? Hangi ben, ben değilim? "Bir ben vardır benden içerü!" Lakin hangi ben, ben de saklıdır bilemiyorum. Küp odanın içinde uzun metrajlı bir kabus klasiği bu...

Bütün benlerim göz göze geliyor. Retina tabakalarımızı sömürürcesine irdeliyoruz. Karmaşanın içinde bir atlı karıncaya binip sallanıyoruz hepimiz. Ama sonra üzülmüyoruz. Bir karıncanın, incecik sırtında bir atı taşıyamayacak kadar güçsüz olduğumu bilerek..

Küp odada yuvarlak bir delik açılıyor. Bir ışık huzmesi tüm gözleri ve tüm kabusları kamaştırıyor. Kurtuluş mu bu diye sırayla çığlık atıyoruz. Benlerden biri, "değil" diyor elindeki bardağın su dolu yarısını göstererek. Bütün benler o beni saf dışı ediyoruz hemen. Bardaktaki suyu da küp odanın içindeki begonyalara döküyoruz. Begonyanın yaprakları uzamaya başlıyor. Deliğe uzanıyor Yapraklarına tutunup çıkıyoruz delikten...

Küp odayı terk ediyoruz bütün benlerimle. Delikten ışığa doğru koşturuyoruz. Sonra sırasıyla ve çizgi halinde bir şaşkınlıkla boşluğa düşüyoruz. Düşüyooruuuzz...

Dümdüz bir ovanın en görünmez yerine konuyoruz bir kuş eminliğiyle. Bir tabela görüyoruz. " COŞKU : 50 KM" ...

Hepimiz çığıllıklara bürünüyoruz. Hoplayıp zıplıyoruz. O sırada yuvasında şekerleme yapan dev Anka kuşu duyuyor patırtılarımızı. Kanatlanıp yanımıza süzülüyor.

Korkuyoruz. Hemen devekuşu misali kafalarımızı toprağa gömüyoruz. "Korkmayın sizi gidi masal cahilleri diyor" Ben, ben ve ben ve diğer benler kafalarımızı topraktan çıkarıyoruz. Anka kuşunun yüzündeki gülümsemeye sonsuz bir oh çekiyoruz sırayla....

Hepimize teker teker numaralı biletler veriyor. Biletlerin üstünde bugünün tarihi ve saati yazılı. Şaşıyoruz. O, şaşkınlığımızı kanatlarıyla susturarak: " Evet biletlerdeki numaraya göre kanatlarımdaki koltuklara yerleşin ben sizi "çoşku"ya götüreceğim" diyor. Hepimiz koltuklarımıza oturuyoruz. Horoz şekeri yalarken duyduğumuz bir mutlukla doluyor içimiz. Emniyet kemerlerimizi takıyoruz. Ve Anka kuşu en asil haliyle uçmaya başlıyor. Yerden yükseliyoruz. Yükseliyoruz.. Yükseliyooruuuzz...

Geçtiğimiz yerlere bakıyoruz ben bakışı. Bir park görüyoruz. Parkta çocukluğumuz elinde balonuyla günün tadını çıkarıyor. "Heyyyyy!" diye bağıyoruz çocukluğumuza.. Duymuyor.. Sonra bir kır görüyoruz. Gençliğimiz sevgilisinin elinden tutmuş mutlu mutlu bir şeyler anlatıyor. "Heyyy gençliğimiz! Bize bakk!! Anka kuşunun kanatlarındayız! Coşkuyaa gidiyoruz!" diyoruz. Ama ne duyuyor ne de görüyor..

Sora şimdiki halimizi görüyoruz. Bir trenin içinde yapayalnız ağlıyor, üzülmüyoruz. "Heyyy sennn biz seniizzz! Bize bakk!!" diyoruz.. Duymuyor...

Ve bir tepenin ardındaki denizi fark ediyoruz. Deniz bizi görür görmez dalgalarıyla bir kalp resmi çiziyor ve ufuk çizgisiyle gülümsüyor. Bizde ona gülümsüyoruz. Anka kuşu da gülümsüyor.. Aniden aşağıya süzülüyor. İçimiz çekiliyor. Haykırmakla haykırmamak arasında bir tereddüt yasıyoruz.. Ve usulca iniyoruz.

Anka kuşu geldik diyor. Ve bize doğru kanatlarıyla vedalaşıyor ve uçuyor eski yönüne. O sırada parlayan bir kapı görüyoruz. Coşkunun, o kapının ardında olabileceğini düşünerek koşmaya başlıyoruz. Kapı, gerilim filmlerindeki o ürkütücü kapı açılma efektiyle aralanıyor yavaş yavaş. İçeride gri, insana bu yaşamda değilmiş izlenimi veren bir loşluk hakim. Az ileride bir su birikintisi görüyoruz. Suda bir iz beliriyor bakmamızla. Biz yani bizlerden biri yani ben'i yatağımızda mişil mişil uyurken görüyoruz. Baktıkça bizimde uykumuz geliyor. Gözlerimizi kısıp, ağzımızı olabildiğince kenarlara açarak esnemeye başlıyoruz hep birlikte. .

Sonra hissedemediğimiz, algılayamadığımız bir arzuyla suya atlıyoruz teker teker. Bir süre suyun içinde şaşkın ve mahmur bakışlarla parazitli görüntülerimizi seyrediyoruz. Sonra görünmez oluyoruz giderek.. Ve bir ses duyuyoruz aniden ;

"Günaydın sevgilim! Kahvaltını hazırladım!"

Ve bütün benler artık bir ben oluyor bende. Yaşamın içindeyim artık. Sevgilimin gözlerine yaşadığımın bilinciyle bakıyorum uzun bir süre:

"Nihayet geldim coşkuya" diyorum. Anlamamış bir ifadeyle bana bakıyor.. "Boş ver diyorum" gülümseyerek. Sonra ayağa kalkıyorum bir yürek hafifliğiyle. Pencereye yanaşıp yeni ağaran sabah manzarasını izliyorum. Birden gökyüzünde uzaktan süzülen dev bir kuş fark ediyorum. Coşkuyla dönüyorum hemen sevgilime 'her yaşanan bir

sırdır aslında' mırıldanıyorum. Sonra :

"Günaydın sevgilim! Günaydın!!" diyorum...

Oktay Coşar

Biraz Aşk Biraz Şiir

Biraz Aşk Biraz Şiir

Göz yaşlarım birikseydi eğer bir yürek içinde, çoktan batmıştı ağırlığını taşıyamayıp suyun dibine...

Bizi ağlatan, hüzünden hüznе sоkan, kırılğan bir gülümsemeyi kahkahalara dönüştüren, intikam kurgularımızı oluşturan, uğrunda zamanımızın geri kalan kısmını yok ettirmek isteyen tarifsiz , yaşlı, üç harfli bir kavram : aşk...

Leyla, Mecnun, Ferhat, Şirin, Aslı, Kerem ve bizler. Yeryüzündeki bu kavrama ait oyuncular.

Leyla'lar, Şirin'ler, Aslı'lar,
giyotindiler aslında,
aşkın hüznle örülmüş ipinde,
ölmeyi bekleyen..

Yazının icadı belki de aşka adaktır. Ve belki de yazılmış cümlelerin çoğu aşka kurban verilmiştir. Aşklarımıza...

Daha gizemi açılmamış ve açılmayacak bu tılsımlı kelime, onca öykünün, şiirin, romanın, kitabelerin konuğu olmuştur.. Peki neden?

Sanırım tarifsiz olmasındaki sır da bu nedenlere hala cevap bulunamayışındandır.

Hepimizin iyi ya da kötü bir aşk kimliği vardır. Kendimize ait, yaşadıklarımızın izini taşıyan kimlikler. Kimi aşkı tek tanrılı dinlere inananlar gibi kabul eder.

Aşk onlar için kendi yüreklerine sadece bir kez uğrayacak ya da uğramıştır. Aşkın tüm kutsallığını bir insan etrafında toplarlar sadece. Kimileri de aşkın anaç olduğuna inanır. Onlar içinde aşk doğurgan bereketli bir anadır. Biten bir aşkı kendi ayin yöntemleriyle gömerler yaşamlarına ve rüzgarın kendilerine yeni bir aşk getirmesini beklerler ya da rüzgara doğru koşarlar.

Sen buğulu bir aşksın,
biraz da ıslak,
yağmurdaki sessizlik gibi,
ilk defa sen titrettin yüreğimi,
biraz da ıslak,
su gibi...

Bazı ilk çağ filozoflarının karşıtlık teoreminde belirttiği gibi aydınlık varsa karanlık da vardır. Siyah varsa beyaz da vardır, doğru varsa eğri de vardır ,iyi varsa kötü de vardır düşüncesinden ilham alarak ben de aşk varsa hüzn de vardır demek istiyorum.

Çünkü aşkı yaratan insan kusursuzu arar,yarattığı aşk aslında onun yaşamının kendisidir. Aşkın ikna edici özelliği de işin içinde olunca kusursuzu ararken kusurları da kabullenmiş oluruz,ve böylece atalarımızın da dediği gibi ,'Aşkın gözü kör olur.' Ve ne zaman ki aşkın gözü yavaş yavaş açılmaya başlar o zaman hüznlerle tanışırız yaşatılan her riyada!..

Bu kadar körlüğün içinde , aşka teslim bizler aşkın zehri olan hüznü süzünce içimize, gücümüz de tükenir yavaş yavaş.

Kendi yalnızlığımıza sokuluruz çaresiz. Ta ki yeni bir aşk usulca yanı başımıza gelip üstümüzü örtene dek...

Sen uyuyordun,
mışıl mışıldı gülümsemen
sen uyuyordun,
mışıl mışıldı rüyaların,
sen uyuyordun,
mışıl mışıldı
kirpiklerin,
sen uyuyordun
üstünü örttüm mışıl mışıl,
hüzünde kalmayasın,
üşütmeyesin diye,
mışıl mışıl...
Beklentilerimiz yaşamak istediklerimizdir. Ve yaşamak isterken beklentilerimizi topraktan yeni fışkıran bir çiçeğin

duyduğu huzuru bulmak isteriz kendimizde.

İstediyimiz kedersiz, kedi uysallığında bir yaşamdır belki de. Aralara gülümsemeler, çocuk kahkahaları serpiştirilmiş uyumlu bir yaşam.

Yaşamın armonisi başka yaşamların armonileriyle kesişmediğı zaman düşlerimizde itaatkar olmaktan çıkar, başka okyanusların yaşamlarına sarılır.

Başkalarına verilen kıymetler aynamızın ne kadar iyi sırlandığını gösterir. Paha biçilmez değerlere, davranışlara gösterilen umursamazlık da günden güne kemirir aşkımızı...

Sana verdiğim armağanları
içine göm diye vermedim,
yıldızlara baktığında
beni gör
diye verdim,
oysa ben çoktan defterimin
arasında kurutmuştum seni
hiç ölmeyesin diye.
Tamam şimdi konuşma!
Yürüyorum..
Senin olmadığın kırlardaki
yaşamlara...

Aşk yüreğimle benim iş birliğimden doğar,eğer kayan bir yıldız dilek tutmuşsan aşk bulur seni, kumsalda yalnız yürüyen birine, otobüste yan koltuğunda oturan gizemli insana, yüreğini okşayan bir cümlelerin sahibine sebepsizce koşabilir aşk. Aşk sahipsiz değildir. Ben de!...

Kumsal gibiydi adımları,
derinden gelen fırtınalar
saklıydı kendisinde,
deniz ve pırıltılı
yıldızlar da sadece onun için vardı o gece,
aradan kaç asır geçti anımsamıyorum,
ama hala unutmadım,
kumsal adımlı kızı...

Tüm sevişmeler şüphelidir belki de. Kimin ne kadar seviştiğı hep saklıdır. Eğer sevişmeler için aşka tutsaksak o öykü hep mühürlü kalacaktır yazgımızda.

Geceydi ,
sevişmelerimize gizlendik,
yanan bir kaç mum da,
sadece nefeslerimizi
aydınlatıyordu.
Geceydi,
sevişmeleriz ağırlaştı,
yorgun anılarım
kamçılادıkça düşlerimi,
daha fazla kaçmak istiyordum
hem gecedem,
hem de yanan birkaç mumdan.
Geceydi,
yasak elmayı yemiş olmanın verdiği,
mayhoş bir tat vardı bedenimde.
Geceydi,
ama ben yoktum...

Bırak öylece dursun yanı başımızda aşk, korkuluk misali tarlamıza girecek olan griliklerden korusun yalnız bizi. Bırak uyusun yazgıda umut varsa, yazgıda mutluluk varsa yazgıda gülümsemeler varsa, öylece uyusun yanı başımızda.

Ne zaman ki ağlamaların diner yalnızlığın da , o zaman daha çok yaklaşırım elmacık kemiğine, ne zamanki diner ağlamaların bir yağmur ortasında, o zaman gökkuşağı olurum sende...

Ne zaman ki dinmez ağlamaların sende, o zaman da hiç unutmam seni, tıpkı ağlamaların dindiğı zamanda unutmayacağım gibi...

Oktay Coşar

Nihayet Godot'un Kim Olduğunu Buldum?

Saygıdeğer konuklar, saygıdeğer forum üyeleri, saygıdeğer yazar, yazar ve aday kategorisindeki değerli üyeler, beni dinlemeye gelen tüm davetliler, bir kez daha konuşmamı dinlemeye teşrif ettiğiniz için hepinizi yürekten selamlıyorum...

Hepiniz buraya bir amaç için geldiniz. Tam 59 yıldır tüm insanlığın merak ettiği bir sır için geldiniz. Evet. Emin olun boşu boşuna gelmediniz. Birazdan, buradan, bu kürsüden sadece sizlere değil tüm Dünya edebiyatını sarsacak açıklamalarda bulunacağım. O çok merak ettiğiniz; yıllarca diline doladığınız; şiirlerinize, öykülerinize konuk ettiğiniz; ironilerinize malzeme yaptığınız; felsefe tezlerine tema olarak konduğunuz Godot'un, aslında kim olduğunu sizlere açıklayacağım. Kusura bakmayın biraz heyecanlıyım; o yüzden sesimin ve ellerimin titreliği için lütfen beni bağışlayın. İhimm.. Himm... Boğazım...

Evet... Tam 30 yılımı bu araştırmaya verdim. 30 koca yıl. Gecesi ve gündüzüyle... Hatta bu araştırma uğruna karım beni terketti. Çocuklarımın ilgisini kaybettim. Mesleğimde kariyer yapamadım. Neden? Bu araştırmaya sadece hayatımı değil, ruhumu da verdiğim için. Ama... En sonunda neticeye gidebildim; 30 yılımın karşılığını aldım. Bu nedenle diyebilirim ki, şimdiki heyecanımın ardında aslında büyük bir mutluluk da yatmaktadır. Öhö... Boğazım...

Evet... Şöyle bir bakıyorum da yüzlerinize... Gerçi sahne biraz loş; yüzünüzü tam seçemiyorum ama olsun. Şöyle bir bakıyorum da yüzlerinize... Gözlerinize... Nasıl da merakla dinliyorsunuz değil mi beni? Haklısınız da. Dile kolay 59 yıldır çözülemeyen bir muamma. Bir travma... Bir kaos... Bir sendrom... Olmadı olmadı, bunlar olmadı. Özür diliyorum; demiştim biraz heyecanlıyım...

Evet... Godot! Go-dot! Önce Didi ve Gogo bekledi onu. Sonra onlarla ilk tanışanlar. Sonra bizler. Çığ... Bir çığ gibi büyüyen bizler. Ne mutlu ki; birazdan açıklayacağım şeylerden sonra, artık beklemeyeceğiz. Artık kim olduğu sorusunu beynimizde, içine taş koyulmuş bir çuval parçası gibi taşımayacağız. Öhhö.. Boğazım...

Evet... Godot! Şey sizleri daha fazla sıkmak da istemiyorum. Ama müsaade ederseniz 30 yıllık bir araştırmadan sonra bir giriş yapmak hakkım olsun.. Evet... Godot kimdi? Neydi ? İsim miydi, cisim miydi? Aşk mıydı , nefret miydi ? Doğum muydu, ölüm müydü ? Tanrı mıydı ? Yoksa... Yoksa bir zavallı mıydı ? Za-vallı bir insan-mıydı... Kimdi ? Kim-di adına bunca şiir yazılan dev soru işareti?

Bu araştırma için önce ırlanda'ya ardından Amerika'ya, Almanya'ya gittim. Tüm gittiğim yerlerde, belki binlerce insanla konuştum. Her seferinde biraz daha yaklaşıyordum; aradığım sorunun cevabına. En sonunda... En sonunda buradayım işte... Aslında size Didi ve Gogo'nun yaşam öykülerini de anlatmak isterdim uzun uzun. Ama biliyorum sıkılacaksınız. Başka bir zaman umarım. Evet evet başka bir zaman. İhhh. Boğazım...

Evet... Diyebilirim ki bu uğurda psikolojimi bile kaybettim. Evet psikolojimi... Ama... Başardım... Şimdi gelelim asıl diyeceklerime... Büyük ana... Muhteşem ana... 30 yılın sonundaki çılgın zafere! Edebiyat dünyasının çalkanacağı vakte!!!

Kimdi Godot! Kimdi!!! Nabızlarınızın nasıl da hızlandığını, kalp atışlarınızın nasıl da bir kilise çanı gibi gümbür gümbür attığını buradan duyabiliyorum. Kimdi!!! Godot Kimdi!!!!

Evet!!!! Godot... Godot aslında... Godot... Ah!!!!

S O N

Not: O gece, orada, silahı doğrultup konuşmacıyı öldüren, gri pardesülü, siyah fötr şapkasını burnuna kadar indirmiş, orta boylarda bir adamdı. Hızlıca kaçtı ve bir daha bulunamadı. Oturduğu koltukta bıraktığı notta ise şöyle yazıyordu : "O veya başka biri! Sakın bir daha boyunuzdan büyük işlere kalkışmayın. G..."

Oktay Coşar

Göl Vakti

Göl, mavi tüylerle kaplanmış bir cam gibiydi sanki. Gökyüzünü ,sırt üstü uzanmış bir zambağın gözleriyle süzen bir hali vardı. Gölün sığ tarafında yürümek istedim bir an. Paçamı sıvadım, çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkardım. Ayaklarımı suyun ılıklığına bıraktığımda kasıklarım da tatlı bir boşalma hissettim; içinde haz dolu bir düş yorgunluğu gibi...

O an sevdiğimin bana söylediği cümle geldi aklıma : Yüreğim acıyor, ayrılık bu kadar girmesin artık bir daha içimize'. Oysa ayrılık kara bir bulut gibi ruhumuzun etrafından bir türlü ayrılmak bilmiyordu. Suda yürümeye devam ettim bu cümleyi düşünerek. Her aşk ayrı bir heyecan diye söylendim kendi kendime. 'Her heyecan da ayrı bir aşk olmalı o zaman' diye mırıldandım. Sonra durdum birden. Gölün tamamına bakmak istedim. Ya bana gülümsüyordu ya da benim gülümsememden çarpan akisler tekrar bana dönüyordu. Gökyüzü her zamanki sadeliğiyle grileşmeye başladı. Güneş yuvasına dönmek için hazırlıklara başladı. Göl, en sevdiğim maviyle kızıl arası renklerle donandı. Sudan çıkmamak için direniyordum. Çıkmadıkça yüreğimi sudan da hafif hissediyordum. Birden yalnız kalmış bir kaya parçasını fark ettim yanı başımda...

Oturdum. Sevdiğimin silüetinin göle yansımaları istedim. Dalgalı, sakin, huzurlu gülümseyen bir ifade olmalıydı yüzünde. Tıpkı göl gibi; tıpkı düşlediğim gibi. Onu diğerlerinden farklı kılan da bu olmalı diye düşündüm. Sonra bana, eliyle, suya bir şiir yazmalıydı okumam için. Her harfinde gölün büyüsunün saklandığı, geleceğin sevdalı coşkularının saklandığı bir şiir olmalıydı. Biliyorum ki; içindeki, yüreğindeki şiiri sunacaktı bana, suya yazdığı göl kadar gerçek kendinden...

Sonra şimdi ağlasam ne olurdu diye düşündüm. Çok değil bir kaç damla daha fazla çoğalırdı gölün suyu...

Göle taş atan, sonra çıkan dalgaları izleyen çocukların saflığına büründüm bir an. Güneş artık ellerini sallıyordu vedalaşırken. Çok sevdiğim geceyle kucaklaşacaktım az sonra. Kaybolmak istiyordum gecenin huzurlu esrarında. Gölün yüzeyi ay'dan aldığı parlaklığına kavuşacaktı bir kez daha. Tam o anda gölün yüzeyinde sevdiğim kızın yüzünün belirmediğini gördüm sanki. Sevdiğimin, ayın parlaklığıyla karışmış yüzünün garip bir ifadeyle bana gülümsediğine o kadar emindim ki...

Sonra sevdiğimin bir cümlesi daha aklıma geldi hatırıma : 'Beni asla bırakma... Asla..' demişti.' Oysa geçmişte kalan bu cümlelerin ardından, ben onu bir kez daha bulmak adına göle gelmiş, onun ruhuna ulaşmaya çalışıyordum. Aslında ona ulaşmak için her şey vardı burada : Gölün romantizmi, ayın gizemi ve birazdan ortaya çıkacak gecenin huzuru... Eğer bir kez daha sorsaydı bana 'beni seviyor musun' diye, ona ' seni şu an yaşadığım zaman gibi, göl gibi seviyorum' derdim. Çünkü o, onu tanıdığım zaman süresince, hep bu göl gibi parlaktı...

Gölün dingin suyu yüreğimi okşarken zaman umurumda değildi. Umurumda olmaması zamana ihanetinden değil, huzurumun, gölün bittiği yerde coşkumsu bir çizgi olarak gökyüzüyle kesişmesindendi. Özlediğim, sevdiğim anları bana tekrar geri verebilir miydi göl? Belki hayır ama, kim bilir benden önce kaç insanın düşlerine ortak olmuştu...

Herkes düşünüyor göl susuyor, herkes dilek tutuyor göl susuyor, herkes umut ediyor göl susuyor... Göl, herkesten farklı olduğunun bilinciyle susuyor sanki.... Ama şimdi... Şimdi gölün üzerinde esen bir tatlı düş esintisi var. Göl herkese bu ayrıcalığı göstermez biliyorum. Göl tatlı düş esintisini yüreğime kadar uzatıyor. Tatlı düş benim sevdiğim... Ona söylemişim ilk cümlelerimizin birinde; 'Yüreğimde tatlı düşün hep ama hep eseceğini'...

Dalgalar öyle bağışlayıcı çarpıyordu ki ayaklarıma sanki bütün düşündüklerimi duyuyor da seni anlıyorum der gibi. Sanki göl her an ağzını kıpırdatıp bana bir şeyler söyleyeceymiş gibi...

Sonra hiç uyumaz mı bu tatlı göl diye düşündüm. Hep açık mıydı gözleri, ona bakan yüreklere. Hep sadık mıydı onunla sırlarını paylaşanlara. Sonra şu cümleleri yazmak geldi kalbimle göle :

Göl vakti
Göl gibi
Dalgaları bağrına basmış
Geceyi yumuşak bir aşka dönüştüren
Üstüne yazılmış şiirleri
Tüm vefakarlığıyla mahrem tutan
Bir dostsun bende
Göl dostum...

Sonra ayaklarımı sudan usulca çıkardım.gülümseyerek; Vedalaştım gölle alaca vakitte. Göle ve düşlediklerime son sözüm 'seni seviyorum oldu'. Arkamı dönüp yürümeye başladım. Bir kaç adım atmıştım ki fısıltıyla bir ses duydum gölün olduğu taraftan : 'Ben de!'

İçim boşaldı ilk önce, yüreğimin çekildiğini, kalbimin duracak gibi olduğunu hissettim... Konuşmuştu... 'Ben de!' demişti bana göl. Tam o anda ay, belki de en ışıltılı halini yansıtıyordu dostu göle. Gülümsedim. Mucizeler sadece derin sevdalar için olmalı diye düşündüm. Sonra tekrar arkamı döndüm ve yürümeye başladım bir dahaki göl vaktinde buluşuncaya kadar

Oktay Coşar

...

Yasak Sevişme

Soyundukça görünmez oluyor kadın. Sanki her şeyden habersizmiş gibi aslında. İçindeki tedirgin kasvetin açılabilir bir çiçeğe dönüşmesini istiyor. Düşlerinin yavrusunu taşıyor karnında. Vücudu bir yıldızın yeni can bulmuş hali...

Sevginin yüklemine bulmaya çalışıyor vücuduna dokunan ısrarlı ellerde.Ya hiçse yaşananlar. Ya hiçse fısıltıların doğrulukları. Bir tutam ışık bedeninde kavruluyor. Gece çoktan gözlerini kapadı bile...

Sevmediği bir müziğin arasına tıklımış gibi bir mahkumiyet havası hissediyor ruhunda. Acının coşkuyla üvey kardeşliği. Donuk ifadeler,binlerce kere tanıdık anlara poz verircesine karışıyor, akıntıda kaybolmak üzere olan ayrıntılara.

Gecenin gördüğü diğer anların farkına vararak utanıyor. Adamın yüreğini çıkarıp yapraklarını yolmak istiyor : 'Seviyor!', 'Sevmiyor!', 'Seviyor!' 'Sevmiyor!' ...

Başlangıçların nedenini sorguluyor gecikmiş bir zamanda... İnanıklarını toplayıp zevklerini özgür bırakmak istiyor. Odada adam duymadan bağırıyor : 'Doğru sevgi!', 'Doğru aşk!', 'Doğru beden!'; 'Doğru dokunuşlar!', mı?

Gerçekle yoğrulan tüm heykellerin bir bir dirilmesini istiyor. Ve incinmemek adına tüm heykellerinin birleşiminden dev bir heykel yapmayı arzu ediyor. Kenarlarında mutlu süsler bulunan defterine iliştirebilmek için. Aldanmamak ve aldananları savunabilmek için aşk kürsüsünde!...

Gece, akrep ve yelkovan arasında sıkışıp kalmış. Soyundukça soluk alıp vermelerin arttığı bir karanlığın ortasında kadın. Az sonra beraat edecek bir tutuklu gibi. 'Bu gece gerçek! Dokunmalar gerçek! Harcında sevgi var! İspat edebilirim!' diye haykırmak istiyor yargıca...

'O zaman durma konuş!' diyor yargıç.

' Çay bahçesine gittik. Elimden tuttu. Gözlerime baktı. Sevgi sözcükleriyle yanaştırdı yüreğini bana. Benimle ve sevgimle yaşlanmak istediğini söyledi' diyor kadın.

' Yaşananlar ve yaşayacakların senindir! İnanıkların ve inanacakların senindir! Yazgı hem tekil hem de çoğuldur. Gerçeğe yazgının sihri karar verir' diyor yargıç.

Sessizlik ve yalnızlık geceye bulaşmış bir kere. Soyundukça görünmez oluyor kadın. Kapanan gözlerinin bir tek mutluluk için açılmasını istiyor. ' Uçsuz bucaksız görkemli bir gün doğumu düşlemek çok mu bana? ' diyor içinden. Öpüşmeler odada ince ince yankılanıyor. Kelepçeli tüm öpüşmelerin anahtarları sevgide saklıyken ,sevginin doğruluğuna inanmak istiyor kadın.

Artık silik, okunaksız ilişkilerin uzağında olduğuna inanmak istiyor kadın. Gece yerini aydınlığa devrederken her dokunuşta biraz daha güvene ve inanmışlığa bulanıyor yüreği.

Ve dokunmalar, öpüşmeler sırayla rüzgar oluyor , yaşananlar uçsuz bucaksız görkemli gün doğumuna yanaşırken. Kadın bundan böyle masalları daha mutlu daha içten okuyacağına inanıyor gülümseyerek.

Ve yaşadıklarını,düşündüklerini, inandıklarını naftalinleyip bir çeyiz gibi yerleştiriyor mutluluk sandığına. Sonra adamın gözlerine bakıp şöyle söylüyor adam duymadan :

' İnanıyorum!... Bir ten kadar masum bir ten kadar günahsız!...'

Oktay Coşar

İlgili Birime Yönlendiriliyorsunuz!

Her şey... Şey... Pazartesi mi? Şey... Tam anımsamıyorum aslında. Pazartesi, Çarşamba, Perşembe, Cuma, Cumartesi ya da Pazar günüydü galiba. İhtiyacım olan diz üstü bilgisayarını nihayet satın alabilmişim. Ta ki o bedbaht zamanın bana ettiği o kötü oyunla karşı karşıya gelene dek. Yine bir şeyler için kurcalıyordum bilgisayarı. Ancak birden beklenmedik; yani beklemediğim bir durum meydana geldi. Dizlerimin üstünde duran diz üstü bilgisayar, dizlerimden aşağı karda kayar gibi birden kaydı; zamanın binde biri kadar anda daha ilk taksidini yeni ödediğim aklıma geldi ve bir panterin yavrusunu yemek üzere olan domuzu öldürmek için üzerine atladığı gibi ben de kurtarmak için atladım. Lakin çok geçti. Nefessiz ve görüntüsüz kollarımda öylece yatıyordu göz ağrım.

O talihsiz an bir kez daha, sızılı bir şekilde gözlerimin önünden geçerken aklıma düşen şeyin bir diz üstü bilgisayar olduğu geldi. Diz üstü... Diz üstü mü? Evet evet diz üstü. Dizin üstü. Neredeydi o an? Dizimin üstünde.

Evet evet. Üretici firmanın ciddi bir hatası ya da kastı vardı burada. Bir diz üstü bilgisayarının, dizlerin üzerinde durabilecek şekilde tasarlanması gerekiyordu. Oysa aksine altı kaygandı. Sanki tasarımcı mühendisler özellikle kaydırmamızı istemişlerdi. Ne bileyim; mesela bilgisayarın altına dizlerden kaymasını önleyici bir tabaka yerleştirebilirlerdi. Evet evet. Kusur tamamen üretimdeydi...

Bunun üzerine ben de hemen üretici firmanın müşteri destek hattını aradım. Ve ne yalan söyleyeyim film de o andan itibaren kopmaya başladı. Nasıl mı?

00:00

İyi bestelenmiş bir müzik eşliğinde bekletiliyorum. Ruhu yumuşatan bir müzik dinletiyorlar. Sanırım bunun sebebi beklerken gerilmemizi önlemek.

04:30

Beklettikleri için ses kaydı özür diliyor...

06:45

Hiçbir şey beni derdimi anlatmaktan alı koyamaz.

08:00

İkna olmadığımı düşünmüş olacak ki bir kez daha özür diliyor.

10:00

Çok şükür :

'İyi günler. Nasıl yardımcı olabilirim?'

'İyi günler, diz üstü bilgisayarım birden...'

'Kimin üstüne kayıtlı?'

'Benim'

'Oğlum senin adın yok mu?'

'?'

'Oğlum ben ben...'

'?'

'Annen ben, annen!'

'Anne?'

'Nihayet!'

'Anne sen ne yapıyorsun orada'

'Boş ver ne yaptığımı, ne söylüyorsan söyle acelem var'

'Anneciğim hani ben diz üstü bilgisayar almıştım ya o birden...'

'Düşürdün mü sakar oğlum!'

'Anne bak...'

'Dur oğlum ben seni ilgili birime yönlendireyim..'

'Anne! Anne!'

13:40

Özür diliyor...

15:25

Özür diliyor...

17:00

Bir kez daha çok şükür.

'İyi günler nasıl yardımcı olabilirim?'

'İyi günler. Görüşmemiz kayıt altında mı?'

'Profesyonel olarak değil ama evet.'

'İyi. Ben bir diz üstü bilgisayarı aldım. Bugün bir şeyler kurcalarken birden dizlerimin...'

'Ne kurcalıyordun?'

'?'

'Sana ne kurcalıyordun dedim!'

'Neden ki?'

'Yine o bilmem ne sitelerindeki arkadaşlarının resimlerine bakıyordun değil mi?'

'?'

'Sevgilin ben sevgilin!'

'Sevgilim! Sen ne yapıyorsun burada, yani orada?'

'Bırak şimdi ne yaptığımı; zeytin yağı gibi üste cıkacağına.'

'Aşkım bak, bildiğin gibi değil. Bilgisayarım bozuldu ve ben...'

'Oh olmuş! Ne kadar kırdım sana anlatamam. Bir de benim için aşırı kışkanç ve kuruntulu derlerdi. Ama şimdi ne kadar haklı olduğum ortaya çıktı. Kurcalıyormuş. Bir daha da beni arama! Şimdi seni ilgili birime bağlayacağım hem de öyle bir bağlayacağım ki...'

'Sevgilim! Sevgilim! Özür dilerim. Ama ben bir şey... Of...'

20:10

Özür diliyor.

21:55

Özür dilerken ses tonunda en ufak bir utanma tınısı sezilmiyor. Ya da ben sezemiyorum.

25:14

'İyi günler nasıl yardımcı olabilirim?'

'Canlı, kımıl kımıl bir ses duymak ne güzel bir duygu?'

'Ben de senin sesini duyduğuma sevindim.'

'?'

'Aşkım çok özledim seni...'

'Aşkım derken?'

'Tanımadın deme. Seni gidi seni.. Birlikte vakit geçirdiğimiz geceleri...'

'Sus! Sus! Kayıt altında görüşmelerimiz. Sen.. Sen...'

'Evet eski sevgilin. Bir türlü aklımdan çıkmıyorsun hayatım.'

'Bak bunu sonra konuşalım olur mu? Lütfen bana yardımcı ol. Ben bir diz üstü bilgisayar satın aldım. Ancak bir yere düştü. Ve ben bu durumun...'

'Seni yaramaz... Seni haşarı... Hiç değişmemişsin. Ben senin bu sakar halini seviyorum biliyor musun?'

'Evet evet sakarlık biraz vardı. Ancak suç benim değildi. Bak ben bu durumun üret...'

'Sana bir şey söyleyeyim mi?'

'Ama daha cümlemi bit...'

'O günden beri attığım her adımda kokun vardı biliyor musun aşkım...'

'Bak ne olur. Yalvarıyorum bana yard.'

'Ne olur geri dön bana.'

'Bak..'

'Benim ol! Her şeyimle bana sahip çık! Seni istiyorum! Bak benimle görüşmezsen seni ilgili birime aktarmak zorunda kalacağım ona göre!'

'Bak beni seni sonra ararım tamam mı? Şimdi kapatmak zorundayım...'

29 uncu dakikada görüşme ya da görüşememe faslı böyle bir hüsrarla bitti maalesef. Biraz da şaşırtıcı değil mi? Sizin başınıza hiç böyle bir şey geldi mi bilmiyorum; ancak benim başıma bundan daha tuhafı geldi.

29 dakika önce yeni aldığım diz üstü bilgisayarımda bir şeyler yazmaya başladım. Ve bilin bakalım günlerden neydi? Tabii ki Salı...

Oktay Coşar

Bir Mektup

Canım sevgilim. Sana bu mektubu koşarken yazıyorum. Hem de oldukça hızlı bir Çita gibi koşarken. Biliyorsun sana söylemişim Çitalar dünyanın en hızlı koşan hayvanıymış. Ya da bir devekuşu gibi koşuyorum. Aslında nasıl koştuğum pek önemli değil; ama canımı kurtarmak için daha hızlı koşmalıyım. Neden mi? Çünkü arkamda sanıyorum beni öldürmek maksadıyla peşimden koşan birkaç adam var. Sayılarını tam bilemiyorum; ne olur kusuruma bakma. Sayılarını öğrenmem için duraklamam ve saymam gerekecek, ki bu durumda da bana yetişmiş olurlar. O zaman da istediklerini elde etmiş olurlar. Bana hak vermelisin ki böyle bir durum da benim için hiç hoş olmaz...

Koşarken önümü daha rahat görebilsem. Ama bu mümkün değil çünkü etraf oldukça karanlık. Sokaklarda kimse yok ve ayak seslerim bile beklediğimden çok fazla yankılanıyor. Bir yerlerden dalga sesleri geliyor ama tam olarak nereden geldiğini çıkartabilmiş değilim. Zaten bir o sokağa bir bu sokağa dönmekten başım da döndü. Ve nasıl terliyorum anlatamam. Evet gerçekten anlatamam çünkü bunun hiç yeri değil kusuruma bakma. Soluk soluğa kaldım. Soluk soluğa kalmak gerçekten bir deyimse ben şu an o deyimim tam ortadayım diyebilirim. Tanrım nasıl da başıma geldi bütün bunlar... Lanet olsun sağ ayağımın diz kapak kısmında korkunç bir ağrı oluştu şu an. Galiba hafif hafif topallayarak koşuyorum. Ve inanılmaz bir acı çekiyorum. İnanılmaz mı? Hayır ben inanıyorum. Artık her şeyin olabileceğine inanıyorum...

Canım sevgilim... Bu arada seni çok özlediğimi söylemiş miydin sana? Ha sahi. Sana bir şiir yazdım ama ne olur beni affet şu an okuyamam. Eğer olur da bu durumdan sıyrılabilirsem en kısa sürede okuyacağım. İnan bana çok beğeneceksin. Hatta geçen sefer olduğu gibi içkimizi yudumlarırken ve dudaklarını seyrederken okumak isterim. Olamaz! Çok yaklaştılar galiba! Daha çevik olmalıyım. Tıpkı bir panter gibi. Tanrım ne inatçı adamlar bir türlü peşimi bırakmıyorlar. Çok susadım. Hiç bu kadar suya muhtaç olduğum bir an olmamıştı. Bu ilki de şimdi yaşamış oldum. Ama bundan sonra daha kaç ilk yaşarım inan bilemiyorum. Hah hatırladım bak bu sokağı. Şu an seninle daha geçen gün gezindiğimiz müzik evinin önünden geçiyorum. Anımsadın mı? Sana Alya olivya'nın son albümünü almıştım. neydi adı, neydi adı? Hah... Mavi bataklık... Hay aksi! Yetişiyorlar galiba. Ayak seslerini daha yakından duyuyorum sanki. Biri kösele giymiş yalnız o kesin. Öyle ses çıkarıyor ki anlatamam. Tak tak tak tak... Bu sesi ömrüm boyunca unutamam zannediyorum. Ömrüm boyunca? Bu boy... Yani ömrün boyu benim için ne kadardır hiç bilemiyorum şu an... Tek bildiğim kısa olma olasılığının oldukça yüksek olması... Peki diyelim ki beni yakaladılar... Acaba beni nasıl öldürürler? Boğarak mı? Bıçaklayarak mı? Yoksa döverek mi? Bana seçenek bırakırlar mı? Ya da son bir istek... Ne olurdu ki son isteğim? Daha atik olmalıyım... Durumumun o kısmına gelmemek içim elimden geleni... Yani bacaklarımdan geleni yapmalıyım...

Bak şu an nereden koşuyorum hayatta inanmazsın... İlk bulduğumuz kafe. Ne heyecanlıydım hatırlıyor musun? Üst üste iki defa masama gelen çayı dökmüştüm üstüme. Nasıl gülüyordun o komik halime... Sonra itiraf etmiştin zaten. Ben seni o komik halinle sevmiştim demiştin.. Keşke şimdi yanımsa olsan öyle ihtiyacım var ki sana.... Tanrım neler diyorum ben. Yanımda olsan büyük bir tehlikenin içinde olurdu şu an... Hayır hayır beni mazur gör. Şu an yanımda olmana asla müsaade edemem. Belki başka bir zaman. Ne kadar yoruldum anlatamam. Biraz mola istesem mi? Desem ki 5 dakika dinlenelim arkadaşlar sonra devam ederiz tekrar, söz... Biliyorsun benim sözüm sözdür. Sözümü tutarım. Ama bunu onlara anlatmam biraz vakit alabilir tabii. Çok yaklaştılar. Bırak ayak seslerini şu an nefes seslerini bile çok net bir şekilde duyabiliyorum. Hatta biri bırak nefes almayı bir köpek gibi hırılıyor... Tanrım içinde bulunduğum durum gerçekten de korkunç galiba...

Canım sevgilim... Sana şimdi çok özel bir şey söyleyeceğim. Aslında bunu sana Martın Yirmi ikisinde yani doğum gününde söylemeyi planlıyordum. Ancak Mart ayını görememe ihtimalim var şu an... Nasıl başlasam... Biliyorsun Beş yıldır birlikteyiz ve bir kaç şiddetli kavgamızın dışında bir sorun yaşamadık. Sana sevgim ilk tanıştığımız günden bu yana hiç ama hiç azalmadı... Yaklaşıyorlar... Hiç uzatmayacağım kızma bana... Benimle evlenir misin? Biliyorum ben böyle kan ter içinde, canımı kurtarmaya çalışırken söylememeliydim. Kaşlarının birden nasıl çatıldığını buradan görebiliyor gibiyim... Ama başka bir ihtimal yok şu an anla beni. Bunu sana söylemeliydim. Ben seni, kendimle hayatımın sonuna dek paylaşmak istiyorum... Hay aksi! Nasıl oldu da buldu beni bu talihsiz durum... Neden ben? Neden ben?

Artık koşacak gücüm kalmadı. Gözlerim kararıyor... Neredeyse yıkılacağım. Ve neredeyse ensemdeleler... Ölümü hiç bu kadar yakın hissetmemiştim kendime. Birazdan göreceğiz ruh var mı yok mu; kafasının üstünde halesiyle melek abla beni almaya gelecek mi? Peki ne vakit yaşamım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçecek onu bilemiyorum işte. Hızlı oynamasa bari. Tadını ala ala şöyle her anımı seyredebilsem... Endişelenme sevgilim, büyük ihtimalle seninle geçen gece yaşadıklarım sansürlenir... Sana duygumu anlatmak zorlandığım özellikle bri kaç ayda da alt yazı geçerler yüksek ihtimalle. İşte... Bir el.. .Omzuma dokundu. Beni durdurmaya çalışıyor. Bak.. Seni çok sevdim tamam mı? Seni hep çok sevdim... Daha hızlı koşmalıyım... Aramızda mesafe bile kalmadı... Ne talihsiz bri adamım. Ne talihsiz bir yazgı benimkisi. Oysa daha bir kaç saat evvel , elimde kırmızı şarap kadehi, senin bana aldığı kitabı okuyordum... Anımsadın mı? Koşarken... KONUSU da bir çulsuz bir adam sevdiği uğruna bir kitapçıdan

yüzlerce kitap çalmış. Sırf hepsini sevdiğine hediye edebilmek için. Sonra da güvenlik görevlileri tam adamı yakalayacakken, adam parmağını bir şıklatmış ve peşindekiler kaybolmuş. Adam o kadar usta bir yazarmış anlayacağın...

Canım sevgilim... Aldığın kitabı bir çırpıda okudum. Sanıyorum şu anda şu anda, uzandığım kanepede, saçlarımı usul usul okşaman da bu mektubu yazmama engel değil... Sana hep koşarken...

Oktay Coşar

Belki Bir Gün

Bir sokak, içinde binalar, içinde evler, içinde odalar, içinde bir adam... İşte kahramanımızdan biri bu adam... Aslında adam demek çok mu kaba oldu acaba? Bir isim bulmak gerekli belki de... Ama... Önemi var mı ismin sizce? Diyelim ki, ben bu düşün yazarı olarak ona Turgut ismini verdim; o zaman yaşadıkları değişecek mi? İsmi Emin olsa her şey daha mı farklı olacak? Hayır... Kesinlikle hayır...

Şu anda odanın içinde dört dönen bu adamın oldukça heyecanlı olduğu her şeyden daha önemli. Düş yazmayı bir anlamda yemek pişirmeye benzetiyorum. Hani yemeğin içine göz kararı kattığınız size özel baharatlar, soslar farklı ve lezzetli kılar yemeği. İşte şimdi aynı hesap, göz kararı değil de, duygu kararı, bu heyecanlı adama biraz ruh hali serpiştirelim. Mesela içine bir tutam sıkıntı koyalım. Hımm... Bir tutam endişe; bir tutam merak; bir tutam da hüzün olsun.. Fakat bu duyguların ayarını iyi tutturmak gerek. Yoksa bu heyecanlı adam, her şeyi berbat edebilir. Her ne kadar bu düşü ben yazsam da, adam artık biraz da benden bağımsız olarak, odanın içinde gerçeğini ve geleceğini yaşamayı bekliyor. Peki daha fazla meraklandırmayayım, beklediği şey, bir telefonun ahizesinden duymak istediği bir ses...

Evet, odasındaki kırmızı, iri ve parlak, üzerinde kocaman rakamların yazılı olduğu tuşlu telefonundan çıkacak sesi bekliyor. Kendisi şu an komodinin üstünde duran telefonun etrafında tavaf etmekle meşgul. Peki çalacak mı? Düş yazmanın en güzel tarafı bu işte. Siz isterseniz çalıyor, istemezseniz çalmıyor. Yani sevgilisinden gelecek tel... Eyvah! Bakın gördünüz mü? Ağzımdan çıkıverdi birden. Aslında sizin için de sürpriz olmamıştır eminim. Fakat bu küçük ve masum aşk öyküsü gelişmeden önce peşin peşin söyleyeyim : Eğer o adam yahut kadın çok üzülürlerse, ne bileyim hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlarsa içlerinden biri, beni suçlamayın. Derler ya her şey olacağına varır. Evet, belki biraz kaderciler bir yaklaşım ama tüm düşlerde de durum böyle değil mi? Her şey olacağına varıyor... Peki olacağı ne? Tamam tamam kızmayın, devam ediyorum...

Birden odanın içindeki, hani şu demincek bahsettiğim telefon çalmaya başlar. Burada odanın içindeki mevcut kareyi donduralım bir anlık... Gördünüz mü donmuş sahneyi? Adam tam elini telefona uzatacakken dondurdum... Görebiliyor musunuz adamın yüzünü? Adamın yüzünde öyle enteresan bir mimik hakim ki... Hımm... Biraz sevinçli, çünkü beklediği telefon geldi nihayet. Biraz da tedirgin çünkü yaklaşık beş aylık ilişkileri belki de bu telefon konuşmasıyla neticelenecek. Ah ne aptalım size ne bu ilişkiyi ne de öncesinde yaşanan sorunlardan bahsettim... Peki hazır dondurmuşken bu heyecan dolu kareyi, bu arada ben size ilişkilerinin nasıl yıprandığından bahsedeyim.

Gerçekten de olağanüstü bir coşkuyla başlamıştı ilişkileri. Biri Otuz iki diğeri Yirmi dokuz yaşında. Aslında ilişkiler konusunda ikisi de bir miktar deneyimli sayılabilir. Yani ikisi de geçmişteki ilişkilerinde yaptıkları hataları tekrarlamamaya özen gösteriyorlar. İlişkilerinin üçüncü ayı onlar için bir nevi hüzün döneminin başladığı süreç. İkisi de çok şey bekliyor birbirlerinden. İlk zamanlarında birbirlerine göstermiş oldukları ilginin hem aynı duygu yoğunluğunda devam etmesini istiyorlar, hem de bu duygu yakınlığını göremedikleri zaman yakınıyorlar. Çünkü ikisinin de bu ilişkiye aşırı ilgi göstermesini sağlayan en büyük etken, başlangıçta yaşadıkları büyümlü denebilecek sevgi ve coşku seli olmuştu. Ama sonraki zamanlarda ikisi de coşkularını aynı zamanlarda gösteremedikleri için, bir biri, bir diğeri yakınıyordu coşku eksikliğinden. Yakındıkları anlarda bir çok kez karşılıklı tartışmışlar, hatta tartışmalarının sonu birkaç kez ayrılık kapısına bile yaklaşmıştı. Lakin son zamanlarda coşku beklentilerine bir de adamın (belki de onu kaybetmeme endişesiyle) aşırı sahiplenmesi eklenmişti. Yani bilirsiniz işte 'neredesin'ler, 'neredeydin'ler, 'hani yarın gece işin yoktu'lar, 'ama önceden bana sürekli vakit ayırırdın'lar, benzer vesaireler...

Adama göre bu sahiplenme dürtüsü normal ve sevginin bir belirtisiydi, kadına göre ise bu, bir nevi baskı ve özgürlüklerin kısıtlanmasıydı. Kadının söylemi, ' seni seviyorum ama özgür olmalıyım.' ; adamın söylemi ise, 'seni seviyorum ama aşk fedakarlık ister' di... Yani kadının dairesinde ve adamın dairesinde hem kesişen hem de kesişmeyen yaşam ve sevme tarzları vardı. İşte son zamanlarda neredeyse gün aşırı yaşanan bu tartışmalar doruk noktasına çıkmış, bazen kadın için, bazen adam için, bazen de ikisi için boğucu denebilecek bir ilişkiye dönüşmüştü. Sorun ihanet ya da yalan gibi, bir ilişkiyi bir anda derinden sarsacak ya da kökten bitirecek bir neden olmadığı için, ikisi de bu tartışmaları alttan alıyor, sorunun düzelebileceği umuduyla birbirlerine zaman tanıyorlardı. Fakat yaptıkları son tartışmada artık bu sorunun üzerine gidilip, öyle ya da böyle çözülmesi gerektiğine karar verdiler. Kadın işte bu anda bir adama bir teklif sundu. Yirmi dört saat hiç konuşmama ve bu sorunu düşünüp, olumlu ya da olumsuz, ortak bir karar almaları gerektiğini söyledi. İşte tam telefonun çaldığı anda, yani benim bu sahneyi dondurduğum anda, Yirmi dört saat dolmuş; belki bu ırmakta tekrar birlikte bu ırmakta akmaya devam edecekler ya da bir aşk yıldızı daha şu ya da bu nedenle sonsuza dek sönecekti... Bu sahneyi tekrar diriltmeden önce, adamın odasında, o anda radyosunda çalan şarkının, İlhan İrem'in, 'ağlama arkadaş, ağlama aşk için...' olmasının aslında ne tuhaf bir tesadüf olduğunu da belirtmeden geçemeyeceğim...

- Alo?
- Benim...
- Nasılsın Bir tanem?
- İyiyim ya sen?

- Şey... Bilmiyorum....

-

-

- Günün nasıl geçti?

- Düşündüm...

-

- Sanırım asıl sorun şuydu... Ben artık seni eskisi gibi sevemiyorum...

-

- Bana nedenini sorma çünkü bilmiyorum...

- Ben de düşündüm...

- Evet?

- Sanırım bunu biliyordum. Yani beni eskisi gibi sevemediğini. Sadece kabullenmek istemedim...

- Ama şunu bil. Beni asla incitmedin...

- Ben biraz incindim galiba... Ama benim suçum. Bir anlamda kalbine yön vermeye çalışmamın bedelini ödediğimi düşünüyorum.

- Kırılmanı asla istemedim.

- Şu an acı çekmiyorum rahat ol...

- Ben çekiyorum....

- Mutlu ol hep...

- Sen de...

Ne gaddar biriyim değil mi? Bakın işte ayrıldılar... Şunu söylememde yarar var. Daha sonra kendi başlarına düşündüler uzun uzun... Geçmişlerinde bir çok ilişki yaşamışlardı. Bu kaçınıcı ayrılıklarıydı. İkisi de bir kez daha kendilerini yorgun ve güçsüz hissediyordu. İkisi de sorunları çözmek adına, ciddi anlamda hiç çaba göstermemişlerdi. Bütün bunları düşündüler o gece... Üç gün sonra, beş gün sonra, bir ay sonra yeni bir 'adam', yeni bir 'kadın' tanıyacaktı. Sil baştan yeni bir ilişki... Yine farklı bir eli tutacaklar, farklı bir dudakla öpüşeceklerdi. Ama tuhaf olan bir şey şey vardı... İkisi de kendilerini rahatlamış, tuhaf bir şekilde huzurlu hissediyordu. Oysa kabus gibi bir ilişkileri yoktu. Peki neden ikisi de devam edebilmek uğruna gayret göstermemiş ve huzurluydular? İşte ben bu tuhaf düşün sahibi olarak tam kendime ve sizlere bu soruyu sormuşken adamın eli, o rengi hiç de önemli olmayan kırmızı telefona gitti, numarayı çevirdi : _ Şimdi nasılsın?

- Ben de tam seni arayacaktım...

- Ne diyecektin?

- Şey... 'Seni seviyorum, belki bir gün' diyecektim..

- İnanmayacaksın ama ben de...

- Mutlu geceler...

- Sana da...

İşte bu öykünün sırrı burada. 'Seni seviyorum, belki bir gün' cümlesinin altında gizli... 'Seni seviyorum, Belki bir gün' demek, sana umut veriyorum demek değil. 'Seni seviyorum, belki bir gün' demek, beklentilerini kabullenebileceğimi anladığım zaman, sen aklıma geleceksin ve o anda 'keşke seni hiç kaybetmeseydim' diyeceğim demek...

Aranızda bu ilişkinin bitmesine üzülen var mı? Ben üzülmедim. Doğrusu son anda 'Seni seviyorum, belki bir gün ' demeselerdi üzüldüm. Biliyorum çok geveze bir öykü yazarıyım. Aslında bu yazının bir öykü olup olmadığı konusunda da şüphelerim var. Neticede amacımı gerçekleştirdim. Amacım gerçek olup olmadığı belli olmayan kısa bir düş hikayesini sizlerle paylaşmaktı. Özür dilerim telefon...

_ Alo?

_ Sana söyleyeceklerim var...

_ Ne!?

_ Yürümüyor ilişkimiz...

_ Nasıl?

_ Oktay çok düşündüm en iyisi bu...

_ Ama...

_ Aması yok. Olması gereken bu...

_ Bak.. Şey... Ben bir kısa öykü yazmıştım ve şu an tam sonuna gelmiştim. Anlaşılan konuşmamız uzun sürecek, okuyanlar bekliyor, onlara hoşça kalın diyeyim, sonra devam edelim tamam mı?

_ Olur...

Şey... Duydunuz sanırım konuşulanları... Sonra görüşmek üzere... Hoşça kalın....

Oktay Coşar

Ten Karmaşası

TEN KARMAŞASI

(Bir gece vakti, bir oda da konuşma hali.)

Adam _ (Kanepenin bir ucunda, sağ elini sağ şakağına dayamış, uzunca bir süredir suskun, yüzünde anlaşılmaz bir buruklukla oturmaktadır.)

Kadın _ (Karşı kanepede başı biraz öne eğik, sol eliyle dudaklarını çekiştiriyor, uzunca bir süre suskun, endişeli hatta tedirgin bir yüz ifadesi vardır.)

(Belki bir saattir konuşmadan sükunetle oturmaktadırlar, ara sıra dolambaçlı bakışlarla birbirlerine bakmaktadırlar. Sanki bir şey söylemekle söylememek arasında yaşanan umarsız bir boşluk gibi...)

Kadın _ (Çok narin, ince sanki dere yatağından yavaşça akan su gibi gözlerinin kenarından birkaç damla yaş akar, yüzünü yalayarak çenesine doğru. Fakat yüzünde hiç de öyle ağlamaklı bir belirti yoktur. Gözleri, hareketsizce pencereden görülen gökyüzüne bakmaktadır.)

Adam _ (Kımlıtsız bakışlarıyla kadının gözlerinden inen yaşları seyrediyor. Bir şeyler söylemek ister, fakat onu engelleyen sessizliğe bir süre daha yenik düşer. Hatta ağzından dökülecek ilk kelime bile önemli olmalıdır onun için bu hüznü dolu havada.)

Kadın _ (Sanki binlerce yıldır hiç yerinden oynatılmamış bir heykel gibidir. Gözyaşları kurumuş, geriye sadece odanın loş ışığında parlayan izi kalmıştır, hala pencerenin ardındaki gökyüzüne bakmaktadır hareketsizce.)

Adam _ (Adam ayağa kalkar, odanın kenarında ki masanın üstüne de yanan mumun yanına geçer, elleriyle mumun arkasında şekiller yaparak duvarda yansıyan, kendi yarattığı şekilleri izlemektedir. Bütün bunları yaparken yüzünde asla bir tebessüm ifadesi yoktur, evvela bir köpek kafası sonra bir timsah başı yapmaya çalışır. Ellerini açıp kapatarak sessizce konuşturur gibi yapar timsahı mum ışığının duvara verdiği gölgelerle. Amacı ne kadını böyle çocuksu bir oyunla güldürmek, ne de kendini eğlendirmektir.)

Kadın _ (Bakışlarını gökyüzünden alıkoymak için adamın ellerinin duvarda oluşturduğu gölgelere çevirir. Sanki çocukluğundan arta kalan bir şeyleri izliyormuşçasına dikkatini çevirir gölgelere. Manasız bir şekilde ağzı açılıp kapanan timsah gölgesine bakıp ne söylemeye çalıştığını düşünür.)

Adam _ (Gölge oyununu kesip vücudunu kadına çevirip gözlerine bakar bir süre. Bakışlarında duyarlı, içli ve çok hafif bir gülümseme vardır.)

Kadın _ (Adamın bakışlarını taklit eder gibi aynı hisle bakmaya çalışır ona bakan gözlere. Ve hala konuşmak için hiç bir çaba yoktur ne adamda ne de kadında.)

Adam _ (Nihayet ilk kelime dökülecektir ağzından.) Sence bunu neden yaptı?

Kadın _ Oktay mı?

Adam _ Evet.

Kadın _ Sırf bize ten karmaşası dedirtebilmek için.

Adam _ Sence bu bize haksızlık değil mi?

Kadın _ Belki de.

Adam _ Bize bir isim vermedi, zamanımızı söylemedi, nerde yaşadığımızı bile bilmiyoruz. Bence onun yaptığı koca bir bencillik.

Kadın _ Haklı olabilirsin. Sırf sevdiğine okutmak için konuştuklarımızı bizi dar bir kalıba sokmaktan hiç çekinmedi.

Adam _ Biliyor musun neden ağladığımı bile bilmiyorum. Neye üzüldüğümü? Hatta senin neyim olduğumu bile.

Kadın _ (Gülümser) Biliyor musun, ben de senin neden mum ışığının gölgesiyle duvara o şekilleri yaptığını bilmiyorum. Bizden habersiz kim bilir ne anlamlar yüklemeye çalıştı bize?

Adam _ Sadece istediği şeyleri bize söyletebilmek için bizi kullandı.

Kadın _ Evet. Bunu hiç düşünmemiştim. Neye ağladığımı bile bilmiyorum. Sırf o istedi diye ağladım. İnsanın ne için ağladığını bile bilmemesi ne kötü!

Adam _ Evet! Oktay'ın duygularıyla oynatılan yüreğinden iplerle sarkıtılmış bir kukla gibi hissediyorum kendimi.

Kadın _ Sence yazmaya bir kaç saat ara vermesini fırsat bilip onun yokluğundan yararlanıp böyle onun arkasından konuşmamız doğru mu peki?

Adam _ Bence doğru. Düşünsene o gitmeseydi daha neler olacaktı kim bilir? Bize zorla "ten karmaşasını çarşıftan bir ilişkide yaşamak nasıl bir duygu?" dedirtecekti. Bize yarım bir hayat yükleyip sanki acılı bir aşık konumuna sokacaktı. Sonra birden birimiz : "Biliyor musun ten karmaşası aslında şöyledir böyledir" gibi cümlelerle odadaki cümleleri çoğaltacaktık. Tıpkı düşlediği gibi.

Kadın _ Sanırım evet. Fark ettin mi? Biz o yokken de konuşabiliyoruz. Peki sence o yokken daha mı mutluyuz?

Adam _ Bunun için ilk önce kim olduğumuzu bilmemiz gerekir. Gitmeden önce kim olduğumuz hakkında hiç bir şey söylemedi. Kim olduğumuzu bilmeden mutlu olabilir miyiz bilmiyorum.

Kadın _ Haklısın. Peki bir soru daha. Sence gitmeseydi bize bir kimlik verecek miydi? Kim olduğumuzu söyleyecek miydi bize?

Adam _ Bilmiyorum. Dedim ya belki söyledim ama tam olarak ne o ne de biz bilecektik kim olduğumuzu. Başka bir insan başka insanlara ne kadar yaşam zerk edebilir ki?

Kadın _ Peki ten karmaşası ne demek?

Adam _ Yapmaaa! Onun istediği de bu zaten. Bunu bizim konuşmamız. Onun oyununa gelmeyelim sakın. Geçenlerde sevdiğiyle ten karmaşası hakkında konutlu ya? Akli sıra şimdi bize de ten karmaşası dedirtip sevdiğine okutacak.

Kadın _ Gelmeyelim de, zaten bir oyuna girdik onun sayesinde.

Adam _ Hı hı... Bak aklıma ne geldi? Kim olduğumuzu biz belirleyelim mi?

Kadın _ Nasıl?

Adam _ Ona fırsat vermeyelim. O gelmeden kim olduğumuzu neden bu oda da olduğumuza karar verelim. Böylece kendi yaşamımızı kendimiz kurmuş oluruz.

Kadın _ Aslında bu cezbedici bir düşünce. Peki bunu nasıl yapacağız?

Adam _ Evet aslında biraz zor. Yani bu ana kadar neler yaşamış olabiliriz ki? Çocukluğumuz, gençliğimiz nasıldı? Nelere kızarız? Nelere hüznleniriz ve neden buradayız? Biz kimiz? Sence bütün bu sorulara o gelmeden cevap bulabilir miyiz?

Kadın _ Bu gerçekten zor. Bir anda her şeyi belirlemeye çalışmak. Bunu yapmak zorunda mıyız?

Adam _ Bence yapmalıyız. En azından neden bu odada olduğumuzu ve birbirimizin arasında ki yakınlığı bilmeliyiz.

Kadın _ Sence biz dost muyuz sevgili mi?

Adam _ (Gülümser) Bilmem. O gidene kadar ne yaptığımızı hatırlamaya çalışıyorum da. Sanki sevgili izlenimi vermeye çalışmış bize.

Kadın _ O zaman sevgili mi olmamız gerekiyor şimdi?

Adam _ Bilmem. Olmalı mıyız sence?

Kadın _ Bilmiyorum. Daha önce hiç sevgilim olmadı ki. Eğer öyle bir düşüncesi varsa ilk defa şimdi olacaktım. Nasıl bir duygu acaba?

Adam _ Benim de senin durumunda olduğumu unutma. Bence denemekte fayda var. En azından o istediği için değil biz istediğimiz için sevgili olacağız. Sence bu güzel değil mi?

Kadın _ Evet... Peki söyler misin sence ben neden ağladım en başta?

Adam _ Sanırım aramızda bir çıkamaz vardı. Ya da başka bir şeye üzüldün. Belki de seni üzdüm. Bilemiyorum.

Kadın _ Ama ben neden ağladığımı bilmek istiyorum. Sence Oktay biliyor mudur?

Adam _ Tabi ki biliyordur; bizi o yazdı. Onu anlatmaya çalışıyorum. Belki de senin neden ağladığın önemli değildi onun için. Önemli olan bize yazdıracağı cümleleri Sevdiğine okutmasıydı.

Kadın _ Onun bu kadar bencil olabileceğine inanmıyorum.

Adam _ Bir düşünsene hiç gitmediğini? Kim olduğumuzu bile bilmeden yazdıklarına son verecekti belki de.

Kadın _ Peki isimsiz olmak seni rahatsız ediyor mu? Bize salt kadın ve erkek demesi yani?

Adam _ Çok değil. Beni asıl rahatsız eden bizi kullanması.

Kadın _ Peki sence bu oda şu an bizim mi oldu?

Adam _ Tabi ki, artık istediğimiz gibi kullanabiliriz. Özgürüz!

Kadın _ Müzik dinleyelim mi?

Adam _ Olur... Ah çok kötü!... Sadece lal var! Sana demiştin değil mi gerçekten bencil diye. Biliyorum bu onun sen sevdiği bestelerden biri.

Kadın _ Madem sadece o var biz de onu dinleyelim o zaman.

Adam _ Olur.

Kadın _ Biliyor musun şu an içimde tarif edemeyeceğim bir huzur var.

Adam _ Ben de aynı duyguları hissediyorum. Yani senin yanımda olman benim için farklı bir duygu. Nasıl anlatayım...

Kadın _ Sence bu aşk mı?

Adam _ Bilmiyorum. Sanırım gitmeden önce az da olsa birbirimize yakın olduğumuzu hissettiren bazı cümleler yazmıştı. Onun etkilerini yaşıyor olabiliriz.

Kadın _ Bu müzik yürek coşkusu veriyor insana.

Adam _ Evet. Hoş bir esinti gibi odanın içinde dağılıyor sanki.

Kadın _ Bence onu bu kadar suçlamalıyım. Belki de iyi bir insan. Amacı bizi incitmek değildi. Belki de bizim çok mutlu olmamızı istiyordu.

Adam _ Belki de. Evet çok gittim üstüne. Ama yine de kendimiz yön vermeliyiz duygularımıza o bize istediği şeyleri söyletmemeli.

Kadın _ Peki bunu nasıl yapacağız? Ya şimdi gelirse. Tedirgin edici bir durum.

Adam _ Bir yol bulmalıyız.

Kadın _ Evet ama nasıl?

Adam _ Bilmiyorum!

Kadın _ Bak!! Gördün mü??

Adam _ Neyi?

Kadın _ Pencereden biri baktı sanki. Sonra kayboldu.

Adam _ Görebildin mi kim olduğunu?

Kadın _ Hayır!

Adam _ Bu kesinlikle o olmalı!!! Geldi!!! Daha çözüm bulamadan geldi. Tekrar kukla olacağız! Belki de bizi ayıracak !!!

Kadın _ Ama bak biz hala konuşabiliyoruz.

Adam _ Biliyorum birazdan gelecek. Ve yine parantez aralarıyla istemediğimiz bir dolu şeyi yaptıracak bize.

Kadın _ Bence gelseydi çoktan gelirdi. Kanımca gelmekten vazgeçti.

Adam _ Nasıl?

Kadın _ Bence geldi ve konuştuklarımızı okudu. Ve bizim için tekrar yazmaktan vazgeçti.

Adam _ Sence bu doğru olabilir mi? Öyle olsa ne güzel olurdu.

Kadın _ Bence o iyi bir insan. Sanırım onu haksız yere yargıladık. Düşünsene hiç başlamasaydı bu yazıya şu an hiç var olamayacaktık. Bırak isimlerimizi, kadın ve erkek bile olamayacaktık.

Adam _ Doğru.

Kadın _ Peki şimdi ne yapacağız? Artık yaşam bizim. Doğrusu biraz korkuyorum.

Adam _ Korkma yanında ben varım.

Kadın _ Sana karşı kendimi çok yakın hissediyorum. Ne garip! İsmi bile bilmiyorum ama çok sıcaksın bana.

Adam _ Ben de seni çok seviyorum.

Kadın _ İyi!

Adam _ (Gülümser) Sanırım ne kadar kendimiz olsak da mutlaka ondan kalan bazı izleri taşıyacağız.

Kadın _ Sence bu kötü mü?

Adam _ Sanırım ilk baştaki gerginliğim yok artık. Yani seninde söylediğin gibi hiç başlamasaydı yazmaya, birbirimizi hiç tanıyamayacaktık. Hem konuştuklarımızı duyup gelmemesi de onun ne kadar hassas olduğunu gösteriyor.

Kadın _ Aaa bak masada neler var. Yazmış olduğu diğer yazılar.

Adam _ Evet. Hımm. " Sinderella'ya tarafsız bir yaklaşım", 'Gelincik', 'Sevdalı çiçeğe mektuplar', "İkili yaşantılar", "Göl vakti" ve şiirler.Sence okumamızı ister miydi tüm bu yazılanları?

Kadın _ Bilmem. Belki de.

Adam _ Hepsini sevdiğine mi yazdı acaba?

Kadın _ Olabilir. Bilmiyorum. Ben sadece bizi biliyordum şu ana dek.

Adam _ Aa bak! Yarım kalan tabloda da adam ve kadın var!

Kadın _ Ne ilginç. Bizim gibi farklı insanlar yani. Biz ilk değiliz.

Adam _ Belki son da olmayacağız.

Kadın _ Peki sence ne yapıyorlardır o adam ve kadın?

Adam _ Bunu bilmek güç. Umarım şu an mutlulardır.

Kadın _ Her ne olursa olsun ona çok şey borçluyuz. İçimden ne geldi biliyor musun şu an?

Adam _ Ne?

Kadın _ Aslında bizim için bir fedakarlık yaptı. Bizim ten karmaşası hakkında konuşmamızı istemişti. Onun için başlamıştı yazıya. Bence biz de onun için ten karmaşasından ve ten karmaşasının sevdıyla ilintisinden konuşmalıyız. Sevdiği okumalı.

Adam _ Haklısın. Ama ten karmaşası ne demek?

Kadın _ Bilmem. Sadece cinsellikle ilgisi olmasa gerek. Ruh ve şehvetin karışmasıyla ortaya çıkan bir bunalım olabilir belki.

Adam _ Hımm. Sen nereden biliyorsun tüm bunları?

Kadın _ Bilmiyorum. Nasıl bildiğimi, nasıl söylediğimi inan ben de bilmiyorum.

Adam _ Ten karmaşası... Ruh... Şehvet... Birleşiyor. Birleşim anı... Tuhaf... Ayrıntılar... Bütün bu ayrıntıların yükünü şu anda ben de taşıyorum sanki içimde. Oysa kendimi tanıyalı yarım saat bile olmadı.

Kadın _ Acaba ikisinin yaşadığı bir buhran mıydı? Belki de bizi yaratmaktaki amacı bu ten karmaşasına bir çözüm bulabilmektir. Bu karmaşaya son verip karmaşadan uzaklaşmak!

Adam _ Karmaşıklık mı istememiş yani? Karmaşıklık kötü bir şey mi?

Kadın _ Kötü değildir belki ama düşünsene o gittikten sonraki halimizi? Nasıl karmaşaya düşüp paniğe kapıldığımızı. Kimiz, neyiz, neden seviyoruz, neden ağlıyoruz, neden gölgeler yaptık? Bir sürü nedenlerin arasında boğuluverdik bir anda.

Adam _ Evet. Eğer nedenlere girseydik sebepsizce belki de şu an duyduğumuz huzuru duyamayacaktık.

Kadın _ Karışık bir konu bence bu. Belki de derin yerlerde boğulmaktan ürküyordur?

Adam _ Belki de ürkemekten çok, içinde huzurla barınabileceği bir ruha ait ten arıyordur. Güvenebileceği bir ruh ve güvenebileceği bir ten...

Kadın _ Peki sence daha önce yaşadıklarından dolayı mı böyle düşünüyordur?

Adam _ Bilmiyorum. Bizimkiler sadece varsayım.

Kadın _ (Gülümser.) Evet. Hiç yoktan iyidir varsayım yapmak.

Adam _ (Gülümser.) Haklısın.

Kadın _ Aaaa!! Bak bir de şiir yazmış ten karmaşası hakkında.

Dam _ Okusana merak ettim.

Kadın _ Olur. Müziğin sesini açar mısın biraz?

Adam _ Tamam .

Kadın _

Narin ve işlemeli bir buluttan örülmüş teninle

Denizin üstünde uyuyabilirim bu gece

Tenin büyüdü bir düş kozasıyla örülmüş ,

Kokusu kalbime bulanmış,

Tenin bir sır olmuş tenimde,

Tenin sevda olmuş bedenimde,

Tenin çoğalıyor bende,

Tenin susuyor sancıyla yazgımda,

Tenin bir güzel arzu bende... Adam _ İlginç!

Kadın _ Şey... Şunu hissediyorum şimdi... Benim için taze ve sonsuz bir sevgilisin şu an.

Adam_ Sen de benim için öylesin.

Kadın_ Ama bir tedirginlik var içimde.

Adam_ Nedir?

Kadın_ Cümleler bitince ne olacak. Biz de mi biteceğiz?

Adam_ Hayır. Bitmeyeceğiz. O da bitmemizi istemezdi zaten. Daha önce yazılanlar bitti mi? Leyla, Mecnun? Aslı, Kerem? Binlerce yazılan isimli veya isimsiz yaşantılar?

Kadın_ Haklısın. Bitmedi...

Adam_ Biz de bitmeyeceğiz.Yaşamın bir kıyısında sadece sen ve ben yaşamaya devam edeceğiz.

Kadın_ Bu harika bir duygu.

Adam_ Bence de.

Kadın_ Müzik...Sanki bir aşk masalından kopmuş da bize armağan edilmiş gibi.

Adam_ Seni çok seviyorum.

Kadın_ Ben de. Ben de...

Adam_ Umarım onlar da bizim gibi nihayetsiz mutluluğu yaşarlar.

Kadın_ Umarım...

Oktay Coşar

İki İnatçı Keçi Ve O Köprü

İşte bu harika! İyi ki karşılaşmış o meşhur 'bir köprüde' iki keçi. İyi ki de inatlaşmışlar gibi gösterilmişler. İyi ki de 'ben geçeceğim!', 'hayır ben geçeceğim!' kavgasına tutuşmuşlar. Yoksa nasıl feyz alabilirdik bu masalın ince ince temalarından? Olayı enine ve boyuna irdelememizde yarar görüyorum. Hazır eni boyu demişken, ilk önce şu 'bir köprü'nün' en ve boy meselesini konuşalım önce. Ama ilk önce masalı biraz geri saralım ve görelim; aslında neydi bizim bu keçilere inatçı yaftası vurmamıza sebep olan asıl gerçekler?

Bu günahsız keçiler, biri nehrin bir tarafında diğeri nehrin diğer tarafında, endişeli, ürkek, kaybolmuş olmanın verdiği endişeyle dolaşırken adlarının yüzyıllar boyu inatçı olarak kalacaklarından haberleri bile yoktu gariplerin. Tesadüf bu ya, o Temmuz sabahında ikisi de aynı anda kaybolmuşlardı. Yönlerini de umutlarını da kaybettiler en sonunda. Ama yine de çaresizce ve hatta (beni mazur görsünler), aval aval dolaşmaya devam ettiler. Ve dolaşırken dolaşırken bir nehir kenarına geldiler, ve belki de ait oldukları sürünün nehrin diğer ucunda olasılığını düşünerek karşıya geçmek istediler. (Ki ben keçi olsaydım sürümün nehrin diğer ucunda olma olasılığının asla mümkün olmadığını bilirdim.) Ve ondan nehrin iki yakasını birbirine bağlayan, köprü vazifesi gören tomruğu fark etti ikisi de aynı anda. Tomruktan geçerek nehrin diğer ucuna varabileceklerini bildiklerinden dolayı (ki bunu her keçi bilir) böyle bir keçisel dürtüyle ağır ağır yürüdüler tomruğun üstünde. Ve birden tomruğun tam orta yerinde ikisi de kala kaldılar, geçememenin verdiği şaşkınlıkla... Şaşkınlık diyorum, çünkü keçiler kafa kafaya verene kadar tahmin edememişlerdi geçemeyeceklerini. Ama burada, tam keçilerin durduğu yerde biz de duralım lütfen. Duralım ve onları inatçı yapan en büyük unsurun aslında tomruğun yapısı olduğunu düşünelim...

Her kim koyduysa o tomruğu oraya, belli ki iki keçinin de rahatça, hatta bir birlerine geçerken selam verebilecekleri şekilde bir amaca yönelik koymadığı aşikar. Eğer daha geniş, iki şeritli bir tomruk hatta amatör çapta bir asma köprü yapılmış olsa idi, keçiler geçerken asla sorun yaşamayacaktı. Lakin hal böyle olunca, keçiler ister istemez, tomruğun ya da şarkıda geçtiği gibi 'bir köprü'nün ortasında boynuz teması yaşamış bulundular. E zaten şaşkın ve bitkinler kaybolmuş olmanın verdiği ruh haliyle, ne yapacaklarını bilemeyip bocaladılar o an. İçine düştükleri durum gerçekten beterdi. (Ki Allah hiçbir keçiye daha beterini vermesin.) Şimdi burun buruna gelmişler; tomruk yağmurun etkisiyle iyice kayganlaşmış; biri hadi ben kibarlık yapayım dese, arkasını dönmek zorunda kalacak; (keçilerin geri geri yürüyemediğini bir yerde okumuştum) tam dönerken Allah muhafaza ayağı kaysa, nehre düşse, nehrin de o gün iyice azgın olacağı tutsa, keçi kurtulamayıp boğulsa daha mı iyi olacaktı?

Haliyle ikisi de orada donakaldılar, yaşam mücadelesi verdiklerinin farkında olarak. Neyse ki tam o anda oradan geçen bir çiftçi keçilerin içler acısı durumunu gördü de kurtardı. Sonra kasabaya indiğinde anlattı durumu ahaliye:

'İki keçi boynuz boynuz kalmışlardı; tomruktan geçemiyorlardı; ben de kurtardım...'

Ama o ahali yok mu o ahali.... Keçilerin masum hikayesini bilmeden, sırf hadi şu hayvanların lakabını 'inatçı' koyalım egosuna, acımasızca yargısız infazda bulundular :

'Bir köprüde karşılaşmış iki inatçı keçi,
hah hah hah... hah hah hah... hah hah hah hah...'

Ve bugüne kadar benden başka da kimse çıkmadı, keçilerin itibarını geri kazandırabilecek savaşı verebilecek. Bu savaşımı verme sürecimde asla hiç pişman olmadım. Asıl inatçı keçiler değil bizleriz. Ve ne yazık ki, bizlerin inatçı olduğu gerçeğini ört bas edebilmek için bu sıfatı pervasızca keçilere koymakta hiçbir sakınca görmedik. Ama sevilmediğimizi bildiğimiz halde 'neden sevilmiyoruz?' diye inat edip, sık boğaz ettik sevdiklerimizi inatla; başarılı olmadığımız halde, 'neden başarılı değilim?' diye didiştik inatla muhataplarımızla; öpülmek istemediğimiz halde 'neden beni öpmüyorsun?' diye inatla saç baş yoldurduk... İnatla, bencillikle bulutun yerine yıldızı, güneşin yerine ayı koymaya çalıştık... İnatla haksız olduğumuzu bildiğimiz halde haklıymış gibi göstermeye çalıştık kendimizi... Kısaca birilerinin keçilerini kaçırdık inatla... Oysa tüm bu inatlaşmalarımızda o kaygan tomruğun üstünde, öyle zor bir anda bile değildik... Ama yine de inatlaştık, bir dostu, bir sevgiliyi, kişiliğimizden bir parçayı kaybetmek uğruna...

Hayır hayır, bakın tekrar ediyorum, o masum keçilerin aslında hiçbir günahı yoktu inanın. Eşeği enayi , öküzü bön , ineği alık , kuşu kıt akıllı yerine koyarken aslında hep bir yerlerimizi yamamaya çalıştık. Sandık ki ancak böyle dikkatleri üstümüzden çekebiliriz... Ama yine de tarihte bir inat uğruna binlerce insanın ölmesine, tarihin lekelenmesine engel olamadık... Peki ne oldu neticede? Kaçan hep keçiler oldu sadece..

Oktay Coşar

Harfler Ve Ben

Harfler bedenime dolaştı. Nasıl birleştirmeliyim onları? Nasıl onlardan bir umut kulübesi yapıp oturmalıyım içine? İçi loş, derin bir kuyu gibi hissediyorum kendimi. Karmaşalarım iyiden iyiye nüksetti ruhuma. Toparlanmalıyım bir an önce. Harfler ve ben bir olmalıyız. Kelimeler doğurmalıyız, içimden güneş ışığının sızacağı pencerelerden. Ama öylece duruyor harfler yanı başımda. Geceyi ve beni seyrediyorlar. Bense gecenin içinde nefessiz kalmamak, boğulmamak için debeleniyorum. Ayrıntılarımın beni tutsak etmesine izin vermemeliyim. Daha fazla yaklaşmalıyım harflere. Onlardan biri olmalıyım. Tıpkı onlar gibi. Böylelikle yaklaşabilirim doğacak kelimelerin gizemine.

Geçmişimden izlerim müsvedde yaşamlar olarak geçiyor gözümün önünden. Önceleri tuhaf bir sancı diyordum ayrıntılarımın ben de yarattığı acılara. Şimdiyse garip bir alışkanlık bir aşinalık duyuyorum acılarıma. Sanki ben gibi.. Benden bir parça olmak zorundaymış gibi. Biliyorum ki geriye dönüşü olmayan bir çizginin üstünde oynayan bir cambazım. Yaşadıklarım ve yaşayacaklarımda ki tüm loşlukları kanıksamış bir cambaz..

Size bir sır vereceğim! Ama ne olur kimselere söylemeyin! Önceleri bu geriye dönüşü olmayan çizginin üstünde ilerlerken altıma file gererdim. Düşersenem incinmesin ruhum, göz yaşı dökmesin hatıralarım diye. Ama şimdilerde tümünden kaldırdım fileyi. Çünkü duyumsadım ki yaşamın bana öğrettikleriyle, düşsem de sancı yine sancıdır. Çekilmiş ve çekilecek tüm sancılar yaşadıklarımıza ait bir parçadan ibarettir. Asla ayırık olmayacak yazgının kendisi kadar gerçek bir parça...

Ve yavaş yavaş canlanıyor harfler. Önce bana ait olanlar. Benden bir parça olanlar. Düşüncemde can bulanlar.. Ve ben de yaklaşıyorum onlara. Bana ilk dokunanlar ve benim ilk dokunduklarım, ağlamaklı bir buluttan yağın yağmur damlacıklarına benziyorlar. Boşluktan çıka gelmiş kimsesiz gözü yaşlı harfler bunlar. Gece, ben ve harfler bir düşün bütünü olmaya çalışıyoruz. Belki gelecekte olması istenen bir sevda öyküsü, belki de günün ağarmasıyla ortaya çıkan zarif bir mutluluk zerk eden kokuya dönüşeceğiz. Ama çırpınışlarla, ama haykırışlarla, ama gecenin tılsımıyla...

Tüm gayretim, kanatlanıp gerçeğe boyanması harflerin. Ruhumdaki derin, ağulu nasırların kapanması.. Yalnız bir kitabın sayfalarının rüzgarın etkisiyle savrulması ve sadece mutluluğun olduğu sayfada durması öylece apansız..

Ve böylelikle mutsuzluğun 'mı' gibi olan esaretinden kurtulup, dokunabileceğim yaşayacaklarıma 'ben' gibi. Ve böylelikle aslında siyahından da bir renk olduğunu görüp tüm renkleri kusursuzca sevebileceğim.

Harfler gittikçe berraklaşıyor gecenin kucağında. Ayrıntı ve ben mutlu bir elbisenin içinde gizli olmak zorunda olduğumuzun ayırımına varıyoruz iyiden iyiye. Harfler bedenimin bir organı artık. Artık filizlenebilir topraktan kelimeler. Mutlu bir rüya göreceğimin müjdesini veriyorlar bana. Çünkü ben onlara inandım, onlar bana. En baştan beri..

Biliyorum ki harfler inanmak için varlar usumuzda. İnanmanın doğurganlığında çıkacak kelimeleri işlemeliyim mevsim yapraklarından kopan sayfalara. Ve kesin bildiğim bir şey var ki ne bütün geceler birbirinin benzeri ne de bütün harfler birbirinin aynı. İşte bu gizem, gecenin düğüm olmuş kısmı açılırken tebessüm ettiriyor beni, son noktayı koymadan önce...

Oktay Coşar

Deli Rıza'lar Ölmez!

Kulakları küpeli olur mu olmaz mı bilemem ama her köyün bir delisi olduğunu biliyorum. Hatta seçim konuşmalarında miting alanlarında şu şekilde konuşmalar bile yapıldığına tanık olmuştum :

'Hemşerilerim! Kıymetli sulakoğlan beldesi halkı!! Duydum kiii sizin köyde deli yokmuşşş! İlk işiizz köyünüzeee deli getirmekkk olceekkk!'

Çünkü delisiz köy olmaz. Deli köyün neşe kaynağıdır. Çünkü cemaatten biri ne zaman bir deli görse kendini daha bir akıllı görür, kibirlenir, keyiflenir :

'Lenn deli Rızaa nörüyon lennn! Yine ne söyleniyon kendi kendine? Heh heh!'
'Yok beee traktör sürüyom. Mühendis olacam! Innnn innnn!...'

İşin en tuhaf yanlarından biri şudur; bu deli Rıza'lar hiç yaşlanmaz! Çocuklar onlara, abi, amca, dede demez. Lakapları sonsuz ve uzun ömürlüdür. Yani her bir deli Rıza, uzun ömürlü olma özelliği taşır. Kıymetleri de genelde öldükten sonra anlaşılır :

'Evlat bizim köyde bi deli Rıza vardı. Emme senden benden akıllıydı.'
'Hee dede duydumkine.. Şu hep "mühendis olcem ben" diyen demiydi?'
'Bak hele katırın kuyruğuna! Sen nerden biliyon len?'

Kırsalda kabaca durum bu, peki ya büyük şehirlerde? İşte onu sormayın! Kanımca hepimiz günde en az yarım saat deli oluyoruz her şeye! Bankada emekli maaşı kuyruğundaki al yanaklı teyzem, önüne biri kaynak(sıra ihlali) yaptı mı deli oluyor. Trafikte şoför abim tek yönlü yolda kendisine doğru çılgınca gelmekte olan aracı (sonunu söylemem!) görünce deli oluyor. Beş yaşındaki kuzenim parkta sallanmak istiyor fakat saatlerdir sallanan hınzır bir çocuk yüzünden beklediği için deli oluyor. Ev kirası vermekten afakanlar basmış adam sürekli bir ay ne çabuk geçti deyip deli oluyor. Sevgilisi tarafından manasız bir şekilde terk edilen F.T deli oluyor...

Deli oluyoruz!.. Sürekli sokakta hızlı hafiyeler gibi sağımıza solumuza bakıp takip eden var mı diye bakıyoruz. Çünkü biz deli olduk mu hemen evrim geçirip bay ve bayan cinnet kılıklarına bürünüyoruz. Neredeyse her gün aramızdan bir talihli gazetelere konuk oluyor :

'Fittiran Şaziye hanım kendini mandalla balkon ipine astı!'

Artık ev gezmelerinde çocuklara sorulan o geleneksel sorularda bile tuhaf cevaplar verilmeye başlanıyor :

'Büyüyünce ne olacan yavrum?'
'Deli olacam!.'
'Rıfat ne diyo senin oğlan? '
'E günde bin kişi aynı soruyu sorarsa olacağı bu!...'

Artık ekonomik, ailevi, duygusal, cinsel sorunlar iyiden iyiye başımıza vurmuş ve tedavisi günden güne imkansız bir hal almaya başlamıştır :

'Alp deli misin sen burada olmaz!' diyen genç kızımızdan,
'Yetti bee orada olmaz burada olmaz! Nerde olur bu peki!!!' diyen genç erkeğimize kadar hepimiz az buçuk ruhsal sorunlarla baş başayız!...

Aslında en güzeli sevgilimizle mutlu bir Pazar günü çocuklar gibi şen halimizle bulduğumuzda ve ona ' ta taa taaamm!! Bak sana bir hediye aldım' deyip arkamızda sakladığımız sürprizimizi verdiğimizde duyduğumuz cevaptır :
'Tayfun delisin senn!! Bu ayı çok şiriinnn! Seni çok seviyorruuumm'...(O an Tayfun'un yüzünde ki gurur ve asaleti düşünebiliyor musunuz?)

Kısaca ne dersek diyelim bu delilik durumu yakamızdan düşmeyecek, git desek de gitmeyecektir. Aynı zamanda hiçbir zaman deli Rıza'nın heykelleri dikilmeyecek, porteleri çizilmeyecek, marşları bestelenmeyecektir. Ve her şeye rağmen, yüreğimde kabaran anlı şanlı duygularla şu müstesna cümleyi haykırmak geldi içimden :
"DELİ RIZA'LAR ÖLMEEZZZ!"

Oktay Coşar

Ruhumun Meleđi

Merhaba Anneanne, ben geldim.. Nasılsın? İyi görünüyorsun, yüzün iyice pembeleşmiş.. Seni çok özledim. Biliyorum bana dargın olmalısın, birkaç haftadır uğrayamıyorum. Sebebi de hem iş hem de yaşamımdaki karmaşa. Ama şu an seni gördüğüm için huzurluyum. Sen benim için çok değerlisin Anneanne. Belki de beni her şeyimle anlayan tek insansın.

Bir de konuşabilsen, kıpırdayabilsen keşke. Ama ben konuşurken tatlı tatlı gülümsüyorsun ya içten içe, o bile yetiyor da artıyor bile. Senin yanında ruhum, kalbim öyle huzurlu, dingin ki anlatamam. Öyle güzel masallar anlatırdın ki bana çocukken, her dinleyişimde kendimi o masalın içinde bulur, hayallere dalardım. Aslında şimdi de anlatıyorsun.. Bakışlarınla. Her bakışın, her mimiğın ayrı bir masal biliyorum...

Benim içim yine girdaplarla dolu Anneanne. Ama endişelenme çok kötü değilim. Ama düşünüyorum, her şeyi düşünüyorum Anneanne. Üzdüklerimi, beni üzenleri, yaşadıklarımı, yaşayacaklarımı... Biliyorum, bu duygusallık bana senden miras. Dedemle büyük bir aşk öyküsünden sonra evlenmişsin. Ben... Ben... Bana aşık bir insan var anneanne.. Sempatik, şirin bir delikanlı... Aslında son geldiğimde sana ondan bahsetmişim.. Ama daha sonra kendimizi garip, tuhaf, isimsiz bir öykünün içinde bulduk... Öyle karmaşık ki ruhum... Sanırım onun da öyle... Nereden başlasam? Beni seviyor, üzülmemi istemiyor, sonsuza kadar benimle yaşamı paylaşmayı arzuluyor. Aslında ben de onun yanında çok mutluyum.. Beni güldürüyor, huzur veriyor bana. Yapmacıksız, içten biri... Ama korkuyorum Anneanne. Benden çok onun mutsuz olmasından...

Sen dedemle beraberken korktun mu anneanne? Senin yüzünden onun mutsuz olma ihtimali seni endişelendirdi mi hiç? Ah canım Anneannem, öyle çok şey anlatıyorsun ki gözlerinle. Biliyorsun en son ilişkimde çok göz yaşı döktüm. Bana ait bütün duygularımı korkusuzca harcamışım onda. Her şeyimi çekinmeden armağan etmişim ona.. Ve bütün bunlardan sonra bana ne büyük sancılar çektirdiğini sen de biliyorsun. Ama bu farklı aslında... Ona gerçekten güveniyorum, duygularımı harcamayacak, acımasızca tüketmeyecek kadar iyi biri eminim... Ama yorgunum Anneanne.. Çok yorgunum...

Ruhumun bu yorgunluğunu ona belli etmemek için çok çaba sarf ediyorum. Onun beni mutlu etmek istediğı kadar ben de onu mutlu etmek istiyorum... Ama içimde çözümleyemediğim fırtınalara bir türlü son veremiyorum... Bu da duygularımın isimsiz ve giz dolu olmasını sağlıyor.. Eski gibi denize, kuşlara, buluta, insanlara pırıltılı, kusursuzca bakmak istiyorum.. Deli dolu... Salıncakta sallanan bir çocuğın gözlerindeki ışıltıyla... Ama içimdeki tarifsiz sıkıntılar, bir şekilde bulanıklaştırıyor yaşamımı...

Gözlerin buğulanmış anneanne... Ne olur üzülme... Bunları sadece seninle paylaşabiliyorum biliyorsun... Şimdi gül ne olur.. Ben iyiyim. Zaman beni çok daha iyi kılacaktır, inanıyorum... Ne yapayım ben de senin gibiyim işte, istesem de umarsız olamıyorum... Bu hüzün de onun bedeli belki de... Ama sen de iyi ol ne olur. Biliyorum biliyorum yıllardır kimıldayamıyorsun...

Canım anneannem... Öyle güzelsin ki... Ahh unuttum, sana sevdiğin kır çiçeklerinden getirdim... Tam karşıdaki vazoya koyuyorum... Böylece ben gelene kadar benmişim gibi bakarsın çiçeklere.. Seni çok ama çok sevdiğimi bilerek bak ama... Bu tebessümün öyle güzelleştirdi ki şimdi ruhumu, anlatamam... Şimdi gitmeliyim... Belki bir dahaki sefere bahsettiğim insanı da getiririm. Eminim sen de çok seversin onu... Hoşça kal Anneanne.. Sen benim en güzel mutluluğum, ruhumun meleğisin...

Oktay Coşar

Ne diyordum?

Ne diyordum?

Ha! Evet! Diyeceğim hayatınıza bir parça renk katmaya çalışmalısınız! Madem bana gelme ihtiyacı hissettiniz, ben de bir psikolog olarak size elimden gelen yardımı yapacağım. Şeyy.. Evet. Kaç yıllık evliyim demiştiniz?

Erkek - Dört!

Psikolog - Hayır size sordum!

Kadın - Dört!

Evettt... Demek dört... Bakın! Evlilikler bir nevi kaçamak ilişkilerin bittiği durumdur. Ve insanın özünde kaçamak aşkları yaşamak dürtüsü vardır. Siz bir nebze o açlığı da çekiyor olabilirsiniz. Şey aranızda aç olan var mı? Benim biraz karnım acıktı da. Neyse sonra yerim. Ha ne diyordum?

E- Kaçamak ilişkiler!

P- Ha evet! Çocuk var mıydı?

E- Hayır yok!

P- Ya sizin cevabınız?

K- Yok!

Hımmm ikiniz de yok dediniz! Demek ki ortak bir noktada buluşabiliyorsunuz. Bakın bu güzel işte. Ünlü bir psikolog der ki mutluluk ortak noktalarda buluşabilmektir. Aslında bende ünlü olabilirdim. Ama hiç böyle bir kaygım olmadı. Yoo yoo yanlış anlamayın ben kaygısız değilim. Tabi ki benim de kaygılarım var. Bakmayın göz altlarımın biraz çukurlaştığına. Herkes gibi benim de mutlu olmak adına kaygılarım var. Ne demişler kaygısız başın ceremesini şey çeker! Ne çekerdi? Neyse ne diyordum. Ha! Ortak noktalar! En son en zaman münakaşa ettiniz?

- Dün!

Sizce?

- Dün!

Hımmm... Demek yakın bir tarihte. Peki bir psikolog olarak münakaşa sebebini sormamda bir mahsur bulunabilir mi?

- Yemek.

Sizce?

- Yemek.

Yemek? Hımmm. Bakın yemek yemek temel ve zaruri bir ihtiyaçtır. Bu gerçeği ilk insanlar bile keşfetmişlerdir. Bilirsiniz onlar mamut avları olmuş. Ama şimdi mamutların nesli tükendi tabi. Neyse! Demek tartışma konusu yemek! (Garrk!) Pardon! Sanırım öğlen yediğim yemek dokunmuş olmalı. Bu konuda bir türlü ölçülü davranamıyorum. Ne yediğime dikkat etmem gerekiyor. Şey... Kaç yıllık evliyim demiştiniz?

- Dört!

Siz?

- Dört!

Evet..Demek dört!...Karımla dördüncü evlilik yıldönümümüzde gemi seyahatine çıkmıştık. Ama itiraf etmeliyim geminin aşçısı çok kötüydü. Eğer durumun böyle olacağını bilseydim inanın erzakımı yanımda getirirdim. Neyseki sadece bir hafta tahammül etmek zorunda kaldım. Neyse... Demek dört! Dört ve Yemek? Konu yemekti öyle mi?

- Evet.

Sizce?

- Evet!

Hımmm. Ahhhh. Saatim durmuş yine. Karım o kadar tembih etmişti oysa pil almam için. Unutkanlık işte. Şeyy... Ben zamana çok önem veririm. Her şey dakik olmalı. Yemek tam vaktinde gelmeli! Yoksa o yemekten hayatta tat alamam. Karım da bunu çok iyi bilir. İnanın bana dişlerimi fırçaladığım saat bile bellidir. Neyse. Şey.. Saat kaç acaba?

- Üç buçuk.

Sizce?

- Üç buçuk!

Hımmm... Bir saniye mide hapımı almam gerekiyor... Tamaamm! Şey. Ne diyordum?

- Zaman sizin için çok önemlidir!

Sizce?

- Zaman sizin için çok önemlidir.

Ha evet! Kırkaltı yıl nasıl geçti anlamak mümkün değil. Sizin gibi kaç insan kaç çift geldi saymam bile. Tabi benim görevim herkese yardımcı olmak ve mutlu olmasını sağlamak. Hala hastalarımın kart alıyorum. Bu inanın benim için oldukça mutluluk verici. Şey... Demek tartışma konunuz yemek! Severek mi evlendiniz? Yani görücü usulü ile mi yoksa? Aslında yanlış bir soru tabi severek mi evlendiniz sorusu. Tabi ki sevmiş olmalısınız birbirinizi ki evlenmeye karar vermişsiniz. Düşünsenize şöyle bir soru sorduğumu sevmeyerek mi evlendiniz? Hah hah hah! Sizce de komik olurdu değil mi öyle sorsaydım?

E- Evet!

P- Sizce?

K- Evet!

Evet bence de komik olurdu. Şeyy. Neyse... Tabi her evlilikte çeşitli tartışma konularından çeşitli tartışma ortamları doğabilir. Önemli olan böyle durumlarda yaratılacak uyumdur. Yani çiftler tartışma zamanlarında birbirlerine saygıyla yaklaşarak uyum göstermeliler. Bakın göstermek zorundalar demedim. Çünkü evlilikte hiçbir olgu zorunluluğa dayandırılmaz.

Her hareketin her davranışın altında ortak özgürlük olmalıdır. Ortak özgürlükten kastım da... Bir saniye.. Midem!! Bir tane yetmedi, sanırım bir tanede daha alsam iyi olacak!... Tamamm! Şey ne diyordum?

E- Ortak özgürlük.

P- Sizce?

K- Ortak özgürlük!

Ha evet..Çiftler yaşadıkları mekanda uyumlu bir biçimde kendilerine ortak özgürlük şansı vermeliler. Tabi ki yemek yemek sizin en doğal hakkınız. Ama düşünmenizi istediğim asıl konu yemek için tartışmanız sizin için doğal bir hak mıdır? Pek tabi biraz daha derinlere inseydik muhakkak asıl sorunun yemek olmadığını öğrenecektik. Demek ki sorunların köküne inebildiğimiz sürece onları çözmeye yaklaşabiliriz. Pek tabi benimde sorunlarım var. Bir çoğu da beni yiyip bitiren sorunlar. Ben şey.. Ben klasik müzik dinlemeyi çok severim. Ama... Şey... Ama... Neyse! Ne diyordum?

E- Sorunların kökü!

P- Sizce?

K- Sorunların kökü!

Ha evet tabi ya! Sorunların kökü! Kök çok önemlidir. Bir çiçeğin bir ağacın kökünü düşünün. Ancak iyi sulandıklarında ve güneş aldıklarında yani ihtiyacı olanları aldıklarında kökleri kudretli ve sağlam olabilir. Ve ancak o şekilde dalları, yaprakları gülbüz olabilir. Benim evde bir begonyam var. Ben begonyaları çok severim. Gerçekten çok hassas bir bitkidir begonyalar. Neye ihtiyacı olduğunu çok iyi bilmeniz gerekir. Ayarı kaçırdığınızda hemen size küserler. Narindirler. Bir anne şefkati isterler. Ama ne yazık ki begonyalarımın biri ben iş gezisine gittiğimde... Neyse... Şey... Demek sebep yemek ha? Hımmm... Peki daha önce buna benzer tartışmalar yaşadınız mı?

E- Başka sebeplerden birkaç kez.

P- Siz?

K- Başka sebeplerden birkaç kez!

Bakın dediğim gibi! Sebepler uyumsuzlukların içindeki zincirin halkalarındandır. Zinciri uzatmak ya da uzatmamak sizin elinizde. Derinlere inip sevgiyle birbirinizi anlamaya çalışmalısınız. Bir saniye telefon!... Alo! Merhaba karıcığım... Evet karıcığım... Hay hay karıcığım... Ama karıcığım!...Tamam karıcığım. Peki karıcığım... Geliyorum karıcığım... Karıcığım begon!... Şey... İzninizle ben şimdi çıkmak zorundayım. İsterseniz randevulaşacağımız bir gün seansımıza devam edelim. Ne dersiniz?

E- Olur.

P- Sizce?

K- Olur...

Oktay Coşar

Asıl İşim Yaşamak

Yaşamımın en ilginç ve en tuhaf gününü, ağaçların yeni çiçek açtığı, güneşin yapmacıksız bir şekilde doğaya gülümsediği bir bahar mevsiminin başlangıcında yaşadığımı söyleyebilirim. Uzun zamandır, hatta yüzyıllardır sabırsızlıkla anlatmayı ve yazmayı beklediğim bu yazımı şimdi kaleme almak varmış yazgımda.

O tuhaf ve inanılmaz günü en baştan anlatmam sanırım en doğrusu olacak. Hani gün içinde olacakları, yaşanacakları bilmeden, mistik ve huzurlu bir duyguyla uyanırsınız ya; ben de öyle gözlerimi açtım o sabah yatağımda. Yatağımdan kalkar kalkmaz, oturduğum binanın bir sokak altındaki gazete bayiiine gidip gazetelerimi aldım. Çayın altını yaktım, demlenen kadar traş oldum ve dişlerimi fırçaladım. Aslında bütün bunları zaten her sabah sırasıyla yaparım.

Söylemeyi unuttum ben bir yazarım... Şey... Aslında tam bir yazar da sayılmam. Şu anda yeni çıkan bir dergiye yazıyorum. Orada bir köşem bile var; işe başlayalı daha altı ay oldu... Yani uzun zamandır yazmama rağmen bu işten para kazanmaya başlayalı tam altı ay oldu...

Neyse... Ben o günü anlatmaya devam edeyim... Dergiye gidiş saatim belli olmuyor; biraz bana da bağlı aslında. Genelde öğleden sonraları gidiyorum; o nedenle genellikle dergiye gitmeden önce, dergi binasına yakın bir kafede çay içer ve kitap okurum. Tıpkı o tuhaf günün sabahında, kahvaltıdan sonra yaptığım gibi...

Kafedeyim, muazzam bir Paris sabahını yaşıyorum. Kafenin bahçesinde oturuyorum ve güneş gözümü kamaştırıyor. Tarihse 1572 Mayıs başlangıcı...

Çayım geldi. Çantamdan yarısında kaldığım kitabımı çıkarttım. Kitabın adı : Bahçemdeki Umutlarım. Bir sigara yaktım, ve kitabı okumaya daldım. Bu esnada derinden ağır bir pipo kokusu geldi burnuma. Çikolatalı tütün kokusu. Hatta yüzyıllar sonra bile ne zaman o anı hatırlasam çikolatalı tütün kokusunu aynı diriliğiyle burnumda hissedirim. Eminim siz de hissediyor olmalısınız şu an... Kokuyu alır almaz yavaşça kokunun geldiği yöne çevirdim başımı. Simsiyah ve gür sakalları olan, kahverengi renginde eskimiş bir fötr şapka giyen ve çözemediğim bakışlarla beni süzen bir adam gördüm hemen yanı başımdaki masada. Adamın gözlerinin içine bir süre bakmama rağmen istifini bozmadan bana garip garip bakmaya devam etti. Bakışlarımı kaçırdım ve tekrar kitabımı okumaya devam ettim. Sonra birden şöyle bir ses duydum:

'Saçma, çok saçma!'

Hemen adama baktım, bana mı söyledi bu cümleyi diye. Tam o anda gözlerimin içine bakarak aynı cümleyi tekrarladı :

- 'Saçma, gerçekten çok saçma'

- 'Saçma olan nedir bayım?'

- 'Bahçe ve umutlar tabii ki. Okuduğunuz kitabın uyduruk ismi! Boyalı bir cümle bu! Ağır makyajlı ve boyalı! Yaşamın sahici atan nabzından uzak, yerde duran ama sanki uçabilen bir kuş taklidi yapan bir cümle. Eminim okuduğunuz o kitabın içi de bomboş ve aldaticıdır''

Şaşkındım. Aklıma gelen ilk cümleyi söyledim hemen :

- 'Okumadan nasıl böyle ağır bir eleştiri getirebiliyorsunuz?'

- 'Çünkü bir kitabın ismi, o kitabın cümlelerine giden damarın başlangıcıdır delikanlı. Bu sinsice koyulmuş bir isim. Sinsice süslenmiş bir cümle... Öyle gereksiz ki bahçe kelimesi o cümlenin içinde. Tıpkı ayağımdaki nasır gibi sırtıyor. Bir kandırmaca. Bahçe kelimesinin insan ruhunda yarattığı güzelliğin kullanılmasından başka bir şey değil. Sadece umutlarım deme cesaretine sahip olsaydı, işte o zaman bir bulut gibi doğal olurdu her şey...'

Gün içinde hiç beklemediğim ve beni gerçekten de bir hayli şaşırtan bu diyaloglar sonrasında şöyle dedim adama:

- 'Şey... Kafam karıştı. Masanıza oturabilir miyim?'

- 'Gel delikanlı' dedi ve piposundan derin bir nefes daha çekti.

- 'Şaşırmayın delikanlı. Ömrünü boyunca şaşıracaksınız daha onca ana tanık olacaksınız. Öyle ki bugün ki şaşkınlığınız yuvasına yiyecek götüren binlerce karıncadan sadece biri kadar ufak kalacak. '

- 'Siz de yazıyor musunuz?'

- 'Ben yaşıyorum sadece. Asıl işim yaşamak. Her yerde, her acı ve her komedinin ta göbeğinde yaşamak asıl mesleğim. Yaşadıklarımı kaleme almak, yaşamının yanında çok küçük kalır'

- 'İsminizi bağışlar mısınız?'

- 'Montaigne... Michel de Montaigne...'

- 'Gerçekten memnun oldum; tuhaf biri olduğunuzu itiraf etmeliyim'

- 'Demek ki biraz önce söylediklerimden hiçbir şey anlamamışsın delikanlı, tuhaf olan ben değil yaşam'

- 'Evet, evet belki de öyledir'

- 'Yaşamı karmaşanın içinden sıyrıp, delilere teslim etmeyi hiç düşündün mü evlat?'

- 'Anlamadım?'

- 'Anlaşılmayacak bir şey yok evlat. Bildiğin, öğrendiğin her sözcüğün tadını çıkar. Onlarla oyna, sarmaş dolaş ol. Her zaman da iyi davranma; bazen de onlar kız, öfkelen. Sonra o kelimelerle bir yaşam yap, karmaşanın içinden sıyr o yaşamı ve delilere teslim et. Yarattığın yaşama en masum olan o delilerdir en iyi sahip çıkacak olan...'
'Anladım galiba' dedim ve dergiye gitme vaktimin geldiğini fark ettim.

'Şey... Şimdi gitmem gerek, kusuruma bakmayın, umarım yine sohbet etme imkanı buluruz, gerçekten yaşadığımız andan çok etkilendim'

Gülümsedi : ' Hoşça kal delikanlı...'

Kalktım ve dergiye gittim. O gece boyunca hep o adamı ve konuştuklarını düşündüm. Sonra... Sonra aradan 432 yıl geçti. Kitapevinde kitaplara göz atarken gördüğüm bir kitap beni gülümsetti :

'Montaigne- Denemeler'

1572 yılında başlamış yazmaya. Bitmesi ise yirmi yıl sürmüş. Belki de karşılaştığımız sıralarda yazmaya başlamıştı. O an kitapevinin ortasında ben bu adamı tanıyorum diye haykırmak geldi içimden. Ama hayırsam da kimse inanmayacaktı ki.

O gece kitabı baştan aşağı tam 3 kez okudum. Kitabın başlangıcında Montaigne için söylenenler vardı :
'Montaigne'in düşünceleri yanlış, ama güzel. (Malebranche)'

' Yazarların çoğunda, yazan adamı görüyorum, Montaigne'de ise düşünen adamı. (Montesquieu)'

'Montaigne'i sevmek kendini sevmek, kendini her şeye tercih etmektir. Montaigne'i sevmek yalnız gerçeği değil, doğruluğu ve ödev duygusunu da yalnız kendinden yana çekmektir. Montaigne'i sevmek, hayatımızda hazlara, zavallı yaradılışımızın kaldıramayacağı kadar yer vermektir... (Brunetiere)'

'Yani Montaigne gerçek olarak sahiden tanıyabileceği tek şeyin kendisi olduğuna inanıyor. Onu kendinden söz etmeye götüren budur çünkü kendini bilmeyi ayrıca her şeyden daha önemli sayıyor. İnsanların ve her şeyin yüzünden maskeyi kaldırmalı, diyor. Maskesini atmak için kendini anlatıyor. Maske insanın kendinden çok ülkesine ve devrine ait olduğu için de insanlar maske yüzünden birbirinden ayrılıyor. Böylece, maskesini gerçekten atan insanda hemen kendi benzerimizi buluyoruz. (Andre Gide)'

Sevgili Montaigne'le 432 yıl önce yaşadığım o unutulmaz andan sonra şu gerçeği iyice anlamıştım artık :

'Benim asıl işim yaşamak. Doğa, sözcükler ve duygular benim. Sokakta rastladığım bir ağaçla konuşurken biri bana deli derse, biliyorum ki ben o birinden daha masumum aslında...'

Oktay Coşar

Buğuludur Yüreği Aynanın

Oktay CoşarBUĞULUDUR YÜREĞİ AYNANIN

Mekan : Bay Bilmiyorum'un evi.

Zaman : Kaos

Kişiler : Bay Bilmiyorum - Ayna

Bay Bilmiyorum :

Ayna ayna söyle bana en hüzünlü aşık kim?

Ayna :

Bir saniye meşgulüm!

BB :

Yine mi? Tamam...

Ayna :

Ne yani benim işlerim olamaz mı? Ben meşgul olamaz mıyım? Sen beni sıradan bir ayna olarak mı görüyorsun?

BB :

Bak ben..

Ayna :

Ahhh ah!! Siz insanlar yok musunuz? Bir türlü bencilliklerinize mani olamıyorsunuz! İsteddiğiniz zaman istediğiniz sorunuza hemen cevap almak istiyorsunuz!

BB :

Ama sen benim aynamsın! Sen bu maksatla varsın.

Ayna : İşte! İşte şimdide bir sahiplenme dürtüsü. Bakın bay bilmiyorum şu noktayı gün ışığına kavuşturmamızda yarar görüyorum. Ben si-zin de-ği-lim!

BB :

Ama ben.. Bence bana haksızlık yapıyorsun. Her gün her gece yorulmak bilmeden sana bakan ben değil miyim? Senin karşında dakikalarca vakit geçiren senin buğunu alan daha parlak İman için elinden geleni yapan ben değil miyim?

Ayna :

Sanki bütün bunları benim için yapıyorsun değil mi? Hah! Güldürme beni! Sen kendini daha iyi görebilmek için yapıyorsun tüm bunları. Benim seni daha iyi gösterebilmem için.

BB :

Söylesene sen bugün solundan filan mı kalktın? Böyle değildin önceleri. Her soruma hilafsız yanıt verirdin!

Ayna :

Artık dayanamıyorum senin gündelik ve sıradan sorularından. Benim de yaşamaya hakkım var! Yıllardır seninle uğraşmaktan sıkıldım! Diğer aynalar kim bilir ne kadar memnundurlar hayatlarından. Birde bana bakın! Şu son sorduğun soru? Bu soruyu geçen haftadan bu yana tam dört kez sordunuz! Her seferinde aynı cevapları evire çevire yanıtlamaktan gına geldi!

BB :

Bak bunun farkında değildim hiç!

Ayna :

Aahhhh!Ahh! Daha farkında olmadığın o kadar çok şey var ki! Sen kendinde olmadığını düşündüğün her şeyi bende arıyorsun! Böyle tıknaz sorularla ve davranışlarla bir yere varamazsın!

BB :

Bugün ne kadar daha konuşuyorsun! Hiç böyle değildin!

Ayna :

Belki de artık zamanı gelmişti!

BB :

Evet! Bak hüzünlendim yine şimdi!

Ayna :

Ben bütün bunları sen hüzünlü olman diye söylemiyorum. Senin mutlu olman için söylüyorum!

BB :

Ama nasıl? Nasıl mutlu olabilirim!

Ayna :

Ahh eski dostum!!Hatırlıyor musun geçen yaz Mayıs ayında bir sabah coşkuyla karşıma geçtin. Isık çalarak güzelce traş oldun.Saçlarını taradın. Yüzünde çocuksu bir gülümseme vardı.Hatta bana şöyle demiştin :'' Umarım bu sefer her şey güzel olur!', ama ertesi günün sabahı karşıma geçtiğinde öyle mutsuz ve dağınık bir suratın vardı ki benim bile içim kararmıştı! Bana o sabah şöyle demiştin!: '' Neden olmadı!Neden!''

BB :

Neden?

Ayna :

Çünkü hüznü öyle sıkı yerleştirmişsin ki içine. Aşk hüznü barındırır ama bir yandan da gülümsemek ister! Oysa sen ne gülümsemene ne de gülümsetmeye fırsat veriyordun! Saniyor musun ki herkes senin gibi sadece hüznle yaşıyor?

BB :

Galiba haklısın!

Ayna :

Biz aynalar gerçeğe giden yol değil sadece gerçeğe giden yolda bir aracıyız! "Aynalar sadece yaşamak içindir! "Bunu bana eski sahibim söylemişti. Sana ondan hiç bahsetmedim değil mi? Ahh ahh Rahmetliyle dolu dolu otuz senemiz geçti! Gerçekten çok bilge ve dostçaydı! Bir tek kötü huyu vardı! Alkol! O kadar söyledim az iç şu zıkkımı diye. Her söyleyişimde : "Bir sen bir alkol bir de Nurgül var bana sadık' derdi. Ben eve gelişimin üçüncü yılında kaybetmişti eşini.O ne zaman karsıma geçip eşini düşünse bende dayanamaz buğulanırdım hep. Buharımı silerdi hemen. "Hadi ben ağlıyorum sana ne oluyor can aynam." derdi.

BB :

Doğrusu onu kıskandım şimdi! Bana hiç bahsetmemiştin bu yasadıklarından.

Ayna :

Evet! Bende eski günlere döndüm bir an! Kusura kalma kafanı şişirdim! Aslında biraz sana karşı densizlik ettim galiba.

BB :

Hayır. Hayır! Bütün bunları söylemekle bana bir anlamda kendimi vermiş oldun tekrar!

Ayna :

Amacım seni incitmek değildi. Bende biraz bunalmış olmalıyım! Belki de zaman zaman eski sahibimle dostça istişarelerimi özlüyorum!

BB :

Asıl ben şu an sana gerçekten bencillik ettiğimi düşünüyorum. Sorularımın cevabını alır almaz senden uzaklaşıyordum hemen. Senin duygularını hiç paylaşmadım! Ahh! Ne kadarda aptalmışım!

Ayna :

Hayır sen çok iyi bir insansın! Sadece seni gerçekten anlayabilecek insanı bulman diğerlerine göre çok daha zor. O yüzden çoğunlukla mutsuz hissediyorsun kendini! O yüzden hüznü kuyudan bir türlü çıkmak istemiyorsun!

BB :

Evet! Yaşam benim için kolay değil! Ama seninle şu anı yaşamamız benim için öyle güzel ki anlatamam!

Ayna :

Doğrusu şiirlerini de beğeniyorum!

BB :

Gerçekten mi? Ama sana hiç okumamıştım ki?

Ayna :

Sen duş yaparken yüksek sesle okursan yazdıklarını ben de duyarım değil mi? Yaşlı bir aynayım ama kulaklarım iyi duyar!

BB :

Ben... Ben...

Ayna :

Bak! Eğer herkes birbirinin duygularını tüm gerçekliğiyle görebilseydi ve anlayabilselerdi aşk diye bir kavramda olamazdı! Aşkı yaratan en büyük sır budur! Ve herkes herkesin duygularına tırmanamaz! Tırmanmak için duygu yüküyle güç harcama gerekir. Sanırım bu gücü harcayacak yada harcama cesaretini gösterebilecek bir insanla karşılaşamama olasılığını düşünmen seni üzüyor!

BB :

Ne kadar haklısın!

Ayna :

Ama lütfen bir daha bana cevabını bildiğin soruları tekrar tekrar sorma! Çözümleri kendinde ve yaşamda aramalısın!

BB :

Bugün çok farklı bir gün oldu.

Ayna :

Benim için de öyle! Biliyor musun seninle yaşamak hoşuma gidiyor aslında. Bakma bu kadar söylendiğime. Düşünsene karşıma her gün bana kibirlenen böbürlenen biri de çıkabilirdi ! Nasıl tahammül edebilirdim o zaman düşünmek bile istemiyorum.

BB :

Şey.. Sana bir şey daha itiraf etmeliyim. Hani geçen gün tanıştığım biri vardı ya? Sanırım yeni bir öykü başlayabilir onunla. Hem de uzun nefesli!

Ayna :

Biliyorum!

BB :

Bunu da mı?

Ayna :

Sen beni fazla hafife alıyorsun sanırım!

BB :

Tabi ki hayır. Ama...

Ayna :

O seni düşünüyor. Seninde asıl istediğin bu değil miydi? Düşünölmek?

BB :

Sence neden düşünölmek istiyor olabilirim? Böyle bir şeye neden ihtiyacım olabilir sence?

Ayna :

Çünkü düşünöldükçe daha fazla sen oluyorsun. Ve daha fazla sen olmak hoşuna gidiyor! Ona şiir yazdın mı?

BB :

Evet! Okudu!

Ayna :

Ne söyledi?

BB :

Şiir hakkında mı?

Ayna :

Evet!

BB :

Şey... Ona göre bir şiir ve bir kalp aynı şeylermiş. Bir kalbi en iyi şiirlerden anlayabilirmişsin.

Ayna :

Anladığım kadarıyla istediğin mutluluğa yaklaşıyorsun.

BB :

Ben...

Ayna : Ahh senin bu utangaç huyun yok mu? Hadi bu kadar gevezelik yeter. Şimdi geç karşıma ve onunla buluşmadan önce traş ol! Ne bu halin böyle?

BB :

Haklısın!

Ayna : Her ne olursa olsun ben senin iyi bir dostunum ve hep öyle kalacağım!

BB :

Sende benim için öylesin inan!

Ayna :

Bazen..

BB :

Bazen ne?

Ayna :

Bazen eski sahibime benzetiyorum seni! Ortak yönleriniz, duygularınız var! Bu da benim yazgım olsa gerek!

BB :

Ahhh buğulandın! Ne olur yapma böyle!

Ayna :

Şey.. Üzgünüm elimde olmadan!

BB :

Benim can aynam!

Ayna :

Hımmm!... Hadi! Geç kalacaksın! Aşkını bekletme! Bilirsin nazlıdır.

BB :

Tamam! Şey gitmeden bir soru daha! Sen hiç aşık oldun mu?

Ayna : Bak hala konuşuyorsun! Belki sonra konuşuruz! Şimdi git hadi! Unutma! Deniz aşksa hüzün sadece dalgalarıdır! Bütün iş, dalgalar kıyıya çarptığında ruhunu güçlü tutabilmende...

BB :

Unutmam! Unutmam!!!...

Oktaş Coşar

Maviyim

Size maviden bahsedeceğim. Yani yeşil ile menekşe renginin arasına sıkışmış renklerin en aşık ruhlu olanından; gökyüzünden, denizden, ve uzun yıllar çocukluğumda giydiğim hırkadan... Tüm bunları mavinin yüreklere dağıttığı huzurla yazacağım. Ben yazacağım siz okuyacaksınız. Ben yazacağım siz mavileşeceksiniz... İlk önce tüm rüyalarımı maviye boyadım baştan aşağı. Tüm düşlerim, umutlarım, cümlelerim de birden bire mavi oluverdi. Böyle olması gerekiyordu, çünkü ruhumun acısını bir tek mavi alabilirdi. Çünkü mavi, renklerin en uysalı en dinginidir. Maviden bahsedebilmem için de her yeri maviye çalmam gerekir önce; acısız bir kalple yazabilmem için...

Aynı zamanda mavi, renklerin en sabırlısı, sebatkar olanıdır. Tıpkı yağmura, fırtınaya, yıldırıma karşı anlayışlı ve olgun davranan gökyüzü gibi. Gökyüzü bu sırrını renginden alır. Her kim ki gökyüzüne bu inançla bakarsa, bu sırdan nasibini almış olur. Gökyüzü bu rengini denize armağan etmiştir. Deniz de bu armağanı, dalgalarının sevgisiyle huzura dönüştürmüştür. Ve kendisinden yayılan bu huzurla nice aşklar ölümsüz olmuş, nice cümleler şiir olmuştur.

Çocukluğumu sorarsanız o da maviydi. Mavi hırkam; aşk acısı nedir bilmeden, masum, salıncak coşkusuyla yaşarken üstümde oldu hep. Ne zaman yere düşüp ağladıysam, parka gidemedim diye hüznlendiysem, istediğim oyuncak alınmadı diye boğazım topaklandıysa, hep mavi hırkam teselli etmiştir beni. Hırkam hala çocukluk sandığımda durur, kapağını da sıkıca kapattım; huzurlu tilsimi uçup gitmesin diye...

Bu aralar kalbim de ben de biraz savruğuz. Her anı, her hissi mavi görebilmek mutlu etti bizi. Sanırım içi umut dolu kum saatini ters çevirip, hep maviyle akmasını dilemek gerek... Ve biraz da griyle, siyahla daha iyi anlaşmasını sağlamak gerek mavinin...

Maviyle bir kez olsun sevişebilmek gerek. Mavinin tenindeki huzuru bir kez olsun hissedebilmek gerek... Bir kez olsun hiç “mavisiz” insan kalmaması gerek yeryüzünde. Maviyle mavi olmak gerek. Bir kez olsun sığınmak gerek maviye, korkmadan, ürkmeden, fütursuzca... Ve bir kez olsun tüm insanların ortak burcunun “mavi” olması gerek... Masmavi bir köy, masmavi çiçekler, masmavi güneş, masmavi nehir, masmavi aşklar ve masmavi bir yaşam bu mavi hayallerle...

Eskimiş tüm aşklarınızı mavi bir masalın içine koyun. Böylece geçmişinizdeki acılara karşı öfke hissetmeyecek, kin duymayacaksınız. Yeni aşklarınızıysa mavi bir güvenin içinden geçirin. Çünkü ancak böyle sevmeye gücünüz yetecek...

Sizden bir ricam var... Biri size, “Bugün nasılsın(ız)” derse, bir kereliğine de olsa, “Maviyim” deyin...

Hadi şimdi hep birlikte mavinin elinden tutalım ki, bizi “sevdaya, sevgiye, huzura” götürsün. Sizi bilmem ama ben bu yolculukta şu şiiri mırıldanacağım :

“Sana yüreğimden,
Mavi bir sevda sunuyorum,
yanında sana hasretimle...

Ama sakın gözüne hüznü kaçırıp ağlama.
O kırılğan kalbini
ellerimin arasına sıkıca almışken,
aynı zamanda
masmavi bir dilek tutuyor olacağım,
ruhunun sonsuz gibi
mutlu olması için...”

Oktay Coşar

Yalnızlığımın Arkadaşları

Yalnızlığımın Arkadaşları

Odamda mor renkli bir koltuk, siyah beyaz çocukluk resmim, bana ait ve armağan kitaplar, palyaço biblosu, ağaç kabuğu üzerine yakılarak 'inkaya' yazılmış bir anahtarlık, bir de ben... Mekanın, nesnelere, cümlelerle dolu sayfaların nasıl yalnızlık arkadaşı olabildiğini düşünüyorum. Bunu nasıl başarabildiklerini, sihir güçlerinin ardındaki sırları çözümlenmeye uğraşıyorum. Yalnız bir ayrıntıya, 'yalnızlık arkadaşı' cümlesine vurgunuzu yöneltmenizi istiyorum. Saydığım etmenlerin yalnızlığını yok etmeye gücü olmadıklarını, yalnızca yalnızlığımın içine karışıp, yalnızlığımı arkadaş olduklarını söylüyorum...

"Nesne: Belli bir ağırlığı ve hacmi, rengi, maddesi olan her tür cansız varlık, şey, obje."

Nesnenin sözlük anlamına eklemek istediğim bir unsur daha var: Duygu. Verdikleri, yaydıkları, hissettirdikleri, çağrıştırdıkları duygu. Eğer bir nesne ya da bir mekanla yakın bir bağ kurabilmişsek, kanımız ısınmışsa, geçmişimizdeki unutulmasını istemediğimiz anlarla benzerlik taşıdığını hissedebiliyorsak, nesne veya mekan cansız olmaktan çıkıyor, diriliyor, duygusu ve duygumuz ortak bir amaç taşıyor:

Yalnızlık arkadaşlığı...

Neler yok ki yalnızlık arkadaşlığının içinde: Mutluluk, coşku, hüznün, tekrar dirilen hatıralar; kısaca yolculuk, kendi içimizde gerçekleştirdiğimiz, yan koltuğumuzda yalnızlık arkadaşımızın oturduğu, mutlu mu mutsuz mu olduğu belli olmayan bir düşünce yolculuğu. Anlık yahut sonsuz bir serüven...

İşte yalnızlığımın daha fazla kucaklaştığım anlarda böyle mekanlarla, böyle nesnelere göz göze geldiğimde hem içimde hem etrafımda tuhaf, tarifsiz bir kasırga esiyor. Yalnızlığımın arkadaş olan bu nesnelere, mekanlara bir ucumu geçmişe bir ucumu geleceğime götürmeye çalışıyorlar. Bense sadece zamanın en yumuşak tarafında oturup düşümlerimle oynuyorum...

Geçmişe ait benden resimler bir bir canlanıp, hareketleniyorlar önümde. Ağaç kabuğundan yapılmış anahtarlığın bana verildiği anı düşünüyorum... Tam o anda armağanı verenin ellerini görüyorum bu düş sahnesinde.. Eski, ahşap bir masanın üstündeki elleri. Sonra gözleri... Yıllar sonra bana yalnızlık arkadaşı olacak bu nesneyi verirken ki ifadesini, bakışlarını görüyorum. Ve o ana ait mekan. Yanı başımızdaki Altı yüz yıllık yaşlı çınar ağacını... Sonra mor renkli koltuğumu... Bu koltukta otururken kim bilir kaç ayrılığın sancısını çektiğimi ya da kaç yeni başlayan aşk heyecanını nasıl da kocaman bir coşkuyla ruhumda duyumsadığımı... Ve kim bilir kaç gece armağan kitaplarımın içinde, geçmişimin derinliklerinde kaybolduğumu anımsıyorum. Armağan kitapların öyküleri bir anda kendi öykülerime, bana armağan yüreklerle yaşadıklarımın dönüşüyor...

Tüm bu; aslında canlı, duyguları olan nesnelere, zamanımın yüreğimle kesiştiği anlarda ilmek ilmek, itinayla, birikerek ve biriktirerek örüyorlar arkadaşlarımı, yalnızlığımın arkadaşlarımı, yalnızlığımın arkadaşlarını...

O yüzden değil midir ayrılık anlarında güvenerek verilmiş bu armağanların geri istenme, verilme, yok edilme, yakılma dürtüsü... Asıl sebep, bu armağanların bir gün yalnızlık arkadaşı olabileceği gerçeği ve hissettireceği sancılardan kaçış değil midir? Ama ancak bu kaçışın, bir armağanın yaşamına son vermenin asla çözüm olamayacağını; yalnızlık arkadaşlarının geçmişle gelecek arasındaki en kuvvetli bağ olduğunu bilenler sonsuz bir özlemle saklarlar kendilerinde bu armağanları.

Özetle ben, sayfa aralarında kurutulan çiçeklerin aslında kurumadığına, hala yapraklarından, gövdesinden sevgi ve hatıra sızdığına inanandanım. Ve yalnızlık arkadaşlarımın yaşamımı hüznüyle veya coşkuyla süsledikleri, geçmişimle geleceğimle yoldaş oldukları gerçeğine asla ihanet edemem. İşte o yüzden ben de yalnızlık arkadaşlarımı, gecelerimin, gündüzlerimin, akan mevsimlerimin, yiten senelerimin sayfalarında sadakatle, inanarak kurutuyorum, hiçbir zaman solmayacaklarına inanarak...

Oktaç Coşar

Geçmiş Asla Yaşlanmaz

GEÇMİŞ ASLA YAŞLANMAZ

Yazıyorum işte... Kalbim tam kucağımdayken yazıyorum. Gözyaşlarımın önüne geçemeyeceğimi hissettiğim bir anda yazıyorum. Kendimi ve hepimizi, görüyorum sanki her yerde. Gözlerimizin etrafında beliren çizgileri görüyorum. Ağladığımız, kahkaha attığımız, sevişirken gözlerimizi kapattığımız anları hissedebiliyorum....

Sözcüklerle ve kendimizle 'ben' olmaya çalıştığımız zamanları görüyorum. Ansızın, beklenmedik bir şekilde bize doğru gelen bir dudağı reddetmediğimizi hissediyorum. Ve 'tüm bunlar nasıl oldu?' dediğimizi?

'Tüm bunlar nasıl oldu?'

'Tüm bunlar nasıl oldu?'

Açık kalmış kalp pencerelerinden sızdığımızı ve açık kalan kalp pencerelerimize sızıldığını görüyorum... Sızıldıkça kontrolümüzü yitirdiğimizi ve adına yazgı denilen şeyin yüreğimizi bir süreliğine de olsa kelepçelediğini görüyorum...

'Tüm bunlar nasıl oldu?'

Öyle kolay ki anlarımızı sıyırmak.

Öyle kolay ki anlarımızın esiri olmak.

Ve öyle zor ve öyle kolay ki bütün bir yaşamı aşkın üstüne kurabilmek.

Heyecanla...

İhtirasla...

Arzuyla...

Ve bu cümleleri hem yasak kabul edip hem de yüreğimize çıkmamacasına yapıştırmak... Bu çelişki içinde nefes almak... Nefes almak ve her nefes alışımızda farkında olmadan geçmişin hüznünün nefesimizi kesmemize izin vermemiz...

Ve işte söylüyorum :

'Geçmiş asla yaşlanmaz...'

Sakın unutmayın bu cümlemi.

Sakın unutmayın...

Geçmişin asla yaşlanmayacağını unutmayın ve kabullenin.

Ben kabullendim.

Hem de, geçmişimin yakama sımsıkı yapıştığı bir anda kabullendim...

Sanki... Sanki bir şeyler anlatmaya çalışıyor geçmişim bu aralarda bana... Sertçe yapıyor beynime... Seviştiğim anları, güldürdüğüm, ağladığım, ağlattığım anları getiriyor gözümün önüne...

Ve geçmişim tüm bunları çok zekice yapıyor... Yüreğimi acıtmadan... Biliyor ki yüreğim acıdan dayanılmaz bir hale gelince son bulacak bu tuhaf intikam... Ama acımıyor yüreğim... Ama... Ama umutlarımı saklayan geçmişim vermiyor bir türlü sakladığı şeyi... Aylar geçse de. Aylar geçse de...

Beni anlamıyor musunuz? Gecenin bir vakti kulağımda Mozart'ın notaları yankılanıyorken ve kanıma her saniye biraz daha alkol giriyorken dahi beni anlamıyor musunuz?

Bu kadar soyunmuşken?

Bu kadar çıplakken dahi beni anlamıyor musunuz?

Bu kadar süsten uzak cümlelerle size uzanıyorken?

Ve ben, benden bile daha gerçekken?

'Geçmiş asla yaşlanmaz' diyorum size....

Bu cümlemin gerçekliğini bir gelinciği gördüğümde ya da denize bakan bir pansiyon odasını anımsadığımda ya da gün batımını izlerken ya da arzularımı gecenin ellerine bırakmış bir şekilde uyurken hissediyorum...

Siz hissetmediniz mi?

Gecenin ellerine böylesine kaygısızca bırakmışken kendimi ve her şeyimle baş başa bırakmışken kendimi ve tüm sözcüklerden korkusuzca güç alırken ve kalbime dokunacak bir teni sonsuza kadar koklayacak gücü hissettiğim bir anda yineliyorum cümlemi :

'Geçmiş asla yaşlanmaz; yalnızlığım bile yüreğimi böylesine deşerken...'

Oktaş Coşar

Ayrıntılarım

Kayıp gitmek... Yaşamınızdaki sevdanın bir anda kayıverip gitmesi yüreğinizden. Sonrasında da unutamamak. Anımsadıkça azap çekmek. Yeryüzünün sıradan bir gezegen haline gelmesi bizim için; yaşamımızın ise anlamını yitirmesi git gide... Bütün duyguların, yaşananların ve yaşanacak olanların, masum olmayan “ayrıntı”ların, yani yedi harflik bu hiç de akıllı uslu olmayan bu kelimenin içinde saklı olması...

Ayrıntılar... Gerçekten içi yüklü, derinliği olan bir kelime. Sancılar, coşkular, arzular, gizi çözülmemiş soru işaretleri hep bu kelimenin içinde. Biz istesek de istemesek de bu kelime yazgımızın bir parçası. Bütün mesele bilinçli ya da bilinçsiz bu kelimeyle ne kadar içli dışlı ya da ne kadar umursamaz yaşadığımız.

Sanırım en zoru; iki insanın birlikte bir uyum yakalayabilmesinden ziyade, iki insanın birbirlerinin ayrıntılarıyla boğuşurken harcadığı çaba. Her bir kişinin kendine özgü, sürekli üreyen, artan, farkında olduğu ya da olmadığı ayrıntıları mevcut. Her davranışımızın kökeninde,verdiğimiz her kararın dibinde bizi yönlendiren ayrıntıların parmağı var. İşte bu anlamda, kendimin de içinde olduğu, biz “ayrıntıcıların” durumu gerçekten içler acısı...

Ayrıntılarımla, ve paylaştığım insanların ayrıntılarıyla mücadele etmek, bana dünyanın en zor işiymiş gibi geliyor. Ne yalan söyleyeyim, bana ait veya olmayan ayrıntıların beni mutlu ettiği zamanlar da olmuyor değil. Paylaştığım insanla aynı renge hayran olmamız; aynı çiçeğin bizim için önem taşıması; aynı şairin aynı şiirine duyduğumuz özel ilgi, beni mutlu etmeyi başarabilen ayrıntılara örnektir. Ama... Ama bir de beni yok eden, kemiren, solgunlaştıran ve hiç yakamı bırakmayan ayrıntılara ne demeli? Duygularımı bulanıklaştıran, yaşamımı zehir eden takıntılarımın, canavar şeklinde potansiyel bir ayrıntı haline gelmeleri, benim için hiç de sevimli olmayan başlı başına geniş, yaşamımın önemli bir kısmını kaplayan sevimsiz bir ayrıntıdır...

Bu kötü huylu virüs ayrıntılarından bahsetmeden önce, ayrıntıların kolaylıkla gebe kalmaya müsait, doğurgan ve sürekli üreyen bir yapıları olduğunu da söylemeliyim. Bir ayrıntı kısa bir sürede onlarca ayrıntıya hamile kalabiliyor. Gerçekten inanılmaz bir hızla çoğalıyorlar. Bazen kendi aralarında kurdukları plan neticesinde dört bir koldan saldırabiliyorlar. Bir tarafla mücadele edip de yok olduklarını zannederken, bir bakıyorsunuz arka taraftan saldıran ayrıntılar, hunharca sinirlerinizi alt üst etmiş; adına moral denilen şeyi enkaza çevirmiş.

Zararlı ayrıntılara en son ilişkimden çarpıcı bir örnek verebilirim. Zaten ayrılmamıza sebep olan en önemli unsurlardan biri de, tarafımdan ilişkimize sızmış ayrıntılarla mücadelede başarısız olmamdı. Örneğimize dönelim : Doğal olarak sevgilim olan insana “seni seviyorum ve özlediyorum” diyorum. Sevgilim olan insan da aynı duygulara sahip olduğunu ifade ediyor. Oysa arayan taraf çoğunlukla ben oluyorum. Şöyle bir düşünce mekanizması gelişiyor bende: karşı taraf da beni özlediğini iddia ediyorsa aramalı, sormalı, bir şekilde sevgisini göstermeli. Bu durumu kendisine iletiyorum; lakin karşı taraf beni gerçekten sevdiğini ve özlediğini, aramanın bir kıstas olmadığını söylüyor. Bu davranış silsilesi yinelenince bu durum bende önce bir takıntı, sonra baş edemediğim bir ayrıntıya dönüşüyor. Sonra büyüyor, büyüyor, büyüyor, baş edemediğim, çok güçlü, inatçı bir ayrıntıya dönüşüyor. Sonrası ise malumunuz hüsrana... Aralarda meydana gelen tartışmaları, küçük ve orta ölçekli kaprislerimi saymaya lüzum bile yok tabii...

Tamam ortada gezinen niyeti ciddi bir çelişki olduğunu itiraf ediyorum. Yani bir yandan karşı tarafın beni sevdiğine inanıyorum, bir yandan da neden aramıyor diye yakınıp duruyorum. Sanırım bu ve bu türdeki çelişkiler de ayrıntılarımla başta gelen besin kaynakları...

Yaşamın önemli bir kısmını geride bıraktığımı farkındayım. Ayrıntılarımla olmasaydı geride kalan senelerin bu kadar dolu dolu yaşanmayacağını da bilincindeyim. Her ne kadar size ayrıntılarımla şikayet etsem de, ayrıntısız bir yaşam benim için pek çekici olmayacaktır biliyorum. Sanırım en çok şikayet ettiğim husus, takıntılarımı körpeyken yok edememek ve takıntılarımın beni yenecek kadar gürbüz birer ayrıntılara dönüşmesi. Bunu da çözebilirim yaşamım bir nebze daha aydınlanacak...

Biz ayrıntıcılara kuşbakışı, ya da panoramik bakışım böyle. Her ne olursa olsun, bulutlardan şekil çıkartabiliyorsak; yıldızlarla tek başımıza konuşabiliyorsak; yürürken bir anda durup, toprakta gezinen karıncaya dakikalarca bakabiliyorsak; okuduğumuz bir kitapta olmadık bir yere takılıp ayrı bambaşka düşlere dalabiliyorsak; bir rüyanın içine cüceleri, eski evleri koyup, rüyamızda sevgilimizi arayabiliyorsak; ve o rüyadan bir öykü yaratabiliyorsak; “seni seviyorum” cümlesinin içini, ağzının alabildiği kadar doldurabiliyorsak : Yaşasın biz ayrıntıcılar!

Oktay COŞAR

Kelepir Düşünceler

Akıl almaz düşünceler yumağının içinde debelenirken ağladım, nefes alamadım kendi kazdığım hendeğin içinde. Eğer ayağım takılmasaydı o bana hınzırca gülümseyen taş, bunların hiç biri olmayacaktı. Yazgı işte... Oysa bir zamanlar ben ceninken aklıma bile gelmezdi bir gün debelenip bu tip hendek hikayeleri uyduracağım...

Mukadderatın bana şirin bir oyunu olsa gerek tüm bunlar. E tabi benim de günahım var bu akıl almaz düş oyunları tepe taklak çevirip anlamsız bir hale getirme işinde. Sanki anlamsızlaştıklarında ben onlardan korkmayacağım öyle mi? Peh! Kim dediyse yalan söylemiş! Bal gibi de bu düş oyunlarının her halinden korkuyorum işte. Ama tabi bu çelişkili durumumdan ötürü şu an komik bir duruma düştüğümü sanabilirsiniz. Yani muhtemelen diyeceksiniz ki bana korkuyorsan ey insanoglu neden yaratıyorsun bu düş oyunları o zaman? Deyin deyin! Çekinmeyin. Ruhumdaki bu muammalı karmaşa esnasında her türlü sorunuza yanıt verebilirim. Eeee. Hadi sizi bekliyorum. Demeyecek misiniz? Ama artık beni bu şüpheyle baş başa bıraktınız bir kere. Siz bana sormasanız da beni buhardan bir ipin üstünde ikilemdeymiş gibi yürüdüğümü gösteren bu zalim sorunun yanıtını vereceğim ben...

Evet düş oyunlarından haince bir zevk duyuyorum. Ama aynı zamanda bu hain zevklerin beni sırtımdan vurma olasılığından da korkuyorum. Düş oyunlarınıysa yaşamımın en sıkıntılı anlarında kaçabileceğim bir arka kapı olarak görüyorum. Bu şey yaşamın... Bu... Neydi? Yaşamın kelimesinin önüne oturaklı bir kelime koyabilmeliyim! Acımasızca oturmalı cümleye! Ama ne? Hangi kelime? Biraz vaktinizi alacağım kusuruma bakmayın, sevgilimi aramalıyım...

_ Sevgilim..
_ Sevgilim...
_ Sevgilim bana hemen aklına gelen ilk kelimeyi söyler misin?
_ Despot!
_ Teşekkür ederim sevgilim şu an hendeğin içindeyim ben seni birazdan tekrar ararım...

Bakın... Buna ister büyü, ister olağanüstü bir his gücü deyin. Ama sevgilimin söylediği kelimedden başka hiçbir kelime bu cümleyi daha acımasız yapamazdı...

Bu despot yaşamdan, saçma sapan da olsa ancak imkansız belki de gerçeğe yakın düş oyunları sayesinde uzaklaşabiliyorum. İşte o zaman küçücük oluveriyorum bir anda. Küçüldükçe huzur buluyorum. Küçülüyorum küçülüyorum, küçülüyorum... Ta ki tekrar cenin halime ulaşana dek...

Bunu da ancak kelepir düşüncelerle yapabiliyorum. Hem daha ucuz, ekonomik, tasarruflu oluyor. Yani ben eskimiş çorapları değil de eskimiş düşünceleri değerlendiriyorum. Yaşam pazarından sıkı pazarlıklarla aldığım düşünceleri ilk önce bir gün önceden ıslatıyorum. Yumuşatabilmem için. Çünkü bazıları beklemekten sertleşmiş ya da kurumuş oluyorlar. Sonra sudan çıkardığım düşüncelere hayallerimle şekil veriyorum. Yalnız şey.. Bazıları tutmuyor, kısa bir süre sonra çatlayıveriyorlar. Ama yılmıyorum, sırası geldiğinde tekrar şekil verebilmek için onları bir kenara ayırıyorum hemen.

Sonra da bu kelebirden olma düşüncelerden yaptığım şekilleri, en narin halimle düş oyunlarının içine yerleştiriyorum. Sonrasını biliyorsunuz zaten. Çelişkilerim, korkularım, hazlarım, tutkularım ve hınzır bir taş yüzünden düştüğüm hendekler, uydurduğum hikayeler...

Şey... Kusuruma bakmayın bitirmem gereken son bir düş oyunu kaldı bu geceye ait...

_ Sevgilim...
_ Sevgilim...
_ Sana bir şey itiraf etmem gerek hazır hendekteyken...
_ Nedir?
_ Evet seni çok seviyorum, sana çılgınca bağlıyım, sensiz yapamıyorum ama...
_ Ama?
_ Şey..
_ Ne?!!
_ Sen bir hayalsin...
_ Ne??
_ Sen bir hayalsin. Bak, biliyorum şaşırıdın hatta ürktün.. Evet, bunu daha önce sana söylemem gerekirdi ama ben de seninle mutluydum ve bu mutluluğun yitip mutsuz olabilme ihtimalimi düşünerek söyleyemedim... Ama artık söyledim ve rahatladım...
_ Ama sen.. Beni kandırdın. Yoksa.. Yoksa beni sen mi yarattın?
_ Üzgünüm. Evet...
_ Seni alçak, pislik, komik düş oyuncusu!

_ Bak bana kızgın olmakta...

_ Sus! Ben gidiyorum!

_ Nereye?

_ Bilmiyorum.

_ Bak vicdan azabı çekiyorum. Şey.. Gideceğin iyi bir hayal biliyorum eğer istersen...

_ Senden nefret ediyorum.. Benimle oynadın... Senin tavsiyelerine ihtiyacım yok. Hoşça kal!!!

_ Ama. Dur... Sevgilim?? Gitti...

Şey... Hendekten çıksam iyi olacak. Bu gecelik bu kadar düş oyunu yeter sanırım... Hem sabah erken kalkmam gerekiyor, çünkü hemen tükeniyor taze kelepir düşünceler... Hoşça kalın...

Oktay Coşar

Ak Sakallı Dede

Benim aksakallı bir dedem vardır. Yani rüyamda. Hani şu rüyalarda bilgece nasihat veren doğru yolu gösteren teselli eden ak sakallı dedeler vardır ya? Ne mutlu bana ki benim de beni seven, koruyan bir ak sakallı dedem var. İşte dün yine rüyamda o ak sakallı dedemi gördüm...

Rüyamda ak sakallı dedem beliriverdi birden . Nasıl sevindim görünce anlatamam. 'İşte yine bir şeyler diyecek alim dedem,' dedim kendi kendime sevinçle! Evvela halimi hatırlımı sordu. 'İyiyim siz nasılsınız?' dedim. Kusura bakma uzun zamandır görünmüyordum rüyanda bu aralar çok koşturuyorum.' dedi. 'Sağlık olsun, geldiniz o yeter bana' dedim.

'Bu aralar aşkı bulamamaktan şikayetçiymişsin öyle mi?' dedi .

'Evet bir türlü mutlu ilişkilerin rengini tutturamadım' dedim.

Gülümsedi ve devam etti : ' Nereden buluyorsun böyle lafları Allah aşkına?' dedi.

Gülümsedim bende aksakallı dedemin çağılıklı gözlerine bakarak.

Sonra yine lafı aldı yine : ' Ben bir çok ırmaklarda yıkandım, bir çok aşklar tanıdım tecrübelerimle sana yardım edeceğim yarın uyandığında çok daha mutlu olacaksın, eee aksakallı dede kara gün dostudur ' dedi...

'Sizi dinliyorum biricik dedem' dedim.

'Evlat, bilirim ki senin kalbin pakdır' dedi. 'Bilirim ki kalbinle sıkı bir dostluğun var.' dedi. 'Kalbiyle dost olanlar elbet bir gün diğer bir kalp dostuyla gönül bağı kurar' dedi.

'Ama yaz belirdi, çiçekler boy boy boyladı, tabiat tebessümle parlıyor yeryüzünde ve ben bir aşk istiyorum takatim kalmadı' dedim.

Dememle birlikte kaşlarını çattı, bilge tavrı keskinleşti ve ' yüreğini aklına devşir; aşk, sabrım kalmadı hadi çık karşıma demekle çıkmaz ' dedi...

'Haklısın biricik dedem ama nedir bu işin dermanı, imreniyorum etrafımda ilişkilerinden mutluluk savrulan aşkıları gördükçe ,ben de artık aşk ikizime kavuşmak istiyorum' dedim.

Anlıyorum böyle halvet bir yaşam buhranların habercisidir ve buhranlara ancak yaşam coşkusunu özümseyerek mani olabilirsiniz' dedi.

Ama ya gönül eşimi nasıl bul..' demeden sözü aldı yine:

' Bir sabret ve sözümü dinle! Şu ak sakalıma hürmet söyleyeceklerinizi dinle!' dedi . Belli ki zamana ve sabırsızlığa sebat etmeyişim sinirlendirmişti alim dedemi. Dinliyorum dedim .

'Eğer yürek içtenliğiyle istiyorsan aşkı yazgın yaşamına armağan edecektir elbet! Sen yürüdüğün,gördüğün,gülümsediğin anların değerini bil yeter ki, gerisi gelecektir elbet. Ben ki bir çok ırmakta yıkandım bana inan ve güven!' dedi.

'Anlıyorum nur yüzlü nur bakışlı benim yegane aksakallı dedem' dedim.

"Şimdi gitmem lazım daha gidecek rüyalarım var yine uğrarım kaygılanma' dedi

"Rüyalarım size ardına kadar açık sizi özleyeceğim' dedim. Ve rüyamın içinde uçar gibi kayboldu..

Çalar saatimin zil sesiyle uyandım. Yüzümde engin bir gülümseme. İki elimi kafamın arkasına kavuşturdum. Bir süre tam karşımda ki duvarda asılı duran çocukluk resmime baktım. Bana doğru gülümsüyordu. Ben de ona gülümsüyordum. Kısa bir süre ben ve çocukluğum gülüştük...

Sonra yatağımdan kalktım. Hemen yazı masama oturdum ve yazmaya başladım...

Benim aksakallı bir dedem vardır. Yani rüyamda. Hani şu rüyalarda bilgece nasihat veren, doğru yolu gösteren...

Oktaç Coşar

İtiraf

Deniz kıyısında bir çok insanın arasında , dizilmiş banklardan birine oturmuş belli belirsiz biri. Kafasını bir yukarı kaldırıyor bir aşağı indiriyor; eliyle yeni bitmiş çene sakalını okşuyor; sürekli etli dudakları kıpırıyor :

'Martıların gözleri sağır denize'...Cık! 'İnsanlar hasretle üşüşüyorlardı ölümlerine'... Hayır bu da olmadı. Off. Nasıl başlamalıyım bu öyküye. Bir çağrışım lütfen. Titre duygularım titre. Sözcükler kıyıda biriken kum taneleri gibi içimde ama toparlanamıyorlar kapımın önünde. Ne kötü.. 'Bir süre yatağında kıvrandı ancak çalar saatinin kurulmuş sesine direnemeyip ofladı' Olmuyor, bu da bayağı bir başlangıç. Daha on yedi öykü yazabildim. Yoksa bırakmalı mıyım bu işi. Daha bir başlangıç bile bulmaktan acizim. Karnım da aç. Param da yok iyi mi. Martı taklidi yapıp simit mi dilensem aşklardan...

Ensesine yediği patavatsız bir şaplağın ardından :

'N'aber oğlum! Ne yapıyorsun burada baykuş gibi?'

'Ya bir git işine! Görmüyorsun tünemişim kendi halimde işte.'

'Ne olacak bu senin halin! İşsiz güçsüz çapulcu kılığında ne kadar tüneyeceksin daha? Bu yazma hevesinden vazgeçmedin mi? Cepte para olmayınca boş bunlar oğlum boş!'

'Ya ne uğraşıyorsun benimle. Ben iyiyim böyle.'

'Bak ne diyeceğim. Amcamın bir tanıdığının marangoz atölyesi var, yanına işçi arıyormuş. Ne dersin?'

Kafasını ani bir hareketle çevirdi. Bir süre boş boş bakıyormuş gibi yüzüne baktı arkadaşının. Sonra duyarsızmışçasına :

'Ben ne anlarım marangozluktan. Sağ ol yine de.'

'Bir düşün bak, içi boş mideyle bir şey yazamazsın oğlum...'

'Öyle mi dersin ?'

'Tamam oğlum tamam nazlanma. Amcama hemen bahsedeyim. Oldu bu iş.'

Bir gün sonrasının sabahı erkenden verilen adrese çözümleyemediği duygularla gitti. Fazlasıyla köhne, içi kesif talaş kokulu biraz karanlık bir yerdi. Heyecanlanacak bir durum olmamasına rağmen hızla çarpan kalp artışlarına hiçbir anlam veremiyordu. İçeride sırtı dönük, arkasından bembeyaz ve gür saçları görünen bir adam tüm dikkatiyle işini yapıyordu. Ürkek bir gayretle :

'Kolay gelsin usta!'

Usta yüzünü döner dönmez az ışıktaki yüzünü seçmeye çalıştı. Masallardaki iyi yürekli, saçı sakalı bembeyaz yaşlı adamlara benziyordu. Bu durum kaskatı kesilen vücudunun bir nebze de olsa yumuşamasına neden oldu. Biraz cesaretle :

'Ben şey. Arkadaşımın amcası sizinle...'

'Tamam tamam , otur sen geliyorum şimdi'

İtaatkar bir tavırla; köşede, kırık aynanın hemen altındaki sandalyeye oturuverdi hemen. Meraklıca süzmeye başladı etrafı. Gözüne ilk çarpan şey ise duvardaki çerçevede yazılı olan sözcükler oldu :

'Bu işyerinde sadece Pinokyo heykeltciği yapılır'

Şaşırmıştı tabii. Biraz da salaklaşmıştı hani. Zaten hemen o esnada :

'Ne yapacağını biliyor musun burada?'

'Şey... Ben aslında...'

'Biliyorum biliyorum. Bak yanıma hiç yaklaşmayacaksın anlaşıldı mı? Sadece ben ne istersem onları getireceksin tezgahıma. Haftada Yüz elli lira veririm.'

'Olur... Olur tabii...'

'Şimdi git. Sabah Yedide kapının önünde ol'

'Ne gizemli bir yer; nasıl da garip bir yer' diye diye gitti evine. Gecedden sabaha dek de doğru dürüst uyumayıp yaşlı marangozu ve çerçevede yazılı sözcüklerin anlamını düşündü.

Sabah denilen saatte kapının önünde hazırды. Dünkü tedirginliği pek yoktu. Ayazda titrerken bir yandan da öykü işini aksattığı aklına geldi ve suratı asıldı. Marangoz da gelmişti. Kapıyı açarken yüzüne bakmadan, 'günaydın evlat' dedi. Hemen sonra da :

'Çayı demle. Bugün çok iş var.'

Marangozun dediği gibi, hiç yaklaşmıyor sadece söylediklerini yapıyordu. Marangoz yaklaşık 40-45 cm boylarında, tahtadan yapılmış pinokyo heykelciklerini bitirdikçe kendisinden raflara istiflemesini istiyordu. Marangoz, her heykelciği bitirdiğinde bir kağıda bir şeyler yazıyor, gülümsüyor; sonra diğer heykele başlıyordu heyecanla. Tam saymamıştı ama gün içinde belki 10-15 kez aynı şeyi sil baştan yaşamıştı adam.

'Neden? Tüm bunlar neden?' diye soracak oluyor, boğazında düğümle ni veriyordu sorular. Belki çok daha masum ve yaşlı marangozun daha rahatlıkla cevap verebileceğine inandığı bir soru sormalıydı ilkin :

'Çok satılıyor mu bunlar?'

'Hayır satılmıyor! Çok konuşma da işine bak!'

Belki de bekliyordu bu sertliği. O yüzden hiçbir şey olmamış gibi davranıp :

'Şimdi Ceviz ağacı değil mi usta?' dedi.

Yaşlı marangoza bu durum muzip gelmiş olacak ki, gülümseyerek:

'Ceviz evlat, ceviz'

Günler geçiyor, aynı sahne tekrar tekrar yaşanıyor. Adam öyle çok merak ediyordu ki bu tuhaf durumu ve marangozun her heykelciği bitirdiğinde gülümseyerek kağıda neler yazdığını. Bir öğrense içinde birikmiş sır yığını bir anda kaybolacaktı sanki. Ancak bir an bile fırsatını yakalayamamıştı; marangozla aynı anda atölyeye giriyor, aynı anda da çıkıyorlardı. Ancak yaşlı adam zaman ilerledikçe daha da sevmiş, ısınmıştı adama. Ara ara gençliğinden bahsediyor, dertleşiyor, bu mesleğin kendisine dedesinden miras kaldığını söylüyordu. Zaten ne zaman dertleşse, lafı bir şekilde dedesine getiriyor; onu ne kadar çok sevdiğini söylüyor; hatta dedesinin kendisine anlattığı hikayeleri anlatıyordu yorulmadan.

Aradan Üç ay geçmişti. Adam bu arada İki öykü daha yazabilirdi. Akıllı sürekli olan bitendeydi. Ancak o sabah beklemediği bir şey oldu. Sabah yediden öğlen on ikiye dek marangozun dükkanı açmasını bekledi kapının önünde. Tam vazgeçip gidecekken yaşlıca bir kadın yanaştı :

' Ben eşiyim evladım. Sen sürekli bahsettiği delikanlı olmalısın. '

'Evet...'

'Yarın defnedeceğiz evladım.'

Sanki öz babası ölmüş gibi aldı haberi :

'Nasıl?'

'Sana bir zarf ve bir çanta vermemi istedi evladım. Al bunları'

Elleri titreyerek açtı zarfları aceleyle. Zarfta fazlasıyla yevmiyesi vardı. Çantada ise koca bir tomar kağıt. Öyle heyecanlıydı ki; nihayet rüyalarına bile giren sır perdesini sonuna kadar çekebilecekti. Dayanamayıp yolda başladı okumaya, sabaha kadar da devam etti. Ancak her kağıtta aynı cümle vardı. Bütün kağıtları tek tek taradı farklı bir şey var mı yazılan diye. Nafile. Hep aynı cümle. Onu da gülümseten hep aynı cümle. Yaşamı boyunca aklından asla silinmeyecek o cümle :

'Ben yalancı değilim dedeciğim...'

'Ben yalancı değilim dedeciğim...'

Oktay Coşar

Yaşam Bir Cümledir Belki de

BÜYÜK HARF Bazen sığınmak isterim bir yerlere bir şekilde huzur renginde odaların içinde mutlu rüyalar görmek isterim bir resim çizmek isterim sadece bulut olsun isterim resimde kırlara gitmek isterim mutlu bir insanın öyküsünü okumak isterim trende olmak isterim aslında isterim de isterim hepimiz gibi gerçekleşmesi ya da gerçekleşmemesi bazen umurumda olmaz bazen de olur bazen karmaşayı isterim bazen yalınlığı bazen şiirin içinde olmak isterim bazen de acıtır canımı şiir uzaklaşırım sonra yürümek isterim çoğunlukla özellikle eski sokaklarda bozulmamış sokaklarda eli yüzü kirli patlak topraklarıyla oynayan çocukların arasından geçmek isterim tam yanlarından geçerken bir de ben vurmak isterim topa sonra o sokaklarda eski bir kiraathane ararım şöyle sıcak demli bir çay içeyim diye geçmişime dönerim o zamanlarda geçmişimle şimdiki halim iç içe girer düşünürüm hep her şeyi olmadık şeyler de gelir alıma yani sonu başı belli olmayan günleri yaşamayı severim günün nasıl akacağını bilmemeliyim bilen biri varsa da bana söylememeli söylerse günün sihri uçar gider aslında ne çok şey istemişim yaşamdan meğer şimdi saymasam ben bile bilmeyecektim yaş gelmiş otuz üçe dantenin otuz beşine iki sene var daha kim bilir daha neler isteyeceğim yaşamdan bana ne yaşamı ben yaşamıyor muyum isterim arkadaş isteyen bir yüzü istemeyenin iki yüzü hani bir şiir vardı hava bedava su bedava diye istemek de bedava bir bildiğim var ki istiyorum kim ne derse desin isteyeceğim de benim neyim eksik şiir de yazmak istiyorum öyküde zaten hep bizi bu sözcükle büyütmediler mi büyüyünce ne olacaksın laf olsun torba dolsun diye adetten soruyorlar işte aslında torbanın da dolduğu yok da astronot olacağım diyen çocukların biraz daha zamanı var ama peşin peşin söyleyeyim ne diyordum ha istemek isteyeceksin arkadaş olur ya da olmaz bak hazerfen ahmet çelebiye uçmak istiyorum demiş atlamış galata kulesinden ölmüş mölmüş ama en azından istemiş eminim gözü açık gitmemiştir galiba ben de bugün saçmalamak istiyorum yazımın en başında ne güzel efendi efendi yazıyordum civıttım sonradan bugün de böyle olsun ne yapalım aklıma ne gelirse yazayım nasıl olsa düşünüp de yazıyorum ne demiş decartes düşünüyorum o halde varım ben de yazıyorum ki varım çünkü düşünerek yazıyorum ama düşünmeden yazmak nasıl olur ki yok yok daha fazla saçmalamayayım ben en iyisi sonra okur ne düşünür hakkımda peki peki itiraf ediyorum bugün ruh halim hiç de iyi değil sevgilimle de aram hiç iyi değil kendimi biraz fazla soyutladığımdan olsa gerek dostlarımla da çok iyi değil aram bu sıralarda vallahi ileride ne olur bilemiyorum akıyorum işte kendi nehrimde şimdi bu yazı bitince okumak istediğim bir kitap var adı proust yaşamımızı nasıl değiştirir yazarı alain boton okuyayım bakalım bir neler olacak değişecek mi yaşamım gerçi değişsin mi değişmesin mi henüz bir karar da verebilmiş değilim aslında ben bir okuyayım da değişirse değişir ne yapayım değişmezse de canım sağolsun ben kitabı okumaya başlamadan önce şöyle ılık bir duş alayım en iyisi bu arada aklımdayken bir şey daha söyleyeyim bugüne dek yazmış olduğum yazıları benimle paylaşıp yorum yapan arkadaşlarıma çok teşekkür ediyorum hepsi çok içten samimi sıcacık yorumlar hepsini saklıyorum inanın bana beni mutlu eden nedenler sıralamasında gelen bu yorumlar en üst sıralarda yer alıyor en mutsuz zamanımda bile gelen bir yorum fazlasıyla mutlu kılıyor beni bak aklım şimdi proust'ta kaldı nasıl değiştirecek ki yaşamımı çok merak ediyorum sevgilimle de ayrılacağız sanırım aslında benim yüzümden bazen obsesif bir adam olup çıkıyorum ama ayrıldıktan sonra ne kadar aşk acısı çekip çekmeyeceğimi şu an kestiremiyorum işte gördünüz yaşam noktalı da noktasız da virgüllü de virgülsüz de bir şekilde ilerliyor ne de olsa hepimizin hayatı roman değil mi üstelik hangimizin hayatında dram trajedi yok ki hepimiz büyük harfle doğup noktayla ölmüyor muyuz arada virgüller soru işaretleri ünlemler de yaşamımızın içindeki öyküleri ayıran öykülere vurgu katan işaretler işte mesela en fırtınalı aşk hikayemizin sonuna şöyle okkalı bir ünlem yakışır ya da diyelim ki eşinizden boşandınız ve yeni bir hayata başladınız yani ne yapmış oluyorsunuz araya bir virgül koymuş oluyorsunuz ya da tuhaf bir ilişki yaşadınız ne tam anlamıyla başlangıç sebebinin ne de ilişkinizin nasıl aktığını biliyorsunuz o zaman ne yapacaksınız tuhaf ilişkinizin sonuna güzel bir soru işareti koyacaksınız yahut sizi hiç yalnız bırakmayan en kötü anlarınızda bile her daim yanınızda olan bir dostunuzla yaşadığınız anları tırnak içine koyacaksınız yani yüklerle sınırlarla zamirlerle yaşam çemberi dönüyor gerçi benim çember yalpalıyor bu aralar ama olsun dönüyor yine de diyeceğim şudur ki cümlemiz mutlu olalım biliyorum bütün cümleler bu kadar uzun değil kimi kısa kimi uzun benim cümlem de bu seferlik böyle oldu aslında iyi de oldu ruhumdaki sıkıntı da biraz buharlaştı sanki umarım yarın gün yeniden doğduğunda yaşam huzurla gülümseyecek bana şimdi gitmeliyim bu cümlemden şimdi kopuyorum ama başka cümlelere gidiyorum çünkü yaşam bir cümledir belki de NOKTA

Oktay COŞAR

Aşka Kürtaj

Beyaz gelinliğin kutsal hayallerini yüreğimizde yaşatan aşk! Bir kadın ve bir erkeğin duygu elleşmeleri... Heyecan çarpıntılılarıyla süre giden benzer aşk geçmişleri... Her yürek sahibi, inandığı veya inanmadığı aşkla tanışır bir gün... Yüreğin her zamankinden farklı yankıları ve mutlulukların gülümsemeleri de şahittir bu tanışıklıklara...

Kuluçkaya yatmış aşklar çatlar zamanla, aralardan şüpheler, endişeler sızar kötü renkli bir irin gibi...

Günler ayları, aylar aşkları, aşklar hüznüleri, hüznüler yürek ağlamalarını kovalar...

Düşler, duygulardan düşer yere... Kırılır... Düşlerin kimin elinden kaydığı önemli değildir. Önemli olan uğranan düş bozgunluğudur.

Biri karar verir bir düş bozgunluğu sonrasında... Aşkın rahminden onu sonsuz ve büyüdü kılan ruh alınacaktır... Kürtaj!...

Bir buluşma anında yaşamak uğruna verilen tohum daha meyve bile vermeden yine aşkın kendi içinde son bulacaktır...

Çaresizce buluşur ıssız bir yalnızlığın içinde biri, kendiyle... Başlamalıdır artık sonu gelmez ağlamalarının ellerini tutarak... İlk hamlede duyguları kanar... Yüreğine, ayrılığına sıçrar kan zerrecikleri... Düşlediği anlar terler... Umut kokulu bir mendilin içinde sakladığı öpüşmeler uçar havaya, kanatlanır... Ve söküp atar aşkın sihirli çekirdeğini...

Sonra karmaşayla boyanmış, huzurun açmasını istediği bir çiçeğe dönüşmüş hali gibi bir duygu...

Tuhaf bir belirsizlik... Bir katilin kalbiyle kendi kalbinin yer değiştirmesi gibi... Bir süre yürür etrafındaki onca insanın görünmezliğinde... Birden durur!.. Gökyüzüne bakar!... Öldürdüğü kanatlanmış düşlerini seyreder... Vedalaşır gözlerinden inen bir damla tebessümle...

Bu o birinin ilk aşka kürtajıdır... Duygularının, düşlerinin yetim kalmaması için... Ve her şeyin farkındadır... Bir gün bedelini ödeyeceğinin bile...

Bu o birinin ilk aşka kürtajıdır... Sevgisinin kalbinden yoksun olmaması için.. Doğacak sevgilerinin yaralanmaması için.. Gözü yaşlı aşk ağıtlarına meydan vermemek için.. Ve her şeyin farkındadır. Bir gün bedelini ödeyeceğinin bile.

Ve bu satırların sahibi kuytu bir köşede tanık olmuştur aşkın kürtajına.. Ve yüreği yara bere içindeyken koyar bu yazının sonuna noktayı...

OKtay Coşar

Ah Siz Erkekler!

AH SİZ ERKEKLER

İyi günler. Yani merhabalar herkese. Size içimi dökmek için buradayım. Biliyorsunuz içini dökmek bir deyimdir. Şey... Yani rahatlamak anlamında. E öyle yapmıyor muyuz bir çoğumuz? Anlatalım anlatalım da içimizi döküp rahatlayalım biraz derdinde değil miyiz? Biliyorum biliyorum hepimizin derdi başından aşkın. İlk önce size kendimi tanıtayım. 29 yaşında ne güzel ne çirkin bir bayanım. Yani öyle işte. Hani ne güzelsinizdir ne de çirkin. Biri sizi görürse, ne "Aaa çok güzel" der, ne de "Aaa çok çirkin." Ortası işte anlarsınız...

Bekarım. Hiç evlenmedim. Hiç evlenmedim dememin sebebi bekarım dediğim zaman akıllarda yine de "acaba daha önce hiç evlenmiş midir?" sorusunu da giderebilmek içindi. Garip bir kızım. Garip kız ne mi demek? Şey... Yani "hem" lerim çoktur. Uff yine anlatamadım. Yani hem çok konuşurum hem de hiç konuşmam; hem utangacımdır hem de arsız; hem sır tutarım hem de ketumumdur. Yani bir sürü böyle "hem"lerim vardır işte. Derler ya "sağı solu belli olmaz" diye. Bende belli olmadığı gibi sağımı solumu umursamam da. Ha bir de şey.. Hem takıntılıyım hem de gamsız. Aslında en önemli "hem"lerimden birisiydi bu. İyi ki geldi aklıma...

Ne diyordum? Ha evet içimi döküyordum. Bilmem ki... Ne çok şey yaşadım... Ah bu erkekler... Ne diyorum ben? Konuyu dağıtmadan anlatamayacak mıyım derdimi... Evet evet erkekler... Gerçekten de çözemedim ben şu erkekleri. Öyle yapıyorsunuz olmuyor böyle yapıyorsunuz olmuyor. Ya da ne diyorlardı? Hah! Aşağı tükürsen bıyık yukarı tükürsen sakal. Bakın bu deyim hislerime tercüman oldu vallahi. Şimdi bakın, mesela hafif dekolte bir kıyafet giyiyorum. Bir erkek de benden hoşlanıyor. E buluşuyoruz, görüşüyoruz, canımlar, cicimler filan. Neyse sevgili olana dek her şey pembe. E sevgili oluyoruz, "vay efendim ben o kıyafeti nasıl giyermişim!" Yahu desene sevgili olmadan önce. Yok... E şimdi bu sahtekarlık değil mi söyleyin? Ben biliyorum ama... Elde edene kadar güllük gülistanlık gösterecek ya her şeyi... Offf.. Ben böyle bir örnekle anlatmaya başladım erkekleri de, yanlış mı yaptım acaba?

Yahu daha neler neler... Mesela daha cicim günlerindeyiz. Bir kafede oturmuş çay içiyoruz. Mönünün üstünde Platon yazıyor. Yani kafenin adı. Başlıyor Platon şuymuş buymuş bunu demiş. Yahu güzel, okumuşsun hoş... E neden sevgili olduktan sonra Platon'dan değil de yok "o kimmiş, bu kimmiş" diyorsun sürekli. Eee ne oldu Platon'a? Yahu anlamıyorum, tamam kültürlüsünüz ama benim için önemli olan doğallığınız ve içtenliğiniz. Offf bu da mı yanlış örnek oldu? Ay ne bileyim içimden geleni yazıyorum işte...

Yani biz de okuyoruz ama sürekli "bak bilgiliyim ben" gayretinde değilim. Biri bir gün "Ben sana mecburum" şiirini okumuştun da, Orhan Veli ne güzel yazmış demişti. Ben de hayır o Atilla İlhan'ın deyinince, bana : "Haa tabii ya" demişti. Yani bazıları da eline yüzüne bulaştırıyor, caka satacağım diye... Offf. Bi sıkıntı var içimde ama... E peki 29'una geldim de neden evlenmedim? Şimdi mesela biriyle giriyorsunuz ilişkiye. 2 sene sonra "e artık kalıcı bir karar alsak" filan dediğimde, "yok bi şu olsun da yok bi bu olsun da" başlıyorlar. Mesela bir sevgilimle böyle oldu diyelim. Oldu da... Gitti mi oradan 2 sene? Gitti... E ötekiyle 3 sene çıkıyorsunuz, onda da başka bir nane çıkıyor. Gitti mi oradan da 3 sene? Gittiii... E bahtım kapalıymış diyorum ben de her seferinde. Böyle böyle geldik mi 29 una? Neyse... Ben böyle lafımı esirgemiyorum, gündelik ağızla konuşuyorum ama sakıncası yok değil mi sizin için? Yani içimi döküyorum şunun şurasında...

Bir de ayıptır söylemesi bu erkeklerin neredeyse tamamı uçkur düşkünü. Neredeyse tamamı dedim çünkü biri çıkıp da "hayır bayan ben değilim nereden çıkartıyorsunuz bunu?" derse, ben de ona : "Sizi kastetmedim ki ben" diyebilmek için. Yani diyelim ki biri benden hoşlanıyor, daha on gün olmamış tanışalı, "e hadi bana gidelim bir çay içelim" diyor... Hımm... Ben biliyorum... Akli orada ya... Çaymış... İlk önce çayı sonra ortamı demlemeye çalışır onlar. E açıkça demiyorlar da, ben seninle cinsel birliktelik yaşamak istiyorum diye. Yani yatmak yerine cinsel birliktelik dedim ki ayıp olmasın diye. Neyse... Bana göre önce karşındakini tanıyacaksın; sonra ten paylaşımı olacak. (Bu ten paylaşımı deyimini geçenlerde Aysel söylemişti de çok hoşuma gitmişti, burada da kullanayım dedim) Daha neler biliyorum ben. İlişkinin manifestosu... Manifesto böyle kurallar bütünü gibi bir şeymiş. Yani ilişkinin kuralları. Sonra bir de şey... "Ne marjinalsin" marjinal de sıra dışı gibi bir şeymiş, ne demekse... Yani çok da boş değilim. Kitap okurum mesela. Paulo Coelho'nun Simyacı adlı kitabını okumuştum mesela. (Ay ne çok mesela dedim) Hem insanın insana aşkını, hem insanın tanrıya aşkını hem de insanın doğaya aşkını anlatmış yazar. Güzeldi. Dağıtmıyorum değil mi konuyu?

Offf... Yoksa ben anlatamıyor muyum derdimi? Offf... Mesela biriyle sevgili oldum diyelim. Adam terk ediyor beni, ne bir sebep ne bir şey... Deliriyorum... Ama ben terk etsem böyle olmuyor. Bu da şey değil mi? Neydi? Hah! Aşkın kanunu... Mesela chat yapıyorum bazen. Ben dürüstüm derim mesela hemen "29 f" diye. F yi filan da bilmiyordum sonradan öğrendim. F kız demekmiş. Bazıları tümünden sapık. Daha ilk soruları "fantezilerin neler?" oluyor. Ay daha görmeden etmeden ne fantezisi! Onları hemen ignore ediyorum. Ignore de şey... Yani yok ediyorsun sana bir daha yazamıyor. Ay gerçek hayatta da öyle olsa keşke, mesela adamı pat diye ignore edersen... Neyse... Bazıları romantik oluyor, şiir miir yazıyorlar hemen. Ayıp olmasın diye : "Aaa siz mi yazdınız ne güzel filan" diyorum. Bir kere bir tanesi üçüncü konuşuşumuzda bana "benimle evlenir misin?" demişti. Ay deli midir nedir. Telefon istiyorlar bir de. Bakın aklınızda olsun adamla 3 ay konuşmadan vermeyin numaranızı mumaranızı. (Mumaranızı pek olmadı sanki bu

cümlede.) Neyse... Yani benim ağzım çok yandı öyle. Adamın biri her gün arıyor beni, neymiş ta Malatya'dan beni görmeye gelecekmiş. Sanki ben de mezat pazarında koyunum da... Meeee...(Meee yi espri olsun diye yazdım, hani sıkılmışsınızdır diye) Neyse sinir oluyorum ya böyle şeylere. Ama yine de vakit geçiyor işte. Aklınızda olsun rumuzum "safiyе29". Bilgilerime de "ciddi ve seviyeli sohbet şartıyla" yazdım. Yani söyleyeyim dedim işte...

Oktay'la da chatte tanıştım. Dedim ki : "Madem sen böyle köşelerde möşelerde yazıyorsun, ben de derdimi anlatabilir miyim?" O da dedi ki bana : "Sen yaz ben köşemde yayımlayayım." Yani tam anlatabildim mi derdimi ben de bilmiyorum. Daha o kadar çok şey var ki anlatacak bir bilseniz. Ama Oktay dedi ki : " Fazla uzun yazma okuyanlar sıkılır." E peki madem. Şimdilik anlatacaklarım bu kadar. Anladınız değil mi ne demek istediğimi? 29 yaşındayım ve bekarım. Bir de ne güzel ne çirkinim. Gerçek ismim Safiye değil, gerçek ismimi konuştuğundan 1 ay sonra söylerim. Bye...

Oktay Coşar

Mutlu musunuz?

Mutlu musunuz? Neden? Mutluluğunuzu tarif edebiliyor musunuz? Peki bir insan aynı anda hem mutsuz hem mutlu olabilir mi? O vakit Mutluluklar mutsuzlukların üstünü örtebilir mi? Ya da tam aksi, mutsuzluklar mutluluklarınızın önüne mi geçer?

Eminim hepimizin ayrı ayrı mutluluk reçeteleri vardır yaşamda uyguladığımız. Hepimiz öğrendik ki mutluluklarla ve mutsuzluklarla iç içe sürüyor yaşam. Derin bir karmaşa belki. Mutsuz olanlar mutlu olmak istiyor. Mutlu olanlar mutsuzluğun gelmemesini istiyorlar. Ve bir de mutlu olanlar mutluluğun her an bitebileceği ihtimaliyle aynı anda mutsuzluğu yaşıyorlar....

Bir dostumla sohbet ediyoruz ;

'Nasıl gidiyor ilişkiniz?'

'Harika! Onda, ilk gördüğüm andaki ışığın hala azalmaması, tam aksine her geçen gün artması, ona duyduğum aşkı gittikçe ölümsüz kılıyor.'

'Sizin ve ilişkinizin adına çok sevindim.'

'Ama korkuyorum!'

'Neden?'

'Mutluluğumuzun bir gün tükenecek olması ihtimalinden.'

Ne kötü! Sadece mutluluğun tadını çıkarmak varken mutluluğun sonlu olma ihtimalini düşünerek mutsuzluğu da duyguların arasına sokmak.. Ama kabahat bizde değil sanırım. Bu ihtimalin varlığını bize yaşam öğretti. Olanca duygu ağırlığınca severken ve mutluluğu doyasıya yasarken mutsuzluğun bir anda davetsiz bir misafir gibi yaşam penceremizden gizlice süzüldüğünü gördük. Bu mutsuzluk öyle nemrut bir şey ki git deyince de gitmiyor kardeşim. İlle bir süre kalacak duygularımızda, huzurumuzu bozacak, her şeyi çekilmez kılacak, yaşamımızı allak bullak edecek!...

Ahhh bu bizi rahat bırakmayan endişelerimiz yok mu? Deli oluyorum. 'Ne kadar çok seversen o kadar çok mutsuz olursun' deyip kendimizi frenliyoruz. Her sevgiye temkinli yaklaşım üfleyerek tatmaya çalışıyoruz. 'Zamanında o kadar çok kıymet bildik de ne oldu?' deyip duygularımıza ket vuruyoruz. Her şey ne için?.. Mutsuzluğa mani olmak için.. Ama mutsuzluğa mani olalım derken mutluluklarımızın da önünü kesiyoruz belki...

Ne kötü! Dostuma üzüldüm. Mutluluğu dorukta yaşarken bir ihtimal uğruna mutsuzluğun da bir yağmur olarak duygularına çiselemesi beni üzdü. Ama onu anladım. Hem de çok iyi anladım. Çünkü ben de bir çok kere mutluluğun bitecek olması ihtimalinden ürkmüşümdür. Her ne kadar 'Biliyorum bu sevginin sonu hüsrarla bitecek.', diyecek kadar karamsar olmasam da, yaşanan mutluluğun sonsuz olmasını her vakit içten içe arzulamışım...

Bence dostuma zaman ve karşısındaki insandan başka kimse yardım edemez. Ancak zaman ve karşısındaki insan görünür kılacaktır tüm duyguları. Ancak zaman ilerlerken karşısındaki insanla yaşananlar, kalplerinin tüm gerçeklerini çıkaracaktır ortaya...

Kim ne derse desin sanırım çoğumuz mutlu sonları seviyoruz. Ve mutlu sonları sevdikçe daha çok mutlu oluyoruz. Bir kitabın ya da bir filmin sonundaki mutlu sonlar bizim için en keyifli anlar oluyor galiba. Eğer bizim yaşamımızda görünür değilse mutluluk, başkalarının yaşamlarındaki mutluluklarla avunuyoruz.

Sakin beni yanlış anlamayın. Amacım mutlulukla veya mutsuzlukla ilgili ahkam kesmek değildi. Yüreğimden geçenleri ve yaşamın yüreğime yaşattıklarını anlatmak istedim. İstedim ve isterdim ki o dostum ihtimaller kaygısına düşmeden sadece mutluluğu yaşasın. İsterim ki hepimiz hak ettiğimiz mutlulukları tez yürekten yaşayalım. Bizi mutsuzluğa iten ayrıntıların yakamıza yapışmasına izin vermeyelim.

Haa son bir şey daha :

Mutlu musunuz?

Oktaç Coşar

Sinderalla'ya Tarafli Bir Yaklasim

Eminim pabucunun tekini kaybedenlerin sayisi yasadigimiz yeryuzunde hic de az degildir. Pek tabi bulduklari bir tek pabucun sahibini arayanlar da azimsanmayacak olcudedir bence...

Sanirim ya acelecilikten ya toplum baskilarından ya da yanilgilardan ve daha saymadigim bir suru nedenlerden yanlis numarali pabuclarin sahipleri birlestirmistir yasamlarini. Hal böyle olunca da ya bol gelir yada incitecek kadar sikar pabuclar ayaklari belki de yurekleri.

Yakisikli prensin, Sinderalla'nin pabucunun tekini aramaya calismasi da Sinderalla'nin eşsiz güzelliğindedir. Çünkü o bir kaç saatlik baloda Sinderalla'nin ne kadar iyi kalpli, masum ,bozulmamış, kusursuz bir kişiliğe sahip olduğunu ,prens anlamasi güctür kanaatimce.

Peki ya Sinderalla kadar masalsi bir güzelliğe sahip olamayanlar ne yapmalı?

Yine de her yurek sahibinin kendini Sinderalla veya yakisikli prens yerine koyabilme özgürlüğünün olabilmesine seviniyorum. Hatta kimi zamanlarda bunun bir ihtiyaç bile olabileceğini düşünüyorum. Belki de ruhu şad olsun masal sahibinin de asil istediği buydu. Kim bilir?

Bir şekilde çoğumuz kıyısından da olsa bulaşiyoruz sanirim Sinderallanın öyküsüne. Aramızda kalsın pabucuna göz kulak olup kaybetmeme becerisini gösterenleri de bir nebze şanslı buluyorum.

Farkındaysanız işimiz zor. Artık kimse Sinderalla, Pamuk prenses, Kırmızı başlıklı kız gibi masallar yazma cesaretine sahip olamıyor.

Eğer yazsalar, sanirim Sinderalla'yı , kırmızı başlıklı kıızı ve pamuk prensesi muhtemelen zor günler bekliyor olacaktı bence. Sebebi de kanımca artık günümüzdeki ilişkilerde eskisi kadar masalsi bir tat olmayışına inanmam.

Bir de masalların son noktasından sonra olabilecekleri trajikomik bir yaklaşımla düşünürüm hep. Ya prens bir gün Sinderella'ya "artık seni sevmiyorum evine dön" derse. Sarayın kendilerine ait yatak odalarında gürültülü bir kavga kopsa ve Sinderalla gözyaşlarıyla sarayı terk etse durumu ne olacak?

Muhtemelen tekrar üvey annesinin yanında gidemeyecek. En azından gördüğü cefalardan sonra gitmek istemeyecek. Dua edelim ki prens ona bir miktar nafaka bağlamış olsun. Bir yandan da kendisi adına azılmış olan masalın satış hakkından alacağı miktarı da hesap edelim. Kendisine adını sonradan öğrendiği bir kasabada bir ev tutacak ve kaderine ağlayacak.

Acaba bir şans daha olabilir mi bir kaç saatlik baloda pabucunun tekini arayacak olan prensi bulabilmesi için?

Tabi bu acıklı hikayeyi çocuklar kesinlikle bilmemeli. Sinderalla'da bunun farkında olduğundan kimliğini değiştirir ve yaşamının sonun kadar anılarıyla ve yalnız yaşar.

Pamuk prenses ve Kırmızı başlıklı kız çok sevinmesin aynı dokunaklı kader onları da bekleyebilir.

Sonuç olarak güzel olan bir durum varsa o da tüm bu senaryolara rağmen masalların hala tazeliğini koruması. Başta da söylediğim gibi masallara ve tazeliğinin korunmasına ihtiyacımız var. Ve kendimizi masal kahramanlarının yerine koymaya da tabii.

Koşarken

[italik]Koşarken Kan ter içinde kaldı yazgım
Dikenli bulutlar sevdama battı
Sonra düştüm toprağa
Geçmişim gübre oldu yaşayacaklarıma
Uyudum uyudum rüya oldum
Uyandım uyandım umut oldum
Gelinciklerin kırmızısını kalbime buladım

Mevsimlerle birlikte yıllandım ben de, tıpkı bir zamanlar yarışmaktan ürken kaplumbağalar gibi. Gün ışığını fark ettiğimde araladım aşk perdesini, hüznün bile sızma ihtimaline rağmen. Çocuk oldum büyüdüm, büyüdüm çocuk oldum. Hatırladım gülümsedim, gülümsedim hatırladım. Yetişmeye çalıştım hep kendime, kendimi takip ettim yalnız ayak ayazda kalmış umutlarımla bile...

Koşarken
Yazgının görüldüğü aynaya da çarptım
Kırıldı
Ben de bir ninni okudum
Ufacık da olsa teselli olabilir mi diye en masum ruhlara bile
"Kırılınsın da gülümsesin yazgı
Kırılınsın da gülümsesin yazgı
Eeeee eeeee eeee e!"

Kararlaşmışlar kendi aralarında hüznümlerle sevdam, göz yaşlarımla beni beşik kertmesi yapmışlar. Töredir uyacağız. Töredir alışacağız. Töredir umacağız. Ruhumun her açlığında öykülerimden kalan kırıntılarla doyurdum ruhumu. Yaşlı ve bilge mutluluklarım seslendiler hemen: Ye. Daha çok ye. Daha çok ye daha çok büyü... Büyüdüm... Yine büyüdüm. Yine büyüdüm yine ağladım. Yine büyüdüm yine koştum. Yine büyüdüm ve yine her acım için bir çentik attım arzularımın karalama defterine...

Koşarken
Düş içinde kaldım
Vıcık vıcık aşk çamurlarına girdim
Bir ağaç gördüm, durdum, konuştum
Bir çiçek gördüm, durdum, konuştum
Bir dudak gördüm, durdum, baktım
Baktım
Öylece bakakaldım...

Her dudağın ayrı bir izi olduğunu gördüm. Hem gördüm hem inandım. Her dudağın, karanlıkla gelen huzuru buldum umuduyla gözleri örttüğünü gördüm. Hem gördüm hem hissettim. Gecenin ve dudağın birbirlerine çok yakıştıklarını gördüm. Gecenin de dudağın da üzerlerinde şık bir ihtiras elbisesi olduğunu gördüm. Yamalı dudaklarım üstünde aşk yaraları gördüm. Ağlamaklı dudakların üstünde eksik kalmış yaşam hikayeleri gördüm. Üzgün dudakların üstüne unutulmamışlıkların üşüşüğünü gördüm. Her dudağın ayrı bir sızı olduğunu gördüm. Öğrendim ki : Öpersen bedelini de ödersin...

Koşarken
Umutlarım tökezledi
Hep birlikte burkulduk
Alçıya alınmış sevdalarımı nadasa bıraktım
Çok bekledik
Siz deyin kaç, ben diyeyim kaç mevsim bekledik.
Ama arkamdan dedikodumu yapan acılarım dediler ki :
"Kaç mevsim kaç!"

Kapağında kalp resmi olan bir kitabın bir sayfasını açtım rastgele. "Seni seviyorum" dedim sayfaya cesurca. Uçuverdi hemen sayfa. Kalp oldu uçtu. Önce omzuma kondu. Kımıldayamadım bile hiç. Sonra uçuverdi... Kayboluverdi. Bu kitap yalanmış meğer dedim, görüldü sayfadan kalp. Gerçekmiş meğer dedim bu kitap, kayboldu yine hemen sayfadan kalp. Sustum ben de. Susa kaldım öylece. Sus dedi çünkü yazgım. Sus da bozulmasın büyü diye fısıldadı yazgım. Suspus oluverdim ben de öykümün bir köşesinde büzülüp... Uyumuşum sonra...

Koşarken

Olmadık, akla hayale gelmeyen sözcüklerin dikenleri battı yaşamıma
Çok kanadım
Çok kanadı yaşamım
Pıhtılaşsınlar diye bekledim bir çiçeğin yaprakları altına sığınıp
Durmadı bir türlü kırmızı gözyaşlarım
Bekledim ben de biraz daha dönsün dünya diye
Ama bir gördüm ki tam karşımda parlak bir tabela :
“Beklemek belki de acıları bileylemektir.”
Düşündüm...
Acılarımla tutkularım bu kadar sarmaş dolaş olmuşken
Bu cümle öldüremezdi beni...

Midas'ı gördüm sonra. Öyle çılgınca ağlıyordu ki eşek kulaklarının gölgesinde. Çok pişmanım dedi bana. “Ruh acına yapışmış kelepçelerini, yine ruhundan kopacak vicdanın çözer ancak” dedim ona. Anlamaz bakışlarla süzdü yüzümü. Olsun. Varsın süzsün. Belki çözer belki çözemez. Şimdilerde o bile benden şanslı. Onun hiç olmazsa kulakları uzun da olsa bir masalı var. Ya benim? Ben kaybettiği öyküleri arayan bir gariban değilim de neyim?

Bütün bunlar koşarken oldu. İster inanın ister inanmayın. Ben de ister inanayım, ister inanmayayım. Şimdi yürümeye başladım. Belki sonra yine koşarım. Belki yine bir solukta uyur, uyanırım. Ama yine de nefesi biten düşlerim hep koşarken nefes buluyor. Siz de boş verin artık. İsmi aşk ya da değil. Başladı ya da bitti. Siz de koşun zaman zaman. Ama koşarken, “keşke”lerinizi sakın yanınıza almayın. Ağırılık yaparlar koşamazsınız sonra.

Koşarken
Durdum yürüdüm
Ama yine koşacağım bu ince ve kaygan ipin üstünde
Pazara gidelim
Bir düş alalım
Pazara gidip bir düş alıp koşalım
Ne yapalım?
Happur huppur yiyelim!

Oktay Coşar[/italik]

Gitmek Gerek

[italik] Yol, mavi bir boşluk. Gitmek gerek. Yol, huzurla ufuk çizgisinin kesiştiği yer. Gitmek gerek. Yol, umudun belki de en parlak olduğu zamanlar. Düşlenilen, düşletilen zamanlar. Gitmek gerek... Hele de bu sessizleşen zamanlarda bir an evvel gitmek gerek. Sessizleşen zamanları coşku dolu kıvılcımlara çevirebilmek için bir an önce...Ben yolumu özledim. Gitmek istiyorum. Gece başımı yaslayıp otobüsün camına, yıldızları seyretmek istiyorum. Arada uyuyan insanların yüzlerini seyredip, onlardan öykü çıkarmak istiyorum. Yolu, yol kenarındaki tarlaları, yıldızları, gökyüzünü her zamankinden daha fazla önemsemek istiyorum. Buna ihtiyacım var...

Hiç bilmediğim bir yer olmalı mesela gideceğim yer. Hiç bilmediğim, görmediğim sokaklar görmeliyim. Hiç bilmediğim çocukları sokaklarda oynarlarken seyretmeliyim. Hiç bilmediğim bir bakkala gidip alışveriş yapmalıyım. Hiç bilmediklerim, bildiklerim olmalı böylece. Gördüklerim, hissettiklerim yaşadıklarım, anılarım, coşkularım olmalı.

Yol, benim mutluluk büyüm. Bu hiç bir zaman değişmeyecek. Gecenin orta yerinde, mola yerinde sınırsız bir çay içmeliyim, mest halimle. Sevdiğimi düşlemeliyim. Sevdiğime kavuşacağım anların coşkusu sinmeli içime en keskin haliyle. Yolun göğsünde ağlamalıyım belki de bu zamanlar. Yolun omzuna yaslanıp dertleşmeliyim. Bana emanet hatıralardan, arzulardan bahsetmeliyim yola. Yol, ben olmalıyım, ben yol olmalı...

Ve bir şiir yazmalıyım, yola armağan :

Yol gelmiyormuş!

Neden?

Yol çıkmaz düş bir düş tarlasına girmiş!

Neden?

Yol ağlıyormuş!

Neden?

Yol aşkmış.

Neden?

Gökyüzü, kuşlar, yıldızlar, rüzgar, ağaçlar beslermiş yolu yürekleriyle...

Neden?

Çünkü yol savrulmuş,

bir o yana,

bir bu yana,

umut dağıtmaya,

seyrelmiş hüznlerin arasına mutluluk serpmeye...

Yol, koca bir roman olmalı benim için. Her harfi, derinlerde bir yerde uykusundan kaçmış. Yol, sevgili olmalı benim için. Bir kuş sürüsü gibi birbirine bağlı, mutluluğuma süzülen bir sevgili.. Yolda ruhum, huzurla çırpınmalı. Çocukluğumu anımsamalıyım hep. Resim defterlerime çizdiğim pastel düşler gelmeli aklıma. Sulu boyayla çizdiğim gökyüzü sokulmalı düşlerime. Çocukluğumda, yemyeşil bir tepe çizdiğimi hatırlamalıyım, sonra tepenin aşağısındaki yolu. Yanından nehir geçen yolu. Hani şu masallardaki gibi...

Yol ruhumu huzurla kaplamalı. Ruhum huzurla kaplanırken, ben yolun saçlarını okşamalıyım en narin duygumla. Yumuşacık ve pürüzsüz olmalı yolun teni. Bir bebek gibi masum olmalı yol. Ne yol, kimseyi incitmeli, ne kimse yolu incitmeli. Yalansız ve duru olmalı yol. Aşk gibi kokmalı. Aşkı arayanlara kılavuz olmalı. Her zaman bağışlamalı yol, tılsımını esirgememeli asla.

Yol, mutlu etmek için sevenlerin hikayesi olmalı. Ben yola gülümsemeliyim, yol bana. Buzlanmış tüm nefretleri çözmeli yol. Parlak, ışıltılı bir umut kazanmalı yolu paylaşan herkese...

Ey güzel yol... Gitmek gerek, gitmem gerek sana. Birkez daha, birkez daha arınmalıyım, sende hissettiğim huzurda. Bir kez daha kavuşturmalısın beni, içinde mutluluklarımın gizlendiği sırlara. Kurtar beni iyilikten uzak her şeyden. Gitmek gerek, gitmem gerek, hele de bu çaresiz zamanlarımda...

Oktay Coşar [/italik]

Kukla

[italik] Neden sevdin ki beni böyle delicesine? Bak, sen benim kuklamsın ve bu tercih sana aitti ! Bir şey soracağım, neden yüreğine, duygularına, sözcüklerine bağladığım iplerden rahatsız olmuyorsun? Beni seviyorsun diye mi? Bir an ben bile utandım kendimden.

Seni kukla seniiii!! Gördün mü kör duygularla aşık olmanın ne demek olduğunu? Bu kuklacılık oyunundan sıkılmasaydım daha çok kukla olurdun sen! Ama seni özgür bırakacağım, iplerini keseceğim bağladığım yerlerden. Ama işin en tuhaf yanı ne olacak biliyor musun? Sen yine kukla olmak isteyeceksin! Çünkü beni öyle sebepsizce seviyorsun ki yüreğinin de duygularının da iplerle bağlı olması senin umurunda bile olmayacak.

Sen kocaman bir aymazsın! Biliyor musun ki, kukla olduğun her an senin için çıkmaz bir dehlizdir! Biliyor musun ki kukla olmak kişiliğini mezat pazarında yok pahasına satılığa çıkarmaktır! Bu hayatta kukla olmak demek bir aşk öyküsünden kopan sayfaların sen ölüyken seni görmesinler diye üstüne örtülmesi demek. Çünkü o zaman diyecekler ki seni görenler; “ Vahh vahhh! Yine mi aşk kazası? Kim acaba genç biri mi?” Ama sen nereden bileceksin ki tüm bunları? Bilseydin kukla olmazdın!

Bak sevgili aşktan bozma kukla! Şu gerçeği hiç göremedin! Ortada senin ve benim aşkım yoktu! Ortada sadece benim aşkım vardı! Çünkü kuklalar aşklarını teslim ederler çaresizliklerinden! Ama ben ikili aşk istiyordum! Sense sadece yarattığın içi boş senaryolarla bana delicesine aşık olduğunu sanıyordun. Ne oldu? Sen benimle paylaşmak yerine beni sadece nedensizce sevmeye başladın. Aşk teke düştü! Aşk teke düşünce bende aşkımı bir gün senden habersiz bir çalılığın dibine bıraktım. Şimdi sorsan o çalılığın yerini bile anımsamıyorum! Benim, aşkımı bakamıyorum diye sokağa atmamla, senin kukla olduğun an aynı tarihe denk gelir.

Şimdi neden mi anlatıyorum bütün bunları? Çünkü masumsun aslında! Masum ve kalbi görmez bir kukla! Ve ben senin artık kukla olmadan yaşamını sürdürmeni istiyorum. İnandığın, bağlandığın aşklara körü körüne kendini teslim etmeden! Sevdiğinle yaşamı, onu ve kendini paylaşarak yalnızca! Yo yoo benimle olmaz!! Yitik aşklar asla çıkmaz ait oldukları mezardan!..

Dur çözelim iplerini. Evet... Yüreğini... Şimdi de duygularını... Sözcüklerini... Hah! Şimdi oldu! Bak şimdi bıçkın, kişiliği omzunda bir aşığa benzedin biraz. Hadi şimdi git. Bir daha da yüreğin ol! Duygun ol! Sözcüklerin ol!..

Ahh benim şaşkın kuklam! İşin en garip yanı da seni özlüyor olacağım! Öyle zararsız öyle içten öyle pak duygularla sevmiştin ki beni...

Ama... Ama... Ama bir tercih yapmak zorundaydım. Aslında ona bu kadar katı tavır almak istemezdim inanın! Ben sadece onun gerçeği yaşamasını istedim. Bakmayın bana öyle tuhaf tuhaf!.. Ben ağlamadım mı sanıyorsunuz? Ben üzülmedim mi sanıyorsunuz? Ve ancak böylesine cümlelerim bir sille gibi kalbine etki yapabiliirdi. Çünkü... Çünkü o masum bir kuklaydı!..

Oktay Coşar [/italik]

Yüreğimin Yettiği Kadar

[italik] Ne zaman duracak bu duygu fırtınaları? Ne zaman dönecek bu içimdeki alı konamaz, zapt edilemez yürek esintileri? Ne zaman hatalarımın altında ezilmekten kurtulacağım?

Ah bu “ Ne zamanlar! ”. Artık sabrım kalmadı. Ne direnecek, ne dayanacak takatim kalmadı. Bir an evvel nehirimin durulmasını, suların berraklaşmasını istiyorum. Duygularını acıttığım herkesten beni affetmelerini diliyorum. Beni affedin! Ben sizi affettim. Yaşadığım sızılı öyküler de yavaş yavaş eriyor hayallerimde..

Tek isteğim pırıl pırıl, iyiliklerle dolu yaşantılar. Ant olsun ki başka bir temennim yok! Artık yeteri kadar incittim ve incitildim. Yazgım dur demeli artık bu akışa. Sihirli bir tebeşir olmalı ve tüm utançlarımı silebilmeliyim kendimde. Arınmalıyım , yıkanmalıyım, yarattığım öfkeler kalbime sancı olarak geri dönmemeli..

Ey zaman! Elimden tut ne olur! Beni yalnız koyma! Mahrum bırakma devandan! Coşkunu ve tebessümünü tattır bana. Biliyorum buna muktedirsin. Yenik düşürme beni öfkeme. Irmağında temizle acılarımı.. Anlamını kaybetmekten korktuğum her anı teslim et bana. Ve ben de sana söz veriyorum ayrıntılarımı sızı olarak değil mutluluk olarak biriktireceğim kalbimde..

Ey sevdiklerim! Tutkuyla bağlandıklarım! Ağladıklarım! Yüreğimi çirkin, ucube hatırlamayın ne olur! Beni sadece sokakta neşeyle oynayan bir çocuk gibi anımsayın.. Çünkü geçmişim geçmişinizdir. Yaşadıklarım yaşadıklarınızdır. Acıttığım ve beni acıtan tüm yüreklere fısıldıyorum; beni iyi bilin ve mutlu olun. Ki ben de biran önce coşkuyla kucak açayım önümde beni bekleyen yaşama!...

Ey sırlar! Gamlara dönüşmeyin bir bir. Ne benim ne de bir başkasının mutluluğunu çalmayın artık. 'Acı veren' çiçekleri olmayın. Sadece sevgi için açın yapraklarınızı. Ya ilk başta dökün zehrinizi ya da sonsuza kadar sessiz kalın.. Sonradan bir başka aşkın kimliğiyle ortaya çıkıp kurban etmeyin aşkları. Yarım kalmış aşklara son verin. Ya yaşayın ya da gömün.. Yarım kalmış aşklar değil midir yeni doğan aşkları kanatan?

Farkındayım. Cümleler ruhumun karmaşasıyla besleniyor bu aralar. Ama tek arzum geçmişimdeki hatalarımın ayak izleriyle dolu olmadığı duru bir yaşam. Bu, geçmişte kalmış tutkularıma karşı ilk ciddi dileğimdir. Yoksa düşlerim günden güne tükenmekte, solmakta.. Bakımsız, çelimsiz bir hale dönmekteler. Ancak beyaz, bembeyaz bir ışık renk verebilir düşlerime. Ey zaman! Ey sevdiklerim! Ey sırlar! Beyaz ışığa kavuşturun beni. Bilin ki yaşadığım ve yaşattığım tüm sızılıların bedelini ödedim. Yeteri kadar kamçıldılar yüreğimi...

Ey seslendiklerim! İnançla müjdeli haberlerinizi bekliyorum. Ben, yüreğim ve düşlerim için beni affedin. Ve gülümsemelerle bezeli yeni bir yaşam sunun bana. Coşkumu her daim hissedebileyim kalbimde. Biliyorum isteklerimi gerçekleştirebilmeniz kolay değil. Ama size inanıyorum. Tüm duygumla ve yüreğimin yettiği kadar inanıyorum...

Oktay Coşar [/italik]

Yalnızlığım

[italik]Eğer yalnızlık bir öykü olsaydı, ne çıkardı içinden, ne söyledi bize? Bakmayın bir öykü olduğuma, yalnız harflerden oluşmuş bir cümleler ve düşler bütünüyüm mü derdi? Bu yalnızlık konusu gerçekten de alabildiğine derin. Yaşamımızda, istesek de istemesek de bir gölge gibi bizi takip eden bir kelime. Kim diyebilir ki : “Ben asla yalnız kalmadım” cümlesini...

Bazen aşık olup olmadığımı ayırma varamıyorum; vardığımdaysa iş işten geçmiş oluyor belki de. Yalnızlık da öyle benim için. Yalnız olup olmadığımı anlayamıyorum bazen. Oysa paylaşıyorum etrafımdakilerle. Daha doğrusu paylaşabilmenin gayreti içindeyim çoğu zaman. Yalnızlık konusunda tuhaf bir süreç işledi aslında yaşamımda. Önceleri yalnızlık bir korkuydu benim için. Ürkerdim yalnız kalmaktan. Ne yapıp edip, paylaşabilmek, yalnızlığımı yok edebilmek uğruna sığınırdim birilerine. Çok uzun bir süre bu böyle devam etti. O zamanlar yalnızlığın bendeki anlamı epeyce sığıdı galiba. Yani en basit anlamıyla, yalnızlık demek, yalnız kalmamak demektir benim için. Yani birileri yanımdaysa yalnız değildim. O zaman da düşlerim vardı bir dolu, o zaman da düşlerimle oynayırdım sürekli. Ama sanırım, düşlerimle yalnızlığımı tanıştırmayı hiç akıl edememiştim o dönemlerimde...

Sonra yalnızlığımın ikinci hayatı başlayacaktı benim için. Yalnızlığımın benim için bir korku, bir kabus olmaktan çıkacağı, yalnızlığımın bedenime, ruhuma alışacağı, kanıksayacağı yeni bir süreç... Bu sürecin birkaç sebebi var galiba. Sebeplerden bir tanesi, aşk veya aşk sandığım duygularım yüzünden, kısa ya da uzun süreli çektiğim acılar.

Belki size tuhaf gelecek ama aşk acısı çekmek bir yaşam biçimi olmuştu bir zamanlar bende. Bilinç altımda sırf aşkın hüznünü hissedebilmek uğruna, bir dolu “mutsuz son” senaryoları hazırlayıp, hayata geçirdiğimi anımsıyorum. Bakmayın bana deliymişim gibi öyle, acı çekmekten zevk alan bir kişiliğim yoktur. Sanıyorum beni çeken, aşk acısının içindeki gizemdi. Her mutsuz son sanki ayrı bir düştü benim için. Bir senaryo sanki. Size komik gelecek belki ama, bir süre sonra beni kimin terk ettiğinden, ya da kime aşık olduğumdan önemlisi, mutsuz sonların farklı kurguları olurdu benim için. Biliyorum biliyorum karmaşık biraz. Zaten ben bile tam çözebilmiş değilim düşlerimle yalnızlığımı tanıştırmadan önceki dönemimi. Neticede bu sürecin bitip, başka bir sürecin başlamasındaki sebeplerden biri, aşk acılarının beni artarak olgunlaştırdığına inanmamdır. Olgunlaştıkça, aşk acılarının, yalnızlıktan ürken insanlarda daha büyük tesiri olduğunu gördüm. Yani yalnızlıktan ürkmeyen kişiler aşk acılarına karşı büyük ölçüde bağışıklık kazanmış kişilerdi. Bense olgunlaştığımı hissettikçe, yalnız kalma duygusunun beni daha az titrettiğinin farkında varıyordum git gide...

Yalnızlığımı bedenimin ve ruhumun bir parçası olarak görmeye başlamamdaki sebeplerin bir diğeri ise, yarattığımı hissetmemdi. Bir nevi harflerle tanıştığım ve harfleri yoğurarak, onlara yeni şekiller, formlar verdiğim zamanın başlangıcıydı yani. Sadece yazmak değil, okumak da kanıma işlemişti. Beni yalnızlığıma sevdiren, bu yaratma ve yaratılanları kendimle paylaştığım zamanlarda hissettiğim gizemli hazdı aslında. Çünkü yalnız kalırsam da beni bekleyen ruh sıkıntısı değil, gizemli mutluluklar olacaktı. Çünkü yalnız kalırsam, şiir yazacak, öykü yazacak, fotoğraf çekecek, veya bunların hiç birini yapamasam da doğadan, toplumdan malzeme toplayıp gizemli mutluluğum için harcaabilecektim...

Şimdi çoğu zaman bir denge içinde olduğumu bilmek beni sevindiriyor. Yani ne hep yalnız kalmak gibi bir çabam, ya da saptığım var; ne de yalnızlıktan ürken, korkan duygularım...

Özetle ben yalnızlığımı seviyorum. Çünkü öğrendim: Yalnızlığı seven insan, kendini seven insandır, mutlu olmasını bilendir. Bir itiraf daha : Yalnızlığımı en çok yaşama ya da etrafımdaki insanlara karşı hata yaptığım zamanlar ihtiyacım oluyor. O zaman hemen yanı başımda olmasını istiyorum yalnızlığımın; yanı başımda olsun ki yanlışlarımı damıtılabileyim kendimde...

Velhasıl, yalnızlık konusu dipsiz bir kuyu gerçekten. Sanıyorum en kötü yalnızlık türü, kişinin kendi iradesiyle değil de, hatalarından dolayı, etrafındaki insanlar tarafından yalnızlık hücrelerine hapsedilmesi. Düşmanıma bile böyle bir yalnızlık temenni etmem. Sanıyorum bu yazı şöyle bitmeli : Yalnızlığımız da tıpkı bizim gibi, duygularımız gibi, aşklarımız gibi özgür kalmalı sonsuza dek...

Oktay Coşar[/italik]

Trendeyim

[italik] Yine o heyecan içimi tekmeliyor; doğmak üzere olan bir çocuğun sabırsızlığı gibi.. İstasyundayım. Trenin kalkış saatini bekliyorum. Parlak zeminli geniş alanda dört dönerken. Zamanı itelemek istiyorum hemen gelsin diye. Ben mutlu bir tren yolcusu olacağımı çok önceden biliyordum. Tren yolculukları ölümsüz bir arzudur bende. Tren, dumanı coşkularımda tüten tükenmeyecek bir sevgilidir benim için...

Vakit geldi. Tren rayında bekler beni. Sanki ilk defa binermişim gibi aynı soluksuz, dalgalı heyecanlar üstümde. İçimde...

Trendeyim... Beşinci vagonunda... Ama yaşamın kaçınıcı vagonundayım bilmiyorum. Ortak yönlerimiz var trenle. Aynı raydayız o da bende, şimdilik nereye gideceğimizi biliyoruz. Onun da benim de dumanı kirlenmemiş aşklarımız var.... Rayında, makasları olan, dumanı gökyüzüne dağılan, ara istasyonları olan....

Çocuk kitaplarındaki o masum tınıyla : Çuf çuf çuf çuf çuf ...

Bazen kıskanırım trenleri. Tepelerle, ovalarla, ağaçlarla eski ahbaptır. Pek bir sevişirler, konuşurlar birbirleriyle. Birbirlerinin hallerini, hatırlarını sorarlar. Özlerler birbirlerini...

Trenin yemek yenilen lokanta kısmına geçtim. Boş masalardan birine oturdum. Kağıdım ve kalemim bir nefer gibi yapışık ellerime. Sigara paketimi ve çakmağımı masanın üstüne koydum.

Yavaş yavaş masalar dolmaya başladı. Bilenler bilir. Her bir masa dört kişiliktir. Her bir masa muhabbet yuvasıdır. Her bir masa düşlerin,cümlelerin ilk defa görülen yüzlerle pay edildiği küçük öykülerdir..

Masalar doldu. Masam doldu. Cam kenarındayım. Sol yanımda ve çaprazımda orta yaşlı iki adam ve karşımda Otuzlu yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim bir kadın. Bir süre kokladık birbirimizi, göz süzdük. Sonra belli belirsiz konuşmalar, sigara dumanı arasına karışan gürültüler...

Umursamıyormuşum gibi yapıyorum yanı başımda uçuşan cümleleri. Kalemim elimde bir şeyler yazmaya çalışıyorum, belki bir şiir:

Dumanı ağlarken
Vagon boyu aşıklar
Kara tren mavileşir
Bir yaz öyküsünde

İstasyonlar ürüyor
Her iklimde
Yeni özlemleriyle
Ve hızlanırken tren
Bir sevgili çıkardı kalbini
Uzattı pencereden bakan yarine ;
“Al bu senindir,çarptıkça seni düşlediğimi anarsın” dedi.

Ve tren bulut oldu
Katarındaki bir sevgili kalbiyle...

Böyle anlarda geçmişi tüm ağırlığıyla sırtımda hissediyorum. Ama ruhumu yormayan bir ağırlık bu. Böyle anlarda çoğul duygulara sahip oluyorum. Hem coşkulu hem durgun, hem mutlu hem hüzünlü...

Tren gidiyor, içinde ben... Umutlarıma doğru gidiyorum. Vardan yok, yoktan var ettiğim umutlarıma. Zaman ve tren aynı rayda ilerliyorlar. Tren gidiyor, içinde ben. Yaşayacağım anlara gidiyorum. Yaşamak istediğim anlara...

Gülüşüyorlar, konuşuyorlar yanı başımdakiler. Biramdan bir yudum daha alıp devam ediyorum yazmaya :

Vardır her öykünün kalbi
Ancak öyküye ışık sızdığında
Coşkuyla çarpar kalpler

Benim tutkularım düşlerim
Düşlerim çocuk gibidirler
Düşerler yara bere içinde kalırlar
Ama yine de gülümserler
Hele de trendeysem

Eskimeyecek biliyorum
Benim bu güzel tren sevdam...

Trendeğim. Kalbimde yaz çırpıntısı. Tatlı bir düş olmalı bunun adı. İnaniyorum “sevmek yaşamaktır” cümlesine.
Devam ediyorum yazmaya :

Özlüyorum
Gelincikleri
Tatlı tatlı esen düşleri
Rüzgara karışan mektupları...
Trendeğim... Ya da...

Ya da keşke şimdi trende olsaydım...

Oktay Coşar [/italik]

Rüyanızı Kendiniz Yaratın

[italik]Belki de her şey çılgınlıktı... Evet evet çılgıncaydı. Tam bir duygu çılgınlığı. Yani duyguların keskin ve deli bir rüzgar gibi bir oraya bir buraya savrulması, nereye eseceğini bilememesi adeta... Ama duygu bu... Sanki benden, bizden tamamen kontrolsüzmüş gibi. İşte o yüzden duygulara, duygularımıza yenik düşüyoruz, özellikle sevdaların belirsiz, silik, puslu zamanlarında...En en iyisi bulduğum ilk rüyaya gizleneyim. Çünkü orası duygularımın doğduğu, en masum olduğu yer. Bu kaçış gibi görünen arzu, sevmekten vazgeçmeyenlerin, sancılılarıyla mücadele edebilmeleri için, olması gereken bir ruh eylemidir. Çünkü rüya, acılı yüreklerin sığınağıdır. Hani bazen gücümüz tükenir ya, adımlarımızı yokmuş gibi hissedersiniz, ağaçlar yerinde değilmiş gibi, bulut beyaz değilmiş gibi, görebildiğimiz, hissedebildiğimiz her şey anlamını yitirmiş gibi... Hani böyle zamanlarda gülümsemelerimizin ayağına pranga vurulmuştur, mutluluk suyun içinde kaybolmuştur, gözyaşlarıysa en yakın dostumuzdur. Unutulamayan kalbe ait ne varsa da yüreğimize yapışmıştır, sanki çıkmamacasına.. Elleri, gözleri, saçları, dudakları...

Eğer ruhunuz böyle şiddetli bir sancı çekiyorsa, siz de bulduğunuz ilk rüyaya gizlenin. Ancak o şekilde tükenmiş gücünüze hayat verebilirsiniz. Ah aşk ahhh!! Öyle zalimsin ki! Senin kurbanın olduktan sonra, en büyük dilek sevilen kalbe kavuşmak değil, verdiği acıdan kurtulmak oluyor...

Ama her şey hükmedemediğimiz, zaptedemediğimiz çılgın duygularımız yüzünden oluyor. Çünkü bizden daha önce görüyor aşkın bizi esir etmesine sebep olacağı kalbi. Koşmaya başlıyor kalbe doğru. Biz yetişemiyoruz bile. Biz arkada, duygular önde... Yetiştikimizdeyse iş işten geçmiş oluyor. Duygular çoktan amacına ulaşıyor. Eğer duyguların ulaşır esiri olduğu kalp başka kalplere ya da başka ürkekliklere aitse, bize hüznün tadında bir kesit miras kalıyor sadece...

İşte o yüzden gördüğünüz ilk rüyaya gizlenin. Sancılar sizi arıyor. Bir yakaladılar mı başlarlar hemen kalbinizi kemirmeye. Hemen gizlenin. Hatta kendiniz yaratın rüyanızı. Mesela bir kitaptan, bir buluttan, bir çiçekten, bir denizden. Hatta yarattığınız bu rüya aynı zamanda ruhunuza ılık, sakın bir teselli olacaktır. Yarattığınız rüya size güç verecek, aşkı ise şaşırtacaktır. Aşk şaşırdığı zaman sancı zerk etmekten vazgeçer çünkü. Aşk şaşıracak, afallayacak, tökezleyecek ki, kalbimiz can bulsun yeniden, dirilsin, tohum atsın yeni sevdalara...

Şey... Şimdi gitmeliyim. Sabah oldu. Yürümem gerek. Ağır ağır yürümem gerek. Sabah ayazı dışarıda bekler; titretecek bedenimi biliyorum. Ama yürümeliyim. Yeni doğan güne, birkaç sabah kuşuna, yeni uyanmış ağaçlara, Ocak kokan toprağa bir merhaba demeliyim en azından. Hem bu arada belli mi olur, bakarsınız bir rüya bulur gizlenirim ansızın...

OKtay Coşar[/italik]

Evcilik

[italik] Yaşam aynı zamanda bir oyundur diyenlerdenim. Pay etmeyi, sevmeyi, sahiplenmeyi, kıskanmayı çocukluğumuzdan miras oyunlarla öğrendik ilk. Çocuk olmak oyun oynamakla denkti. Hangi yürek çocukluğunda oyun kelimesini duyunca kalbi pır pır etmezdi ki!...

Kahkalarımız oyunlarımızın içine karışır, gizlenir, gelecekteki oyunlarımızın kapısını aralardı. Eğer oyun yoksa gün içinde suratımızı ekşitir kahkalarımızı ustaca gözyaşlarına çevirirdik.

Her şey oyundu bizim için. Boş bir kağıdı alır, katlar sonra yarattığımız şekle bakardık dakikalarca. Renkli topumuzu yuvarlar gittiği yere doğru coşkuyla seyrederek duvara çarpıp durunca da sevinçle el çırpardık gülümseyerek.

Oyuncak bebeklerimizin saçlarını tarar onların annesi olur, saatlerce konuşurduk onlarla. Gün ortasında birden isim koyduğumuz bebeğimizin yanı başımızda olmadığını fark eder endişeyle kolaçan ederdik etrafı nerede diye? Bulmalıydık çünkü biz onun annesiydik. O bizim biricik yavrumuzdu. Onun başına bir şey gelmesi demek çocuk yüreğimizin incinmesi demektir. Çünkü koşulsuz saf , bembeyaz seviyorduk sahip olduklarımızı..

Kıskanmak çocukluğumuzdan vasiyettir. Eğer komşu çocuğu bizden habersiz oyuncağımızı alırsa severse hemen nemlenirdi gözlerimiz. Çünkü o bizimdi. Biz sevmeli biz konuşmalıydık oyuncağımızla. Kıskanmakla paylaşmak arasındaki çelişkininse farkında bile değildik o zamanlar.

Çocukluğumuzun ikinci mevsiminde ise çok daha usta işi oyunlar oynamaya başladık. Geleneksel, çocuktan çocuğa geçen oyunlardı bunlar. Kuralsız,özgürce,doğaçlama oynanan oyunlardı. Yetişkinen de bu oyunların benzerlerini oynayacağımız oyunlar...

Bunlardan biri de “evcilik” ti.. Oyunun kurallarını öğrenmekte hız zorluk çekmedik. Çünkü zaten ailemiz bu oyunu yanı başımızda oynuyordu. Eğer iki çocuk oynuyorsa biri anne biri baba olurdu. İki kişiden fazla olduğunda ise yaratılan aileye çocuklarda eklenirdi...

“Sen anne olacaksın ben baba olacağım sen de çocuk olacaksın!”

“Anne ne yapar?”

“Çocuklarını sever.”

“Baba ne yapar?”

“Çocuklarını sever”

“Çocuk ne yapar?”

“Oyun oynar!...”

Evcilik oyunu yaşamın bir provasıydı. Oyun oynanırken her çocuk ailesinde yaşananlardan gözlemlediklerini katardı :

“Hişt! Yapma bakayım! Cısss!..”

Cısss dendi mi bilirdik ki o objenin bize zarar verme ihtimaliyle “sansür” uygulanmış.. Sonraki yıllarda daha bir çok kişi türlü yol ve şekillerle bize “cısss” diyecekti. Ama yadırgamayacaktık çünkü biz “ cısss” lara alışkındık!...

Ve gün oldu harman döndü, sevdik, sevildik. Yaşamımızı, sevdiceğimizle aynı yastığı paylaşarak sürdürmeye karar verdik. Artık evcilik o gün içinde bitecek bir oyun olmaktan çıktı. Her seferinde bir başka komşu çocuğu anne, baba olmayacaktı bu sefer. Ne minik çatal kaşıklar ne de oyunun tam ortasında biri bize “ hadi yavrum eve gel geç oldu” diyecekti...

Anladık ki oyun ile gerçek arasında ciddi, kalın çizgiler vardı. Çok mutlu olduk çok ağladık. Ama oyunları hiç unutmadık.. Bazen her şeyin bir oyun olarak kalmasını istedik. Bize yaşatılan oyunların içindeki şartsız coşkuları açıklamaya çalıştık..

Ama ben yaşam aynı zamanda bir oyundur diyenlerdenim.. Lafı uzattım af ola! Gitmem gerek yaşam çağırıyor. Oyun oynayacakmışız!...

Unutmadan son bir şey daha; Shakespeare’in “ Biz düşlerle aynı hamurdanız” cümlesinin bir kelimesini değiştirmek istiyorum izninizle ;

“Biz oyunlarla aynı hamurdanız...”

Düş Ortası

[italik]

Sanırım, evvela yapış yapış olan düşlerimi, zedelemeden açıklamalıyım. Bütün düşlerim kördüğüm oldu çünkü. Ancak, düğüm olmuş düşlerimi büyük bir itinayla ayırmalıyım. Çünkü biliyorum, zaman ilerledikçe çok daha zor kapanıyor düş yaraları...

Düşlerimi güzelce istifledikten sonra üstlerindeki tozları almalıyım. Bazılarına ihmalkarlık ettim. Bana sitem dolu olmalılar. Nede olsa yıllarca taşıdılar yüreğimi, beni mutlu etmek adına. Şimdi anımsıyorum da hepsi birbirinden pırıltılı düşlerdi gerçekten. Hepsinin ayrı ayrı emeği geçmiştir ruhuma. Düşlerim diye söylemiyorum bir o kadar da ketum, kadirşinastırlar. Bir an olsun ihmalkarlığımı kalbime vurmamışlardır. Ama şimdi onları kucaklama zamanı. Ancak böyle ağırlardan kurtarabilirim düşlerimi...

Siz de bilirsiniz, yaşam düşler üstüne inşa edilmiştir. Dostluklar, iki düşün birleşip büyümesiyle beslenip büyür. Aşklar iki düşün tomurcuklanmasıyla açar, gülümser. Bütün keşiflerin ana damarı düşlerdir. Ve bütün hayal kırıklıkları düşlerin solmasıyla başlar. Bütün ayrılıklar, düşlerin yön değiştirmesiyle gerçekleşir. Düş-ündükçe düş oluruz. Düş-ündükçe doğurganlaşır düşler. Yani varsa yoksa düşler!...

Siz! Siz istemez misiniz düşlerinizin kadını, erkeğini bulmak? Ve onun sizi son nefesinize kadar mutlu etmesini arzulamaz mısınız? Ya siz! Siz istemez misiniz istediğiniz uzak doğu yolculuğunu yapmak? Siz demiyor muydunuz bu yolculuk cennete gitmekle eş değer diye? Peki ya siz? Siz düşlemiyor musunuz aşık olduğunuz insanla el el tutuşabilme ihtimalini? Bunun için her şeyimi veririm diyen siz değil misiniz? Ve siz! Oradaki! Saklanmayın lütfen! Düşlerinizden kaçmayın! Ne kadar kaçarsanız o kadar kayganlaşır mutluluk yaşamınızda. Sonra o kaygan mutluluk zemininin üstünde düşüverirsiniz birden...

İşte ben de böyle bir düş ortasında farkına vardım düş sancılarımın. Böyle bir zamanda düşlerimi eskittiğimi anladım. Anladım ki nasıl onlar bana sadıksa bir yaprağın çiçeğine bağlı olduğu gibi, ben de düşlerime sıkıca sarılmalıyım, vefakar olmalıyım. Ancak o şekilde dindirebilirim onların sancılarını. Ancak o şekilde hak ettikleri gülümsemelere kavuşabilirler...

İtiraf etmeliyim ki birkaç mevsimdir nankörleştim, bencilleştim onlara karşı. Sadece derin mutsuzluk vakitlerimde medet umdum onlardan. Mutluyken umursamadım bile onları. Görmezden geldi kalbim. Gerçekleşmedi diye hiddetlendiğim düşlerden de af diliyorum. Fakat şimdi vefalı olma zamanı. Hem ruhum hem de düşlerim kurtulmalı bu kederli sancılardan...

Hem böylelikle tertemiz, bulanık olmayan kardeş düşler getirebilirim onlara. Böylelikle bir düş, bir düşün mutluluğu olabilir. Ama dedim ya, şimdi düşlerle bir olmanın, gönül almanın zamanıdır. Tıkanmış düşlerin arasını coşkuyla doldurmalıyım. Doldurmalıyım ki mutluluğa ulaşabilsinler kolayca. Biliyorum ki onların bana benim de onlara ihtiyacım var, adına yaşam denilen bu süreçte. Bir daha kurumalarına, solgunlaşmalarına izin vermemeliyim. Onlar ruhumun bir parçası. Ben onlar olmadan yapamam...

İşte böyle bir düş ortasında, düşlerle gerçeği ayırt ettiğim bir zamanımda anladım tüm bunları. Anladım ki gerçek düşsüz, düş gerçeksiz olamaz. Anladım ki bir düş aslında bulutla çiçek, yıldızla dilek tutan kalp arasında ki sevgi bağı. Ve hissettim ki düşler benden, ben düşlerden bir parça. İşte böyle bir düş ortasında, düşlerimin sancısının dineceğini bilerek bir düş göreceğim bu gece...

Oktay Coşar [/italik]

Verda'nın Güncesi (1)

[italik]

6 Ocak

Bugün iş arkadaşım Şermin'le yemeğe çıktık. Şermin benim fazla hayalci olduğumu söyledi. Neden diye sormadım. Ona kızmadım da. Bugünlerde anlam veremediğim bir karaltı var içimde.

10 Ocak

Günceme eskisi gibi önem verememem acaba kendime daha az zaman ayırmamdan mı? Bugün Burak, Şermin ve ben yemeğe çıktık. Burak Şermin'e takılıyor. Şermin de bunun bilincinde.

12 Ocak

Dolmuşa binmekten nefret ediyorum. Özellikle de insan yüzü görmek istemediğim zamanlar. Bu gece uykusuzluğum nereye kadar sürecek bilmiyorum. Burak'la Şermin bu gece yemeğe çıkacaklar.

17 Ocak

Üşümekten sıkıldım artık. Yazın gelmesini öyle çok istiyorum ki. Bugün aklıma Serdar geldi. Onunla gecen sene bu zamanlarda tanışmıştık. Ve hiç üşümüyordum o zamanlar

18 Ocak

Nihayet uzun bir aradan sonra iki gün üst üste günceme zaman ayırabildim. Dün televizyon da seyrettiğim film çok melankolikti. Kırk yıl sonra bir araya gelen iki aşığın hikayesi. Ağlamamayı başaramadım. Nasıl ağlanacağını bile unutmuşum doğrusu. Burak ile Şermin neden birbirlerini sevdiklerini gizliyorlar anlamıyorum.

22 Ocak

Dört gün sonra güncemin tozunu alarak yazıyorum. Bu espriyi yapmamın sebebi sanırım bugün aldığım telefon. Serdar'ın beni hatırlaması hoşuma gitti. Onu hala seviyor muyum acaba?

25 Ocak

Şermin hayalciliğimin üstüne birde karamsarlık ekledi. Olaylara karamsarca bakmaktan vazgeçmeliymişim. Haklı galiba. Annemden geçmiş olmalı bu yönüm. Sanırım bütün annelerde var biraz karamsarlık. On dakika geç gelsem eve, "Nerede kaldı?, Allah göstermesin başına bir iş mi geldi?", gibi ardı arkası kesilmeyen sorular. Serdar tekrar aradı. Ben neden ona soğuk davranıyorum?

27 Ocak

Pes doğrusu! Daha aralarında ilişki başlamadan kavga ettiler. Oysa ne çok seviyorlardı birbirlerini. Sanırım Şermin bana yönelttiği eleştirilerini biraz kendinde de taşıyor. Bugün ne çok ağladı. Sebep de Burak'ın Şermin'in elini tutmak istemesiymiş. Şermin'de ona, "daha aramızda ilişki bile başlamamışken nasıl böyle bir şey istersin benden" diye söylenmiş. Ben Şermin'in yerinde olsam ne yapardım acaba?

28 Ocak

Bugün eski mahallemizden uzun zamandır görüşmediğim sırdaşım Sahra ile karşılaştım. Öyle mutlu oldum ki. Hünkar Kafeye çay içmeye gittik. Eski günlerden bahsetmek ikimizi de çok mutlu etti. Serdarın tekrar aradığından ve ona soğuk davrandığımdan bahsettim ona. Şermin galiba yumuşuyor Burak'a karşı.

2 Şubat

Kusura kalma güncem seni ihmal ettim. Ama elim hiç kalem tutmak istemedi geçen zamanda. Hayır sandığın gibi değil. Bu aralar keyifliyim. Bu arada Paul Coelho'nun "Piedra ırmağının kıyısında oturdum ağladım" adlı kitabını bitirdim. Aşkı ve yaşamı öyle güzel cümlelerle anlatmış ki. Sanırım yaşamak istediğim aşkın okuduğum kitaplardaki gibi olmasını istediğim için hala yalnızım. Ama şu an böyle de mutlu olduğumu düşünüyorum. Serdar'ın Mersin Devlet hastanesine tayininin çıkma ihtimali varmış. Acaba bana bir şey mi anlatmaya çalışıyor?

5 Şubat

Havalar ısınmadı ama yazın yaklaştığını hissediyorum. Galiba istesem de istemesem de ufak şeylerden mutlu oluyorum. Şermin'le Burak barıştı. Neden küsmüşlerdi ki sanki? Bence daha bir çok kez beraber geçemeyecekleri

irmaklar çıkacak karşılığın. Ama onların mutlu olmasını istiyorum. Yine de Burak biraz oyun oynuyormuş gibi geliyor bana. Yani ne bileyim doğal değilmiş gibi. Serdar beni sinemaya davet etti. Ona işim var diyerek yalan söyledim. Korkuyor muyum?

6 Şubat

Sevgili güncem, eski günlerde ki gibi sadakatle yazdığım için sanırım beni daha çok seviyorsundur bu aralar. Şermin beni liseden arkadaşı Vaha ile tanıştırdı .Ya çok karizmatik bir kişiliğe sahip yada öyle görünmek için son derece başarılı bir rol yeteneğine. Bir şirkette genel yönetici asistanıymış. Nerden bulurlar böyle unvanları bilmiyorum. Ama keyifli bir sohbetti. Burak'ın da neşesine diyecek yok doğrusu. Artık istediği gibi sürekli el ele.

8 Şubat

Sana söz veriyorum güncem, sigarayı azaltacağım. Ama ne yapayım ben istemesem de olaylar yüreğimi karıştırdı yine. Bugün hem Serdar hem Vaha aradı beni. Serdar sonunda konuya girdi. Hala unutamamış beni ve neden ona soğuk davrandığımı sordu bana. Bunu anlamış olması sevindirdi beni. Bende ona " Ne yani yaşananları bir çırpıda göz ardı etmemi mi istiyorsun?" dedim. Sinirlenmedim konuşurken ama sinirlenmiş gibi yaptım. Belki de tatlı bir intikam duygusudur ha ne dersin güncem? Vaha da sanırım yeni bir başlangıç yapma adına yarın öğle yemeğine beraber çıkmayı teklif etti. Ne ilginç aslında. Açıkça ilişki istiyor benden. Şu yenen yemekler gidilen sinemalar olmasa insanlar nasıl başlangıç yapacak bilmiyorum doğrusu. Şey... Evet kabul ettim bende...

Bizim aşıklarında gözü iyice körleşti. Şermin sürekli iş yerinde kahkahalar atıp şarkı söylüyor kendi kendine. Oysa benim sesim çok kötü.

9 Şubat

Merak ediyorsun değil mi güncem? Peki seni fazla merakta bırakmayayım. Kırk beş dakikada çocukluğunu, kişiliğini ve tüm özel zevklerini anlatma başarısını gösterdi. Bana da sadece onu dinlemek kaldı. Evet hoş çocuk ama buluşma sebeplerimden biri de, benimde konuşmaya ihtiyacım olmasıydı. Umarım bu bencilliğini hafta sonu sinemaya gittiğimizde de göstermez. Evet yanlış duymadın. Sinema teklifini de kabul ettim. Gideceğimiz filmi bile kafasında hazırlamış. Kabul biraz bencil! Bakalım zaman ne gösterecek? Şermin'le dedikodu yaptık biraz. Fazla baskı yapıyormuş kendisine. Bunu bana değil ona söylemelisin dedim.

12 Şubat

Eee anlat bakalım güncem sen neler yaptın bu üç günde. Şaka şaka. Vaha beni gerilim filmine götürdü. Film seyrederken gözü hep bende idi. Ben de filmde bir şey anlamadım. Film seyretmeyecekse neden bana film izlemeye gidelim diyor ki? Sinema çıkışında geleneksel olarak yapılan çay içme ayinine gittik. Sinemaya gelen bütün çiftlerle aynı kafedeydik. Bana sorular sordu. Nelerden hoşlanırmışım? Kitap okur muymuşum? Ne tür müzik dinlermişim? Acaba bir insanı tanımak istemenin yolu sadece bu tür sorulardan mı geçiyor? Özellikle şu kitap okur musun sorusundan nefret ediyorum. Okumuyordum deseydim ne diyecekti acaba? Neden sana davrandığım gibi birlikte olduğum insanlara yakın olamıyorum acaba?

14 Şubat

Burak beni telefonla arayıp dertleşmek istediğini söyledi.Kim koydu üzerime bu Güzin abla etiketini? Onu bir yakalarsam fena hırpalayacağım. Beni dinleseler gam yemeyeceğim. Sadece içindekilerini boşaltmak ve beni haber güvercini olarak kullandıklarının farkındayım. Ama yinede hayır diyemedim işte. Tamam تنها yaşamımdan şikayet ediyordum ama bu kadar yoğun yaşayacağımı bilsem susardım halime şükredip.

15 Şubat

Neymiş ikisi de mutsuz olacaklarından çekiniyorlarmış. Ne yapmalıymış. O onu çok sevdiğinden sahipleniyormuş da falan filan. Zorla soktular beni ilişkilerinin içine. Üstelik daha benim bir ilişkim bile yok. Onlar beni düşünüyorlar mı acaba?

Vaha aradı ve iş çıkışı beni alıp yemeğe götürmek istediğini söyledi. Ona ilk yalanımı söyledim ve akşam teyzemlere gitmem gerektiğini söyledim. Yalan söylemekten ben de hoşlanmıyorum. Ama diğer türlü de kalp kırılmalarına yol açıyor ve ben kimsenin üzülmelerini istemiyorum. Serdar uzun bir süredir aramıyor. Ne yapıyor acaba şimdi?

16 Şubat

Ne gereği varsa Vaha Şermin'e benden hoşlandığını söylemiş. Tabi ki Şermin'in gelip bana söylemesi için. Sanki ben bilmiyordum onun benden hoşlandığını. Sanırım dünkü yemek teklifini reddedince panik havasıyla Şermin'e koşmuş olmalı. Eğer Şermin beni biraz iyi tanıyorsa Vaha'nın benim için sadece karizmatik bir erkek olarak kalacağını bilmeli. Serdar bugün de aramadı.Belki bu gece arar.

19 Şubat

İyi ki yalnız yaşamaktan mutlu olmayı yıllar önce öğrenmişim. Yoksa beni şu günler de derin ve bunalımlı bir fırtına bekliyor olabilirdi. Yaşantım bütün ilişkilerimin birbirine girdiği mantıksız bir pembe diziye döndü. Buna bir an evvel son vermeliyim. Vaha hala yüreğinde benim onun için sevgili olabileceğim ihtimalini taşıyor. Ama tanıdığım erkeklerin yüzde doksan dokuzundan farklı bir şey yapmadı. Ne arıyorum? Farklılık mı? Ne yani ben şimdi bir farklılığa mı aşık olacağım? Haklısın saçmalıyorum! Sahra'yı arayıp dertleşmeliyim. Serdar'ı arasam mı acaba? Başına bir iş mi geldi?

22 Şubat

Sanırım iş yerinden izin alıp bir süreliğine tatile çıkmam gerek. Beni kimşenin bulamayacağı bir yere. Tabi telefonu kapatarak. Vaha'ya nasıl söylemeliyim acaba benden ona yar olmayacağını. Çok üzülür mü acaba? Aman canım! Ne yaşadık ki üzülecek. Sahrayı aradım. Yarın akşam bana gelecek. Bilirsin işte iki kızın bir araya gelince ne yaptıklarını. Yaşam üstüne dedikodular. Hem onun yaptığı paskalyaya bayılıyorum. Sence Serdar iyi midir güncem?

23 Şubat

Sahra yeni gitti. Öyle şirin ve doğal ki. O da Berk adında birinden hoşlanıyormuş. İşsiz bir inşaat mühendisiymiş. E ilkökul mezunu müteahhitlerden fırsat kalmıyor ki inşaat mühendislerine. Sahra onun en çok bakışlarını seviyorum diyor. Çok insancıl ve pırıltılı bakıyormuş. Ara sıra espride yapıyormuş. Ondan iyisini mi bulacak? Umarım mutlu olurlar. Ya ben! Ya bennn! Burak Şermin'e bir şiir yazmış. İş yerinde bütün gün o şiiri okudu bağıra bağıra. Şiiri de hiç sevmedim. Ama Şermin'e sorsan o bir Arthur Rimbaud! Hey güzel Allah'im sen nelere kadirsin. Yarın ben arayacağım Serdar'ı. Kesin bir şey oldu.

24 Şubat

Serdar nişanlanmış!

25 Şubat

Buz gibiyim. Dünden bu yana bir kutu hap aldım galiba. Şu an öyle zor yazıyorum ki. Sabaha kadar ağladım. Sanırım ona soğuk davranırken nişanlanacağını göze almamıştım. Onu ne kadar çok sevdiğimi sende biliyorsun güncem. Öyle tuhaf ki onun yüzünden kürtaj olduğumda ondan sonsuz dek nefret edeceğime yemin etmişim. Nasıl bir yürek bu ki onca şeye rağmen onu unutamamak. Nişanlısı nasıl bir insan acaba? Tanrım ne yapmalıyım?

27 Şubat

Şermin benim için çok endişeleniyor. Biraz haklı da galiba. Bütün gün hayalet gibiydim iş yerinde. Acaba böyle durumlarda, mutlu çiftler aşk yüzünden mutsuz insanlara bakıp daha çok mutlu oluyorlar mıdır? Neler düşünüyorum ben bu halde. Peki neden Serdar telefon konuşmamızın sonunda, " Böyle olmasını istemezdim", dedi bana? Beni hala seviyor mudur? Beni hala seviyorsa neden o kızla nişanlandı? Tanrım çıldırıyorum galiba! Soğuk bir duş almalıyım. Sonra da Sahrayı aramalıyım.

1 Mart

Mart ayına mutsuz girdim. Kedilerse aşk peşinde güdusel olarak. Ben neden anlamsızca aşk peşinde olamıyorum sanki? Bak güncem! Bir kedi kadar olamadım görüyor musun? Ben ne zaman terk edileceğimi ne zaman mutsuz olacağımı bilemiyorum, ama kediler ne zaman aşk peşinde koşacaklarını biliyorlar. Vaha'nın telefonlarından sıkıldım artık. Öyle süslü konuşuyor ki. Bembeyaz uzun tüyleri olan, dili dışarıda kibar kanişlere benzetiyorum onu. Günler sonra gülümsedim şu an. Şaka bir yana Vaha olayına bir son vermem gerekiyor. Çünkü sanırım gün geçtikçe umutları daha fazla artıyor . Serdar mutlu olacak mı acaba onunla?

3 Mart

Şermin'le Burak sözlenmeye karar vermişler. Mutlu kumrular! Bugün iş çıkışı tek başıma parka gidip bir süre oturdum. Oyun oynayan çocukları seyrettim. Eğer Serdar isteseydi şu an benim çocuğum da o parkta oynuyor olacaktı. Kürtajı onun yapması da kaderin bir cilvesi olsa gerek. Kendi çocuğunu öldürdü. Ondan nefret ediyorum. Nefrettt! Nefrettttttt!! Nefrettttttt!!! Nefrrrrejtssjhthhhhhhhhhhh...
Biraz ağlamak için senden müsaade isteyeceğim güncem.

4 Mart

Vaha gündüz işyerine telefon etti onunla tekrar akşam yemeğine çıkmam için . Kabul edince şaşırıldı çocukcağız. Farkında değildi bu buluşmanın onu hayal kırıklığına uğratacağını. Ona yemekte onun benim için uygun bir sevgili olamayacağımı, ona karşı duygusal bir yakınlık beslemediğimi söyledim. O da bana "seni anlıyorum" dedi. Pöh! Neyi anlıyorsa ? Ben bile tam anlatamamışken duygularımı o neyi anladı anlamadım. Ama seyret güncem üç ay sonra evlenir baksa biriyle o. Hemen de çoluk çocuğa karışır. Tüm istediği o zaten. Acaba böyle kötü bir dönemime gelmesi onun bana sunduğu sıradan yaşama teklifini kabul eder miydim?

7 Mart

Burak ve Şermin yarın gece beni bara davet ettiler. Hem açılırmışım, biraz kendime gelirmişim. Açılıbilmem onlara göre barlara kaldı anlayacağın. Hem orada yakışıklı erkekler de olurmuş. Ben de dört dönüyordum ya yakışıklı erkeklerin etrafında. İtiraf ediyorum Şermin ve Burak'ı kiskanıyorum. Bazen bende öyle düzenci ve gündelik yaşayarak mutlu olmak istiyorum aslında. Bu gece uyku tutmayacak galiba beni. En iyisi yeni aldığım Philippe Djian'ın "Eşiktekiler" adlı kitabına başlayayım. Sana iyi geceler güncem.

8 mart

Bugün Pazar ve kitaba daldım, sardı beni. Uzun zamandır sana hava aydınlıkken yazmıyordum. Ama kitapdan biraz bahsetmek istiyorum sana güncem. Aşkın tüm bunalımlarıyla ve tüm coşkularıyla anlatıldığı bir kitap. Kitabın baş kahramanı olan yazar gerçek aşkı bulabilmek için her şeyinden vazgeçiyor, bütün sahteliklere bulaşmak uğruna. Doğrusu bu kitabı okumak beni az da olsa mutlu etti. Birazdan Sahra gelecek oda Berk'le problemlimmiş ama konuyu bilmiyorum gelince ağlaşacağız.

9 Mart

Sana Oktay'dan bahsetmiş miydin? Bizim iş yerine yemek getiren çocuk. Çocuk dediğim Otuzlu yaşlarda. Benden büyük mü küçük mü bilmiyorum yalnız. Çok ilginç bakışları var. Her yemek getirdiğin de etrafı, insanları öyle dikkatli kolağan ediyor ki. Bugün çok ilginç bir davranışta bulundu. Gitmeden önce masamın üstüne bir kağıt bıraktı. Gittikten sonra hemen okudum. Şöyle yazıyordu; "Bütün yaşamlar birbirinin aynıdır. Onları farklı kılan ruhlarımız ve coşkularımızdır. Bu kadar üzülmene değecek yaşadıklarınız, bundan sonra ki yaşayacaklarınızı etkilemez umarım." Sanırım beni iyi gözlemlemiş olmalı. Hiç farkında değildim oysa. Neyse.. Şermin bana bugün Burak'ın aldığı hediye gösterdi. Oyuncak bir tavşan almış. Acaba yetişkinlerin birbirlerine aldığı oyuncak hediyeler çocukluklarını tam olarak yaşayamadıkları anlamına mı geliyor? Uykum geldi. Sahrayla neler konuştuğumuzu da anlatıp uyuyacağım. Berk de ciddi bir işsizlik bunalımı mevcutmuş. Ve bu durum ilişkilerine de yansımış. Bende bu yaşananların geçici bir süreç olacağını söyledim ona. Serdar'ın nişanlandığını duyunca çok şaşırıldı. Onu hala sevip sevmediğimi sordu bana. Bende ona "Bilmiyorum" dedim. Şimdi yatacağım. İyi uykular güncem.

10 Mart

Bugün benim doğum günüm. Babam, annem ve ablam arayıp doğum günümü kutladılar. İş yerinde de küçük bir kutlama hazırlamışlar bana. Şermin huyumu bildiği için, Ben Okri'nin "Aç yol" isminde ki kitabını almış bana. Burak ise Şermin aracılığıyla küçük bir oyuncak bir ayı göndermiş bana. Hay Allah'ım! Yoksa Burak'ın babası bir oyuncakçı dükkanına mı sahip? Ya da çevresindekilere oyuncaktan baksa bir şey almamış mı? Tam kutlama esnasında yine yemek getiren çocuk... Neden çocuk deyip duruyorum ki ona? Neyse Oktay geldi. Bir süre bana kaçamak bakışlarla baktı. Yanına gittim ve yazdığı yazıdan dolayı teşekkür ettim ona. Mahcup bakışlarla bir şey değil Verda Hanım dedi bana. Sonra kaçarcasına uzaklaştı. Birazdan yine Sahra gelecek bana. Neden bilmiyorum ama ona Oktay'dan bahsetmek istiyorum. Ne tuhaf On Ocak'ta Serdarın doğum günüydü ve ben onu aramadım. O beni arar mı acaba? Kapı çaldı! Sahra'dır! Görüşmek üzere güncem...

11 Mart

Sahraya Oktay'dan bahsettim. Ondan bahsederken sanki onu yıllardır tanıyormuşum hissine kapıldım. Oktay'da tuhaf, çözümediğim, beni çeken bir sır var. Bugün kendime yeni yastık aldım. Üzerinde papatya resimleri var. Papatyalardan çok hoşlandığımı biliyorsun. Serdar Doğum günümde aramadı. Ne zaman evlenecekler acaba? Doğrusu kızı merak ediyorum. Hayır kim güzel diye değil tabi ki sadece bakışlarını merak ediyorum. Yarın kitap evine gidip Oktay'a bir kitap almak istiyorum. Bana o yazıyı yazdığına göre okumayı seviyor olmalı. Şaşırır mı acaba?

12 Mart

Bak ne okudum falımda? Bugün sevdiğilerimle asla tartışmamalıymışım ve gece hayatıma dikkat etmeliymişim. Nerden uyduruyorlar bunları anlamıyorum doğrusu. Gazeteler de bunları yazan bence çok dar bir hayal gücüne sahip. Mesela Yozgat'ın Yerköy ilçesinde yaşayan Sibel ne yapsın? O da mı gece hayatına dikkat etsin? Bende de suç var, neden okuyorum ki böyle şeyleri. Can sıkıntısından olmalı. Düşünüyorum da ben ortaçağda yaşayan bir kadın olmalıydım. Şey.. Mesela Fransa da. Fransa için aşk şehri derler. Ben en iyisi hafta sonu kıra gideyim. Sahra da benimle gelir mi acaba. Neden hep Oktay'ı düşünüyorum? Yazdığı şey beni etkiledi... Bu arada onun okumasını istediğim kitabı aldım fakat daha vermedim. Merak ediyorsun değil mi? Murathan Mungan'ın " Yaz geçer " isimli şiir kitabı.

14 Mart

Öyle mutluyum ki! Böyle bir tesadüf olamaz. Kitabı verdim ona. O da bana aynı anda Murathan Mungan'ın üç aynalı

kırk oda adlı kitabını almış. O an yüz ifademizi görmeliydin güncem. İkimiz de öyle çok şaşırılmıştık ki. Sonra bir süre gülüştük.

16 Mart

Sana dün gördüğüm rüyadan bahsetmek istiyorum güncem. Rüyam da rahmetli anneannemi gördüm. Yatağında mışıl mışıl cansız yatıyordu. Fakat bir yandan da ağlıyordu. Onu öyle görünce bende ağlamaya başladım. Ölüler ağlar mı güncem?...

17 Mart

Bugün yalnızlığımı koluma takıp dolaştım bir süre. Güneş silik bir fotoğraf gibi belirsizdi. Ama yinede içimi ısıtacak kadar mutlu etti beni. Bir çay ocağına oturup düşünmek istedim hayatım da neler olup bittiğini. Ve... Ve geleceği... İnsanın geleceği bilmemesi iyi mi kötü mü? Oktay'a hissettiklerime bir isim bulmaya çalışmalı mıyım? Offf bu sorularla başını ağrıyorum değil mi güncem?

[/italik]

Verda'nın Güncesi (2)

[italik]21 Mart

Benim hızlı aşıklarım Burak ve Şermin'in yaşadıklarına yetişmem çok güç! Barıştılar. Bir barış bir küs insanın duyguları bulanır valla! Demek ki alışkınlar bu süratli duygu değişimlerine. Bense kendimi bu açıdan çok şanslı görüyorum. Karşımdakini de şanssız. Haa unutmadan! İşe yeni bir arkadaş başladı. Adı Pınar. Daha sohbet edip tanışma imkanı bulamadık ama oldukça düşünceli bir yüz ifadesine sahip!

Oktay ile birkaç gündür aramızdaki büyüü dondurduk. Sebebini bilmiyorum! Şu malum duygu sızısı korkusu mu yoksa? Bilmiyorum!

22 Mart

Yağmur incitircesine çarpıyor odamın camına. Öfkeli bir fırtına var. Sebebini bilmediğim bir dolulukla sabaha kadar hiç durmadan ağlayabilirim şu an içimden, Oktay'a büyük bir arzuyla şu sözlerin yazıldığı bir kağıdı tutuşturmak geliyor eline;

" Her şeyimsin, yaşamımsın, yorgunluğumsun, ölene kadar gülümset beni sana ait gizle..."

24 Mart

Dünkü fırtına yine saklandı inine! Mutlu bir gün geçirdim. Pınarla yemeğe çıktık. Şermin biraz kıskandı bu durumu. Oysa ne saçma. Yemekte kısaca nelerden hoşlandığımızdan bahsettik. O da yazmaya meraklıymış. Bu ortak yön beni çok mutlu etti. Beni Şermin'den çok daha iyi anlayabileceğini düşünüyorum. İlk fırsatta yazdıklarımızı paylaşacağız. Ve bir gün Oktay'a olan isimsiz duygularımı ve heyecanımı öğrenecek. Oktay'la ben yükseklerde bir ovada! Ne güzel bir düş!...

27 Mart

Gözleriyle beni takip eden bir gece... Karaltılarım salgın bir hastalık gibi yine bedenimde. Bu mutsuzluk niye? Bu katıksız tek başınalık neden? Saçlarım dağınık, geceliğimin yakası açık. Sevişmeliyim...

1 Nisan

Her Bir Nisanda yaşamın ve ölümün de bir şaka olduğunu düşünürüm! Keşke Oktay'a hissettiğim duygularım da bir şaka olsaydı. Belki nedensiz buhranlarım suyun üstüne çıkardı o vakit!

3 Nisan

Şermin dün gece bizi evinde vereceği partiye davet etti. Pınar da oradaydı. Yazdıklarımızın bir kısmını verdik birbirimize. Ama daha hiç bir yorumda bulunmadık. Pınar güzel, seyretmeye doyamadığım bir nehir gibi geliyor bana.

Partide ise, onca nedensiz gülüşler, sahteleşmiş bayat cümlelerle yapılan aşk pazarlıkları!!! Midem kalktı! Olmamam gereken yerler ne kazandırabilir ki bana? İşte sana o an karaladığım bir yazı güncem ;

"Şimdi kapıdan Oktay girse elimden tutup sokulsa bana! Tek bir cümle etmeden koşsak uzaklara! Suyun çağılıtısının altında sayısız mevsim öpüşsek!..."

4 Nisan

Burak'ın ilişkisinden sıksan 10 tane beyaz dizi çıkar vallahi. Yahu bu kadar ayrılmaya birleşmeye başı döner insanın. Bazen ciddi anlamda mazoşist olduklarını düşünüyorum. Acı çekmek onlar için zevk haline dönüşmüş. Ama bu kadarda arabesk bir ilişki yaşanmaz ki kardeşim.

Ya Pınar'da ki giz? Her halinden sırlarla dolu bir yaşamı olduğu belli oluyor. Bilmek isterdim. Onun söyleyeceği her sırra karşılık ben de bir sır vermek isterdim ona.

Oktay... Oktay?? Oktay.. O k t a y. Ok tay... Oktay... Beynimde. Sürekli beynimde. Sürekli...

6 Nisan

Teyzem rica etti ben de iş çıkışı yeğenimi kreşinden aldım. Öyle şirin ki çocuklar.. Öyle şirin ki çocuklar..

Yaşam... Yaşam.. Yaşam.. Ben, sen, o, biz, siz, onlar. Duygular, ihanetler, yalanlar... Pastanede muhallebi yiyen

çiftler.. Her şey çok karışık gibi geliyor bazen. Şey.. Tükenmekten korkuyorum sanırım. Yani.. Belki de hissizleşmekten yaşama karşı.. Üzülmekten, üzmemekten... Offfff... Kim bu Oktay!! Kim!!!! Yüreğime bu kadar kolay girebilmesi beni endişelendiren....

Nisan

Ah bu tekdüze, laf ola beri gele sorular yok mu çıldırtıyor beni..

"Nasılsın?"

"İyiym şeker sen nasılsın?"

"Noolsun işte"

"Ben dee!"

Pöh! İyice attı cilamız valla. Ben gerçeği istiyorum. Bana gerçeği verin!! Gerçeğiii!!!

Şu çikolatalı tütsüler.. İnsanı gerçekten mutlu ediyor. Yani farklı bir mutluluk aslında. Şey.. Biraz mistik.. Mor koltuğum, limonlu çayım, geceliğim, çikolatalı tütsüm, mavi gece lambam, ben... Düşünceler.. Yaşananlar.. Caddeden ara sıra geçen araba sesleri. Köpek uğultuları. Ve o sesleri kapatmaya çalışan paganini. Düşler.. Cümleler.. Çember.. Yüreğimi bilme dürtüsü. Yüreğimi anlama arzusu. Ve.. Ve Oktay... Karşımdaki kanepede oturmuş beni seyrediyor. Elinde bir kitap. Gözleri.. Beni anlamaya çalışır gibi bakıyor. Bu geceki hayalim Oktay'a armağan. İyi geceler güncem...

10 Nisan

Yahu ne oluyor bana? Düşlerle tüketeceğim ömrümü! Kendime serzenişte bulunmazsam rahatlayamayacağım bu gece. Neden Oktay'a kıvılcım vermiyorum. Neden yüreğimde ona duyduğum duyguları belli etmemek için can hıraş mücadele veriyorum? Nedenler, soru işaretleri, duygu belirsizlikleri.. Tanrım neredeyim ben?? Neden bu ayrıntılar örümcek ağı gibi sarmalıyor bedenimi? Neden????

12 Nisan

Bebek..

Oyun..

Şiir..

Kırlık alan..

Işıltılı bakışlar..

Koy yaşamı cebine, uzaklaş kendi diyarına!...

Diyar?...

Benim diyarım...

Her şeyiyle benim...

Ne zaman?

Sahi ne zaman?

15 Nisan

Sanki her an bir balçığa saplanacakmışım gibi bir duygu hüküm sürüyor ruhumda. Ama ben iyi biriyim değil mi güncem? Sen beni tanırsın! Söyle güncem! Ben kimseyi incitmem değil mi güncem?

Oktay da beni incitmez değil mi güncem?

Pekiii.. Şey.. Sen bilirsin! Katillere neden aşık olunur?

17 Nisan

Bak ne düşündüm. Mesela aşk legolar gibiymiş. Parçalardan oluşuyormuş yani. Bu parçaları gerçek anlamda bütünleyebilenler sadece gerçek aşkı yaşamış. Yani şey.. Şuradan geldi aklıma. Bir belgeselde izledim. Maymunlara zeka testi yapıyorlar. Ellerinde ki üçgen, daire ve karelerden oluşan tahta parçalarını düzgünce boşluklara yerleştirmelerini istiyorlar. Maymunun biri bir süre elinde ki üçgen parçayı kare olan boşluğa yerleştirmeye çalıştı. Olmayınca sinirlenip, gücünü kullanarak zorla oturttu. Olmadı ama çok sevindi yine de. Düşünüyorum da bazen biz demi öyle yapıyoruz? Yani aşkı elde etmek için, zorla, olmayacağını bile bile bazı parçaları yerine oturtup sonrada bak bizimde aşkımız var diye seviniyor muyuz acaba?

Şermin'le Burak hala barışmadılar, hayret! Pınar'ı bir hafta sonu kahvaltı için evime çağırarak istiyorum. Oktay 3 gündür iş yerine uğramıyor. İştten mi çıktı acaba? Eğer bana ait bir özlem varsa bunun adı şu an Oktay'dır...

18 Nisan

Kurgulamak her şeyi.. Bütün yaşayacaklarını ve yaşamak istediklerini senaryolara dökmek... Sürprizleri görünmesin diye yaşamın kenarında bir yere silkelemek... İyi, kötü, mutlu, mutsuz, acımak, ağlamak, sokaktan geçen hurdacının anlaşılmasız sesleri, ansızın çalan telefona bakıp düşünmem açmakla açmamak arasındaki her an kopabilecek çizgiyi... Güncem bazen olmadığım yerlerde hissediyorum kendimi. Bir mutluyum denizin içindeki dalga gibi, bir mutsuzum çarpıp incittiğim için kıyıları.. Gel-git'ler gibi ruhum. Boyuna çalkalanıyor göz yaşlarımın içinde... Aynaya baktım biraz önce... Göz kenarlarımda simetrik iki ince çizgi. Biliyorum, acılarımla birlikte onlar da kalınlaşacaklar...

19 Nisan

Biliyorum dün bana çok üzüldün. Yine içimdeki, önleyemediğim girdabı sundum sana. Ama bu gece daha iyiyim. İnsan çizgileriyle yaşamasını bilmeli... Mutsuzluklarının içindeki umutları ayıklayıp mutluluk tohumlarına dönüştürebilmeli.. Şimdi bana: "Bütün bunları biliyorsun da neden dün öyleydin?", diyeceksin biliyorum... Ama Verda böyle biliyorsun güncem. İçindeki hüznlerle de oynamasını seviyor biraz...

Eeee, hiç Oktay'ı sormuyorsun bana? Benim gizemli erkeğimi?...

...

...

Erkeğim?...

Bilse böyle yazdığımı?...

Erkeğim?...

Erkeğim... Erkeğim... Erkeğim... Erkeğim... Erkeğim... Erkeğim.....

.....

Ne diyordum? Bugün Oktay'ı gördüm. Ve aslında şu an mutluluktan uçmam gerek... Avrupa filmleri festivali varmış bu hafta, "beraber izleyelim mi?" dedi bana. Olur deyiverdim hemen... O an yüzümü göremedim ama kızardım da biraz galiba... Hafta sonu buluşacağız anlayacağın. İlk defa... O ve ben olacağız sadece... Ve şimdi sen diyeceksin ki bana : "Neden gülümsemek, coşku saçmak yerine böylesin?"...

...

Korkuyorum...

Kor-ku-yo-rum...

Ben ona hissettiğim duygularla çıkabildim fırtınalarımın içinden...

Ya duygularım fırtınaların içinden çıkabilmek için görmek istediğim bir serapsa?

Ve bunu ne zaman anlarım biliyor musun? Bana ilk dokunduğu zaman...

Mutlu geceler güncem...

20 Nisan

Öpmek, sevgiyi avuçlarına alıp okşamak gibi... Öp... Böylelikle aydınlatabilirsin en karanlık yerlerimi... Öp... Ancak öperek tenin karışır, sana sevgime... Evet yine Oktay'aydı güncem...

Günün haberi:" Şermin ve Burak barıştılar..."

Valla artık ne yapsalar şaşırılmayacağı... Bazen sırf barışmak için ayrıldıklarını düşünüyorum. Deli miyim ben?...

Oktay'la buluşmadan önce Sahra'yı çağırıp eve, konuşmalıyım uzun uzun. Sahra ruhumu en iyi bilenlerden biri. Hatta bir saniye, şimdi arayayım...

Yaşasın, "yarın akşam gelebilirim" dedi! Bak içimden Sahra'nın çok sevdiği, Bisküvili, çikolatalı yaş pastayı yapmak geldi şimdi. Evet evet şu an mutluyum. Mutluyummm!!!... Aslında kötü giden bir şey yok yaşamımda. Şu anda canım ne yapmak istiyor biliyor musun güncem? Edith Piaf dinleyip, kitap okumak ve sonra da mışıl mışıl uyumak... Seni seviyorum güncem. Benim için endişelenme olur mu? Şu an gerçekten mutluyum...

Yalnızım...

her tarafım yalnız

her bir yerim üşüyor

gece yapış yapış üstümde

ya yalnızlıkla sevişmeliyim

ya da yalnızlık benimle sevişmeli...

Ama mutlaka sevişmeliyim...

Mutlu geceler güncem, bir tek sana çıplağım, hele de böyle üşüdüğüm zamanlarda...[/italik]

Olası Aşk Acıları

[italik] Adam uyanır uyanmaz gününün pek de iyi geçmeyeceğini düşündü. Banyoya gitti, elini yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve hiç mutlu görünmeyen suratına baktı. Aynada kendisini seyrederken sevgilisiyle telefonda yaptıkları en son konuşmayı anımsadı :

Kadın_ Konuşmamız gerek...

Adam_ Ama neden?

Kadın_ Onca şeyden sonra hala neden diye mi soruyorsun?

Adam_ Bak, ben seni çok seviyorum...

Kadın_ Keşke bana olan sevgin sıkıntılarımızı yok etmeye yetseydi.

Adam_ Sen beni sevmiyor musun?

Kadın_ Bilmiyorum...

Adam_ Bilmiyorum?

Kadın_ Bunları yarın konuşsak çok daha iyi olacak...

Adam_ Tamam...

Sıkça gittikleri bir çay bahçesinde buluştular. Kadının yüzünde terk edecek olmanın verdiği gerçek mi yapma mı belli olmayan hüzünlü bir ifade vardı. Adamın yüzündeysen terk edilecek olmanın verdiği tamamen gerçek acınası bir mimik hakim olmuştu...

Adam_ Merhaba...

Kadın_ Merhaba...

Adam_ Seni iyi görmüyorum...

Kadın_ Evet değilim...

Adam_ Yolun sonuna geldiğimizi hissediyorum...

Kadın_ Seni kaybetmek istemem ama...

Adam_ Ama?

Kadın_ Sanıyorum ilişkimizin nabızı durdu...

Adam_ Ama ben seni hala...

Kadın_ Bu yeterli değil..

Adam_ Yeterli olan nedir?

Kadın_ Benim de seni sevebilmem gerekir...

Adam_ ...

Kadın_ ...

Kimin neden ve kaçınıcı kez terk edişi ya da kimin neden ve kaçınıcı kez terk edilişi önemli değildir olası aşk acılarında. Önemli olan öyle ya da böyle kalbin bir kez daha aşk acısını tatmış olmasıdır...

Kadın işine giderken her zaman geçtiği sokağın köşe başındaki pastanede sevgilisini daha önce hiç görmediği başka bir kadınla birlikte otururlarken gördü. Duraladı. Birkaç metre geri çekildi görünmemek için. Sevgilisiyle hiç görmediği kadın gülüşüyorlardı. Kadının yüreği acıdı bir anda. Sevgilisine güveni sonsuzdu. Ve sevgilisi bir kadınla dostane bir buluşma bile yaşayacak olsa mutlaka kendisini haberdar ederdi... Ama bu sefer?... Hemen uzaklaştı oradan. Ama sokaklar, gökyüzü, koşuşturan insanlar kapkaranlık olmuştu bir kere...

Kadın_ Kimdi o?

Adam_ Kim kimdi?

Kadın_ O kadın?

Adam_ Hangi kadın?

Kadın_ Gülüştüğünüz kadın?

Adam_ Gülüştüğümüz?

Kadın_ İstersen kostümlerimizi giyelim de bir de Hamlet'i oynayalım hazır sen bu kadar iyi rol kesiyorken...

Adam_ Ne demek istiyorsun?

Kadın_ Sen! Kadın! Pastane! Gülüşmek! Bugün!

Adam_ Haa... Şey.. Liseden arkadaşım... Ayfer... Kaç zamandır görüşmüyorduk, yolda karşılaşıncaya pastanede bir şeyler yiyelim dedik... Ne var bunda?

Kadın_ Bunda olan şey şu... Peki madem öyle neden başta anlamazlıktan geldin?

Adam_ Şey... İlk önce ne dediğini anlayamadım...

Kadın_ Eğer seni yıllardır tanıdığımı inanıyorsam aranızda masum lise arkadaşılığından daha öte bir ilişki var...

Adam_ Şey... Hayır... Yani vardı... Ama şimdi dostuz...

Kadın_ Bu sokakta ilk tesadüfi karşılaşmanız mıydı? Bana doğruyu söyle?

Adam_ Aslında hayır...

Kadın_

Adam_ Bak... Kalbim Őu an çok karışık... Seninle paylaŐamazdım yaŐadıŐım bu duygusal kaosu...

Kadın_ ...

Adam_ Susma bir Şeyler sytle...

Kadın_ ...

Adam_ Aslında Őu an aramızda bir ilişki yok.. Her Şey yle hızlı ve ani...

Kadın_ Git...

Adam_ Ne?

Kadın_ Git...

Adam_ Git de ne demek?

Kadın_ Git...

Adam_ Ama?

Kadın_ Git...

Adam_ Emin misin?

Kadın_ Git...

Kimin neden ve kaçıncı kez aldatıŐı ya da kimin neden ve kaçıncı kez aldatılıŐı önemli değildir olası aşk acılarında. nemli olan öyle ya da böyle kalbin bir kez daha aşk acısını tatmış olmasıdır...

OKtay Coşar [/italik]

Gün Batımı

[italik] Renklerin, rüyaların içine, tüm huzuruyla kavuştuğu an... Zamanın göz yaşlarını; ansızın, tüm sihriyle mutluluğa dönüştüren an... Gün batımı... Gökyüzünün insanı doyasıya mutlu eden şiirsel zamanı... Bir gün batımı kadar yakın olmak yaşama... Bir gün batımı kadar arzulu olmak aşka...

Siz hiç gün batımını, tüm hüznelerinizden arınarak sindirdiniz mi ruhunuza? Kızıl, pembe ve mavinin, adeta aşk adına çiftleşmesi ve güneşin yakıcı güzelliğinin yerini gecenin sessiz coşkusuna bırakması... Eğer yalnız izliyorsanız, kendinizle çoğalrsınız. Tüm düşleriniz gün batımına karışır gerçek olmak üzere... Yaşam; şeklini, yaşattıklarını, yaşatacaklarını gökyüzüne yansıtır o an. Yalnızlığınız, gün batımında yuvalanır. Dalar gidersiniz bin bir tılsımlı zamanın akışına. İstemeseniz de; günbatımı, göz yaşlarınızı alır kendine. İlmek ilmek dokursunuz düşüncelerinizi, gün batımının gizemli deseninde... Yalnızlığınızın kalbinde, umutlarınız daha bir yeşerir siz gün batımına yaklaştıkça. Umut ve gün batımı arasında yıkılmaz bir köprü oluşur. Çünkü günbatımı aslında yeni umutların, coşkuların doğumudur. Gün batarken, siz doğarsınız. Gün batarken, siz de çoğalrsınız; yeni doğacak günlerin müjdesiyle...

Eğer sevdiğinizle izliyorsanız; sevdiğinizle, sevdiğinizin yüreğiyle çoğalrsınız. Yüreğinize nakşolur, gün batımından yansıyan sevgi ışığı... Gökyüzünden sevginize aks eden sıcaklıkla daha bir sıkı tutarsınız sevdiğinizin elini. Gün uykusuna yatarken, siz aşkınız için bir kez daha uyanmış olursunuz ; her gün batımında, bir kez daha gün batımının arınmış sevdasıyla uyanacağınızı bilerek... İlk önce gözlerinizle sonra kalbinizle seyretmeye başlarsınız gün batımını. Her bakışınızda biraz daha dokunursunuz gün batımının içinde saklı masalınıza. Dokundukça, asla ihanet edemeyeceğinizi, hep sadık kalmanız gerektiğini hissedersiniz gün batımına. Baktıkça, gün batımının kıvrımlarında gizli kıyısını fark edersiniz. Sevdiğinizle yürürsünüz rüyalarla dalgalanan o kıyıda. Gün batımını, siz ve sevdiğiniz gökyüzüne bulanmışsınızdır artık. İhanetin, aldatmanın, yalanın olmadığı bir aşk gezegeninin kapısından içeri girer gibi...

Daldıkça gün batımına, göğün orta yerinde, size ait, sizden parça, bir şiir belirdiğini görürsünüz. Her kelimesi sevginizden damıtılmış harflerle oluşmuş, göğün ışığıyla ve göğün şefkatiyle açan bir çiçeğin yaprakları gibi bir şiirdir bu... Tıpkı o yapraklar gibi açılır şiir, birbirinize duyduğunuz berrak, masum sevgide... Ve okursunuz o şiiri, bir olmuş, yapışmış yüreklerinizle. Okudukça gün biraz daha batar... Okudukça gecenin kabuğu çatlamaya başlar ve sizi biraz daha yakınlaştırır kendi sırrına... Her şiir ayrı bir gün batımı; her gün batımı ayrı bir şiirdir. Her şiir, yaşamdan gün batımına serpiştirilmiş sevgi sözcükleriyle, yürek emeğiyle dokunur...

Gün batımını yalnız da paylaştınız, sevdiğinizle de paylaştınız çoğalrsınız. Gün batımının tüm yüreklere açık olan penceresinden içeri girip, evrenin aşka adadığı duyguların şahidi olursunuz. Evrenin tüm yüreklere, gönenmiş mucizesidir gün batımı...

Yaşanası, gerçek bir masal; kokusu asla yitmeyecek, her batımında çoğalan bir sevgiyle açan bir anıdır gün batımı... Siz hiç gün batımını, tüm hüznelerinizden arınarak sindirdiniz mi ruhunuza? Gün batımı sizi bekler; efsunuyla, arzusuyla, umuduyla, sevdasıyla, sevgisiyle...

Oktay Coşar [/italik]

Gece Gibiyim

[italik]Gece gibiyim şu an. Ben gecenin, gece benim içimde. Sırtlamışım karanlığı düşünüyorum. Gecenin sessiz esrarının koynundayım; hayalimde bir çift göz, bir demet sevgi, bir de bir tutam gülümseyiş... Gece; ketum, dingin, huzur dolu bir dost gibi yanımda. Gece benim sırdaşım, öykülerimin ön sözü.

Kim bilir kaç göz yaşım karışmıştır gecenin sessizliğine. Kim bilir kaç kere sıvazlamıştır omzumu gece. Bir çok kere ben üzülmediyim diye karanlığını saklamıştır benden. Bir çok kere ayın ışığını mutluluk niyetine serpmiştir ruhuma...

Düşlerimin, cümlelerimin ortağıdır gece. Yalansız, masum ve gerçektir. Üstündeki siyah örtünün altında tılsımlı coşkular, aşkın büyüsü saklıdır. Herbir kalp, yıldız şekline girmiştir göğsünde. Bir şiirin en hüznümlü kelimeleridir gece. Cümle yürekten kopar, geceye armağan olur :

Aşk aldı eline geceyi
sevdi, okşadı...
Sessizliğini bastırdı kalbine,
bir bir öptü gecenin içindeki yıldızları,
Kokladı geceye gizlenmiş umut çiçeklerini.

Aşk aldı eline geceyi,
sıcacık bir öyküsünün içine koydu.
Sarıldı sıkıca,
yaşanmış tüm duygularıyla...

Aşk aldı eline geceyi,
bir şiirin son dizelerine doğru,
fırlattı hızlıca,
karanlığı sevgiye gebe kalsın diye...

Aşk aldı eline geceyi,
kalbim yetimken,
ben "o gece"nin içinde yokken.
Sonra gömdü toprağa,
yazgımda bir yerde,
umut açsın diye...

İşte ben, böyle bir gecede düşünüyorum yine seni. Düşlerken ağlayacağımı, acıların yüreğime karışacağını bile bile...

Gece _ Merhaba.

Ben _ Ama... Ama siz?...

Gece _ Evet. Benim. Gece...

Ben- _ Şey... Ben de sizi anlatıyordum...

Gece _ Biliyorum buradaydım... Tüm yazdıklarını okudum...

Ben _ Bilmeliydim. Sizin hep burada, yanımda olduğunuzu bilmeliydim.

Gece_ Hakkımda yazdıkların beni mutlu etti. Aslında konuşmayı düşünmüyordum;ama, karanlığında var olan hüznüme biraz fazla sokulduğunu hissettim.. Kalbinin daha fazla acımasını istemedim.

Ben_ Evet... Kaç zamandır böyleyim. Çaresiz bir öykünün imkansızlığıyla üşüyorum...

Gece_ Biliyorum. Unuttun mu ben senin sırdaşınım...

Ben - Evet. Siz... Siz olmasaydınız karmaşam hepten kemirirdi ruhumu. Sizin huzurunuz besliyor umudumu.

Gece _ Evet. Ben de senin gibi beni kendi içlerine alan insanlar olmasaydı ölümsüz olamazdım... Ben de sana minnettarım...

Ben _ Siz. Siz yaşamla duygularım arasındaki aynasınız. Bir yüzü sırlı.

Gece Peki nereye kadar sürecek bu dipsizmiş gibi görünen hüznün? Artık mutlu bir ağacın gölgesinde

gölümsemelisin.

Ben _ Peki ama nasıl? Bir türlü söküp atamıyorum ona olan duygularımı.

Gece _ O seni seviyor. Tıpkı toprağın çiçeğe hayranlığı gibi...

Ben _ Nasıl?

Gece _ Sessizce... Benim gibi. Toprak gibi. Çiçek gibi. Ama... Üzgünüm.. Bu sevginin sevdası yok... Senin de istediğin o : "Sevda"... O yüzden benim eşliğimde matem tutuyorsun duygularına...

Ben _ Haklısınız... Eksik olan duygu sevda... Aslında... Bir çok kere bana anlatmaya çalışmıştı bunu. Bilmem. Belki de kabullenmek istemedim. Ama siz söyleyince, şimdi bir kez daha hüznümün sırrı gerçekten çözülmüş oldu. Peki ne yapmalıyım?

Gece _ Yüreğini tüm inancınla zamana teslim et. İstediyin sevdaysa, zaman sana bunu bir gün mutlaka sunacaktır. Ama onun ellerini bir şekilde bırakma. Eminim o da böyle isterdi...

Ben _ Anladım... Şimdi içimde tuhaf bir mutluluk ve coşku esiyor sanki. Belki de hüznün gerçeği kabullenmekle eriyor. Yanımda olup, sessizliğinizi cümlelere dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim...

Gece _ Hayır, teşekkür etmene gerek yok... Unuttun mu ? Sen benim içimdesin ben de senin içindeyim... Şimdi gün ağarıyor. Gitmem gerek...

Ben _ Peki... Mutluluğun tüm sırları sizinle olsun... Hoşça kal gece. Hoşça kal...

Oktay Coşar[/italik]

Yoğun Bakım

[italik] Doktor bey, doktor bey! Bitmek üzere olan bir ilişki geldi, acil müdahale gerek!

-Çabuk nabzına bakın...

- Zayıf...

- İnanç, umut durumu?

- Zayıf...

-Sevgi kaybı?

- Epey miktarda!

-İhanet oranı?

- Tahlilde belli olur.

-Arabesk libidolar?

- Yer yer...

- Mantık bilinci?

- Bitik!

-Hastanın dosyasına baktınız mı? Önceki ilişkileri nasılmış?

- Hepsi de hüsran...

-Çabuk ameliyata... Düş yoluyla umut takviyesi yapın hemen!

- Hemen....

-Neşter...

-Buyrun...

- Hımmm... Hastanın kalbinde bol miktarda acı var ve metastaz yapmış...

-....

-Aşkın kimyasal yapısının metabolizması alt üst olmuş...

-....

-Biraz mutluluk hormonu lütfen....

_Hemen...

-Yer yer lirik şiirlere rastladık, temizlendi.

-...

-Tekrar eden ve sancı veren anılar temizlendi....

-...

-Yoğun bakıma alabilirsiniz. Kendine gelmesi ve iyileşmesi biraz zaman alacaktır...

Oktay Coşar [/italik]

Verda'nın Güncesi (3)

[italik] 20 Mayıs

Canım güncem... Merak etmişsindir beni biliyorum, öldüm mü kaldım mı?

Bilemedin kaldım! Hıh! Kötü espri...

Bir süre küs kaldım her şeye.

Doya doya yalnızlık doldurdum içime.

Etrafımda kim var görünmez olsunlar istedim bir süre...

Bir şiir okudum geçenlerde, yazdım sakladım sonra.

Evet tahmin ettiğin gibi oldukça etkilendim, çünkü...

Çünkü, hem ürkeklik hem de tatlı saldırganlık vardı şiirde.

Ben gibi...

ürkek ve saldırgan...

Tutkularıma ürkek, salgılamaktan endişe duyduğum duygularıma ürkek,

Kendime, içime, ruhuma saldırgan...

Bir de "tutamadım" diyor, yazan...

Tutamadım... Tutamadım...

Yazgım gibi... Yazgımın dokunamadıkları gibi...

Tamam, tamam uzatmayacağım, işte şiir :

Kısa bir söz söyleyecektim.

Ne çok susmuşum ve ne çok

kırmışım geceyi

geçmişin sularında dolaşırken

işveli...

Uzun uzun bakacaktım.

Ne çok kısmışım gözlerimi ve ne çok

uyutmuşum seni

sıralanmış cümlelerini dinlerken

meraklı...

Kayıda alınmamış bir gezginim

notlarımda düşler

Bir mülteci kadar ürkek yaşamışlığım

sürgün kadar beklenmedik..

Şimdi, ayazı el ayasında ısıtılmış

mevsimsiz dünlerim gibi

hatırlıyorum sıcaklığını geçimsiz rüyalarda.

Kısa ve uzun tutacaktım

Tut(a)madım.

Beğendin mi güncem?...

Huzurla uyu ne olur o zaman...

Ben de yastığımın altında biriktirdiğim düşleri tutmaya çalışayım hiç olmazsa...

22 Mayıs

Gökten şiir yağmalı

Acılarına gölge olsunlar diye...

Bak güncem ben de başladım şiir yazmaya. Yukarıdaki dizeler en son yazdığım şiirden dizeler...

Bir kaç tane daha var böyle yazdığım,

bir gün sana okutacağım söz. Tabi biliyorum bunlara şiir denmez ama olsun yazmak yaşam suyuma kudret veriyor hissediyorum. Daha kimseyle paylaşmadım ama Oktay'la paylaşmayı çok isterdim. O anlardı yazdıklarımı.

Aynasını tutardı yazdıklarına beni görürdü eminim...

Eminim...

Eminim... Emin olmak insana tuhaf bir huzur veriyor. Bı kadar iddialı bir yargının doğruluğunu insanın kendi içinde kabullenebilmesi galiba duygusal nekahat döneminden çıkışın bir göstergesi..

Ve... Sana çok bağılıyım güncem...

Mutlu geceler...

25 MAYIS

Gözlerimin altı şişti şiir okumaktan...

Hiç bu kadar sigara içtiğimi de hatırlamıyorum...

Binlerce kelime gözümün önünde yıldızlar gibi...

Offf.. Başım...

Milyonlarca şiir dünya yörüngesinde boşlukta asılı, dönüyor sanki...

Sence şiir yazmaya devam etmeli miyim güncem?

İnan bilmiyorum...

Başım çok fena...

Oktay'a bir şiir daha yazdım...

Yakın zamanda arayacağım onu, "bir kahve içelim mi diyeceğim?" . İçim ürpercek biliyorum bu soruyu sorarken.

"Bir kahve içelim mi" diyeceğim gözlerine bakarak.

Sonra bekleyeceğim dudaklarının kıpırdanmasını...

Dudaklarına bakacağım, biliyorum zaman kaskatı kesilecek o an...

Dudakları kocaman olacak gözümde... Büyüyecek, büyüyecek ve ilk patlamasını yaşayacak yanardağ gibi kıpırdayacak...

Ve ben o an bastırdığım tüm çığlıkların tıpasını açacağım, çığlıklarım bir oraya bir buraya uçuşacak, heyecanla toplamaya çalışacağım, ayağım sekecek düşeceğim...

DÜştüğüm yerde bir sıvı birikintisi göreceğim...

Şaşırdığım anda bana dönecek :

"Ben ağlamadım sen ağladın" diyecek...

Deliriyor muyum ben?

Gülümsüyorsun...

Mutlu uykular...

28 Mayıs

Woody Allen'in Ve Oktayın burunlarının benzer olması beni heyecanlandırıyor.

Kaç zaman sonra sana sabah vakti yazıyorum.

Uyandırdıysam seni kusuruma bakma güncem.

Makyajımı yaptım, işe gidiyorum...

Umarım gün makyajsız olur...

İş çıkışı arkadaşlarla kafeye gidip laflayacağız, beni merak etme...

Oktay Coşar [/italik]

Verda'nın Güncesi (4)

[italik] 2 Haziran

Usulca...

Bu kelime öylesine pürüzsüz okşuyor ki yüreğimi...

Her şey usulca olsa keşke...

Usulca dokunsa, öpse, koklasa...

Ancak öyle ürperir tenim ve ruhum...

Can Dünder'in denemelerinin kitap ismi geldi aklıma birden :

"Yarım Haziran..."

Evet.. Evet Haziran benim de yarım olmalı; sıcacık, mis kokusuyla koynuma girmeli...

Bu arada müjdemini isterim! Oktay'la hafta sonu buluşacağız...

"Dalgalardan yazgım, bakalım nereye sürükleyecek beni yılgın okyanusumda?"

İyi uyu güncem...

4 Haziran

Şu düş sözcüğü nasıl yapıştı kalemimin ucuna anlatamam güncem...

Vıcık vıcık düş oldu tüm vücudum...

Odamın içi rengarenk düş yumaklarıyla doldu,

tutkum oldu gelir gelmez düş yumaklarıyla sarmalanmak...

Bu arada öyle ilginç düş çıkmazlarına saplanıp kalmış yazılar okuyorum ki.

Hazmetmesi ve sindirmesi hem çok keyifli bir o kadar da sızılı...

Bir de sana bir sır vereyim. Bugün işyerine mini eteğimi giyip gittim.

Kaçamak bakışları bir görmeliydin. Çoğu da benim farketmediğimi sanıp, gizli gizli süzüyordu. Ama ne yalan söyleyeyim garip bir şekilde hoşuma gidiyor bu durum. Her zaman değil tabi. Ruhumun renkli olduğu günlerde. Sanırım muzip ve cinsel bir ironisi var bu hazzımın.

Ama itiraf etmeliyim ki Oktay'ın bana bakışları hiç hoş değildi. Eşini korumaya çalışan atmacanın keskin ve hiddetli bakışları gibi. En çok da bu bakışlar hoşuma gitti.

Bir şeyler karaladım, sana okuyatım ve öyle muylu uykular diyeyim güncem :

Parmaklarıma bulaşmış huzurla,

diktim geçmişimin ilişkilerini,

Unutarak dikiş izlerini,

Denize attım sonra,

Sadık gün batımının şahitliğinde...

(Ben yattım.)

5 Haziran

Dışarıda hava mis gibi taze simit kokuyor.

İçimdeki havaysa simsiyah bulutlarla kaplı.

Şu adına huzur denilen şey, yine kaçıp gitti bedenimden.

Bir ölü gibi duygusuzum.

Zaman, insanlar öyle uzaktalar ki, seçemiyorum bile onları.

Miyop bir duygu olmalı. (Peh, saçmaladım!)

Senin de içini boyamak istemiyorum siyaha güncem.

Ama aynamın hiç beyazı kalmadı hissediyorum.

En azından şu anda...

İyi ki izinliyim bugün. Yoksa tüm insanlar hayalet olacaktı gözümde.

Seçimler yaklaşıyor biliyor musun güncem?

Ben oyumu "çay ve sigara" partisine vereceğim.

En çok onlar anlar benim halimden...

Bir sen varsın bir de...

Sen de olmasan, uçurumun kenarından hiç ayrılmayacağım.

Yine geleceğim...

6 Haziran

Üzerinde ismim yazılı kolyemi kaybettim. İçim biraz buruk. Scrabble oynayıp, en hisli kelimeleri kurmak istiyorum kaybetmek uğruna...

Böyle anlarda bir şeyler yazmak istediğim zaman aklıma sadece gri ve tonları, isli kelimeler geliyor sadece. Bu bana özel bir şey mi yoksa yazabilen herkesin başına geliyor mu?

Devrik cümlelerden de korkmuyorum bu arada. Devrilmiş cümlelerden. Ben veya bir başkası deviriyordur mutlaka. Devrilmiş, yerde öylece rüzgarın bile kımıldatmadığı bir bitki gibi duran bir cümle... Biri kaldırırsın ya da ben gibi boş boş bakar cümleye...

Sappho. Duymuş muydun güncem? İlk kadın şair. 2600 Yıl önce bize sunduğu kelimeler işte :

“Ne garip!En iyi davrandıklarım
Bugün en çok incitenler beni.”,

“Bir öfke kasırgası
Kopunca yüreğimde
Bir sersemin yüzünden,
Dilimi ısıyorum patlamamak için.”,

“Eh! Ben yitirdim, Andromeda
Kazanan sen oldun
Bu alış verişte.”

veya,

“Bir o yana bir bu yana
Dönüp duruyorum,
Ne yapacağımı bilmeden.”

Ve bir başka yazdığı :

“Acım...Damla damla akan”,

“Şu kadarını biliyorum
ölüm kötü bir şey:
Bak, işte tanrılardan belli.
İyi bir şey olsaydı ölüm,
önce tanrılar ölmez miydi?”

2600 Yıl öteden büyülü rüzgarlarla önümüze gelen sözcükler...

"Acım... Damla damla akan..."

Şiddetli bir fırtına kadar vurgulu...

Ve beynim çeperlerine dek düşlerle dolu. Bazen çok ağır geliyorlar... kuruyan gözlerime sancı veriyorlar. Bazen de çocuk bahçelerine götürüyorlar beni. Yalnız çocukların gittiği bahçelere... Bahçe...

Yaşamım gerçekten de iyiden iyiye tiyatro sahnesine döndü. Sabah; kostümlerimi giyip, sahne makyajımı yapıp işe gidiyorum. Bilindik repliklerle akan bir gün.

Evime geldikten sonra ise oyun bitiyor. makyajımı temizliyorum. Maskemi çıkarıyorum. Tılsımlı sandığımdan kelimelerimi çıkarıyorum. Yap-Boz oynuyorum. Kuleler yapıyorum kelimelerden... Bazen... Bazen yıkılıveriyor kuleler, çalan telefonun ucundaki vıcık vıcık, sahte seslerle...

Geç oldu... Erken kalkmalıyım yoksa yarın repliklerimi unutabilirim uykusuzluktan...

Mutlu uyu güncem... [/italik]

Kısa Metrajlı Bir Operet

[italik]

Dolmuş durağında On ikinci sıradayım. On ikinci adam benim. Yani oturarak gidebileceğim. Çok soğuk. Hava yani. Sanıyorum işe de geç kalacağım. Gecenin dördüne kadar sevgilinle şarap içmeye kalkışırsan böyle kan çanağı gözlerle dolaşırsın işte sokaklarda. Başım... Ne yalan söyleyeyim canım işe de gitmek istemiyor. Şimdi git elalemin ağız kokusunu çek; ona buna kitap satmaya çalış. Şu reklamcılık sektörüne bir girebilsem. Hah geldi dolmuş.

Oh be. Mayıştım valla sabah sabah. Şoför de bir açmış ki kaloriferi. Sıcacık vallahi. Radyonun sesi de sonda :

'Sevgili dinleyenler şimdi de Peter İlyiç Çaykovski'nin eserini dinleyeceksiniz. 5. senfoni do minör opus 64'

Nasıl yani? Şoföre bak be. Klasik müzik hayranı. Bir kameram olsaydı çekerdim yahu şu manzarayı. Dolmuşta senfoni. Bir dolmuşçunun operası. Yo yo. Operadaki dolmuşçu. Bu mahmurlukta ne de güzel döktürüyorum sabah sabah... Önümdeki koltukta oturanlar da hararetili hararetili konuşuyorlar :

'Üstadım, skolastik felsefe inanç ile bilgiyi uzlaştırmak. Yani sence inanç ve bilgi gerçekten samimi bir şekilde barışabilirler mi?'

'Öyle şey olur mu efendim. O düşünce ortaçağda kaldı. Hangi devirde yaşıyoruz...'

'Sekülerizmle skolastik düşüncenin iki ayrı karaktere sahip olduğunu ifade etmek istemiştin'

'Eeee. Haklılık payınız yok değil tabii.'

Hım? Neler oluyor? Yanlış mı duyuyorum yahu. Sabahın köründe adamlar felsefe yapıyor ya. Arkamdaki koltuktaki kadınlar da fısır fısır bir şeyler konuşuyorlar :

'Hayatım görmeliydin dün geceki opereti. . Donizettinin 'viva la mamma'sı. Bir harikaydı. Nefes kesiciydi. Ellerim patlayana kadar alkışladım.'

'Sorma. Dün de arkadaşlar zorla beni Verdi'nin 'La traviata' adlı operetine götürdüler. İlk başta biraz nazlandım ama değdi. Paris'te geçen bir muazzam bir aşk öyküsü. Mutlaka görmelisin sen de.'

Hey.. Neler oluyor? Nerdeyim ben? Dolmuşta değil miyim? Çok mu doldum yoksa. Şarabı mı fazla kaçırdım. Dolmuş şoförüne bak yahu simokinli. Rüyadaysam uyanayım hemen. Normal mi bu durum. Bir yolcu inecek galiba :

'Şoför bey. Yaşamın ince ince kıyılarında inecek var lütfen.'

'Pek tabii hanımefendi. Buyurun. Cemal Süreyya sokağının tam köşesi işte.'

Yok yok ben deliriyorum galiba. İki tokat atayım da kendime geleyim. Adama bak ya, simokin giymiş. Kadını da Cemal Süreyya sokağının bilmem neresinde indiriyor. Şaka gibi. Yok yok uykusuzluktan olmalı.

'Abi, dolmuş Tandoğan'dan geçer değil mi?'

'Bir tan doğar/ Şakaklarımın mavisinden/Geçer mi bu yollardan talihsiz aşk.

Ne diyor bu ya. Ne diyor. Ne oluyor ağabeyler ablalar. Sabah sabah bir sürpriz mi bu bana. Hadi şaka yaptık deyin. Şunlara bak ya tatlı tatlı gülüşüyorlar bir şey olmamış gibi. Hah. Telefon. Sevgilim. Çok şükür gerçeğe dair bir şey işte.

'Alo aşkım, ya bu dolmuşta neler oluyor inanamazsın. Yani hakikaten inanamazsın.'

'Neler oluyor aşkım? Hem ben seni çok seviyorum biliyor musun? Akşama sana bir hediyem var.'

Çok şükür... Şükürler olsun. Tam kafayı sıyırmak üzereydim yahu.

'Ne hediyesi sevgilim?'

'Aşkım sana bir resim yaptım. Ama biraz Rembrandt'a kaçtı gibi tarzım. Kızmazsın değil mi aşkım? Bak eğer hoşuna gitmezse gotik resimler yaparım sana. Sen ne istersen yaparım bir tanem.'

'Ne ?'

'Gerçi sana kızgınım biraz. Dünkü bale gösterisini çok saçma bulup terk etmen emeğe saygısızlıktan başka bir şey değildi. Ama yine de seni çok seviyorum sevgilim. Hoşçakaall.'

'Ya ben o bale gösterisini... Alo! Aloo!!!!'

Öldüm ben değil mi? Öldüm evet. Hayır bundan daha absurd bri durumu yaşayabilir miyim ? Uyanayım değil mi? Evet evet uyanamayım ben. Kendimi yatakta bulayım. 'Aaa ne tuhaf bir rüyaydı diyeyim. ' Hadi zorla kendini. Uyan. Uyannn.. Offf. En iyisi ineyim bu entelektüel dolmuş bozmasından.

'Şoför bey, inecek var. İnce mince kıyılarda değil ama. Burada. Hemen!'

'Biliyor musunuz ben hem baget kullanıp hem araç sürebiliyorum. Bir keresinde de hem araç sürüp hem de aracımdaki ayaktaki yolcular dahil 32 kişiye konser vermiştim.'

'Ahh ben hatırlıyorum üstad. Ne muhteşem bir yolculuktu. İşe hiç gitmek istememiştin o gün.'

'Ne diyorsunuz yahu siz? Ne diyorsunuz? Delirtecek misiniz beni? İnecek var diyorum. Ben konser filan istemiyorum.

Kültürünüz de sanatınız da sizin olsun. İnceğim kardeşimmm! Sabah sabah ne tiyatrosu bu ya.'

'Buyurun inin. Siz bilirsiniz. Ama isterseniz bir kere daha düşünün.'

'Yok kardeşim ne düşüneneğim ya. Durdur sen şu zimbirtıyı bir hele.'

Ohh. İndim yahu sonunda. Deliler mi ne? Kumpanya dolmuşu gibi. Eee neresi burası? İyice şaşkınlaştım ha. Hah karşıya geçmek için bir alt geçit var. Burası da çok karanlıkmiş. O ne. Bir kapı. Ne yazıyor ki üstünde, tam okunmuyor da : 'Kuğu gölü kapısı.' Off ya offf.. Uyan artık ya uyan! Ne günah işledim ben! Geçeyim bari kapıdan.

"Ne! Ne! Delirmeden önceki son aşama bu olmalı! Sevgilim sen ne yapıyorsun bu odada? Piyano çalmayı ne zaman öğrendin ? Ne ? Şimdi balerin kostümleriyle neden dans ediyorsun ki karşımda?"

'Hayatım dün terk ettiğin bale gösterisinde izleyemedin kısımları göstereceğim sana. Ama kızma bana ne olur. Bak çok çalıştım bu gösteri için.'

'Hayır lütfen! Lütfen yapma lütfen! Bak iyiden iyiye delireceğim. Ya bu bir rüyaysa neden bu kadar uzun sürdü. Kimse yok mu? Kimse yok mu? Kimse yok mu? Kimse...'

'Aşkımmm'

'Ne?'

'Aşkım uyannn..'

'Hı, dans etmiyor musun sen?'

'Ne dansı?'

'Ne?'

'Dans dedin de bu akşam için iki kişilik bale gösterisine bilet aldım, gider miyiz canışkom?'

'Gidelim. Mutlaka gidelim sevgilim. İki elimiz kanda olsa yine gidelim olur mu?'

Oktay Coşar

"Tekrar düzenlenerek..." [/italik]

Sevgiyle Gülümsemek

[italik][italik]Yeter ki talan edilmesin duygular.. Hiçbir kötülük, diş bileyemesin, bizi mutlu edecek duygularımıza.. Ve umut hep saklı kalsın yüreğimizin bir köşesinde. Çünkü yaşadığımız ve yaşayacağımız nice fırtınalarda bize en gerekli duygu, umut...

Umudu iyi bellemek gerekir bize ait yaşamda.. Umudun ne kutsal ne mucizevi ne büyülü bir kavram olduğunun iyi bilinmesi gerek.. Bu hafta size yaşadığım bir süreçten bahsetmek istiyorum.. Bunun için biraz geriye, lise yılıma gitmemiz gerekiyor.. Anlatacaklarım, taşındığımız evin tam karşısında ki ortopedik engelliler (yatılı) okulu ile ilgili. Bu umutla yaşayanların, yaşama yürekleriyle tüm güçleriyle sarılmış olanların öyküsü.. Umudun ne demek olduğunu belki de hepimizden daha iyi bilenlerin yaşamları...

Taşındığımızın ilk günlerinde arkadaşlarımla okulun bahçesinde oynayan, dinlenen yatılı okul öğrencilerini izledik. Daha o süreçte kaynaşmamıştık kimseyle.. Genelde bedensel özürlü erkekler bahçede futbol oynarlardı. Kızlarda okul duvarına dizili banklarda oturup futbol oynayan erkekleri izlerdi.. Daha sonra zamanla, okul müdürünün oğluyula aynı sınıfta okumamın da vesilesiyle iç içe olmaya başladık okul öğrencileriyle. Bizler için “sağlamlar” diye bahsederlerdi. Kimi doğuştan kimi sonradan, çeşitli nedenlerden ötürü bedensel işlevlerini kaybetmiş bu insanları tanımam, benim yaşamımda önemli bir dönüm noktası olmuştur...

Kendi içlerinde kurmuş oldukları dünyaya iyiden iyiye alışmışlardı. Bense bu zaman akışında, sürekli düşünüyordum; nedenleri, hayatın acımasızlığını, adına kader denilen kavramın, bazı insanların yaşamlarını nasıl da farklılaştırdığını...

Doğrusu, umut kavramının ne denli kutsal, kıymetli, paha biçilemez bir kavram olduğunun o sıralarda farkında değildim. Bazen kendime şu soruyu sorardım; nasıl oluyor da bahçede neşeyle, kahkaha içinde top oynayabiliyorlar, arkadaşlarıyla şakalaşabiliyorlar, pırıltılı gözlerle yaşama bakabiliyorlardı? Ama bu sorunun ne kadar önemsiz, içi boş, kof bir soru olduğunu pek sonra, onların bana umudun ne demek olduğunu öğrettikleri an anladım...

Anladıkça, bedensel engelli bu dostlarıma saygım, hayranlığım o ölçüde artmaya başladı. Anladıkça; bizler, onlar ayırımının geçersizliğini kavradım. Bana yaşamı, olgunluğu, çıkarsız sevgiyi öğrettiler. Ben orada, iki kolu iki bacağı olmayan ama yüzünde ki gülümsemeyi asla kaybetmeyen dostlar tanıdım. Niyetim kimsenin yüreğini burkmak yada duygu sömürüsü içine girmek değil. Beni bağışlayın, beni yanlış anlamayın. Ama biliyorum, “sağlamlardan” ilk istedikleri şey kendilerine acımamaları. Ya da kendileri için timsah gözyaşı dökmemeleri...

O dostlarımdaki umut hepimize yeter de artar bile. Kimse kusuruma bakmasın, alınmasın; o dostlarımda ki umut en gerçek, en hakiki, en parlak umut. İstedikleri yüreklerinde barındırdıkları o gerçek umudun karşılığını bulması. Karşılığını insanca yaşamak, sevgi olarak bulması...

İşte ben, o yıllarımda bu dostlarım sayesinde tanıdım, yaşamın gerçekliğini, sevgilimle parkta yürürken; yaşadığım, yaşayabildiğim anın ne kadar değerli olduğunu ve asıl olanın beden değil yürek olduğunu.. Asıl olanın yürekte taşınan gerçek sevgi, gerçek umut olduğunu...

Bu yazıyı okuyan dostlarımin üzülmemesini istemem... Gülümseyin... Gerçekten gülümseyin.. Çünkü eminim o dostlarım da böyle istiyorlardır şu an. Gülümsememizi, kendilerine acıyarak değil de sevgiyle gülümsenmesini... “vah vah” diye değil de, yüreklerinde sevgiyle parlayan umudu fark ederek gülümsememizi...

Oktay Coşar[/italik]

Uç Uç Böceğim

[italik]Uç uç böceğim, annen sana terlik, pabuç alacak... Sen yeter ki uç böceğim. Sen uçarsan hem benim şansım olmuş olacaksın, hem de annen sana terlik, pabuç almış olacak. Yani uçarsan ikimiz de karlı olacağız. Benim dileğim olacak, senin de yepyeni, gıcır gıcır, heybetli bir terlikle pabucun...

Sen, kırmızı üzerine yedi tane siyah benegi olan, kanatlı, uçabilen, minik bir böceksin... Uğur böceği... Benim nasıl olduğumu ise boş ver, insan olduğumu bilmen yeterli. Bir inanişaya göre Adem'le Havva'nın torunlarıyız, başka bir inanişaya göre ise maymun ırkından gelmişiz, hatta diğer galaksilerden geldiğimizi söyleyenler bile var... Aslında bu konu tam açıklığa kavuşmuş değil. Zaten şu sıralarda da akademisyenler haricinde pek kimse bu konuyla ilgilenmiyor. Sorunlarımız başımızdan aşkın. Kökenimizden çok "kim olduğumuz" önemli bizim için. Bizler yani insanlar sizin de yaşadığınız gezegenimizde düşünebilme yetisine sahip tek ırkız; en azından ben öyle biliyorum. İnsan ırkı olarak binlerce yıldır epey hareketli bir süreç yaşadık. Savaşık, göç ettik, yeni ülkeler, toplumlar kurduk...

Aslında çok daha öncesi de var. Ateşi, tekerleği ve yazıyı keşfettik ilkin. Bütün keşiflerimizin, ilerleyişimizde çok önemli katkıları olmuştur. Örneğin yazıyı keşfetmemiş olsaydık ben seninle bu şekilde cümlelerle paylaşamayacaktım...

Biraz da bize özgü duygularımızdan bahsetmek istiyorum. Severiz, aşık oluruz, nefret ederiz, ağlarız, hüzünleniriz, özleriz, yalan söyleriz, riyakarca davranırız, merak ederiz, arzularız... Aslında bu duyguların hepsini birden gösteremeyiz tabii, belki bir kaçını aynı anda... Ama her davranışımızın altında bize özgü duyguların altındaki nedenler saklıdır. Mesela hüzünlenmemiz için özlüyor olmamız gereklidir. Birine aşık olmuşuzdur ve uzun bir süre kavuşamamışızdır. Kavuşmayı, beraber olmayı arzularız ihtirasla. Ve tüm bunları düşünüp, hüzünleniriz, belki daha sonra ağlayabiliriz de... Yani tüm duygularımız birbiriyle ilintilidir aslında. Tıpkı şu anda seninle benim aramdaki ilişki gibi...

Seni aslında eskiden beri tanıyorum. Pek çok kez gördüm. Hatta elime de aldım ve seni çok sevimli bulmuştum. Aslında sevineceğin bir şey söyleyebilirim laf arasında; seni türümüzden bir çok insan sevimli ve şirin buluyor. İlk nasıl ve kimin dediğini bilmiyorum ama sana "uğur böceği" demişler. Gerçi bunu biliyor olmalısın. Sonra yine kimin çıkardığını bilmiyorum ama senin hakkında bir tekerleme yazmışlar: " Uç uç böceğim annen sana terlik, pabuç alacak..." Daha çok çocuklar söyler bu tekerlemeyi. Konu şu : Mesela seninle biri karşılaştı ve sol işaret parmağının ucuna kondurdu. İşte o an, seninle ilgili tekerlemeyi söyler. Eğer sen hemen o anda uçarsan, o kişi dileğinin olacağına ve senin şans getireceğine inanır. Anlayacağın yaşamımızda önemli bir yerin var, çünkü bizim için uğur, şans kavramları oldukça önemlidir. Size böyle bir misyon yüklediği için ne derece sorumluluk hissettiğinizi bilemiyorum ama, şu ana kadar net bir tepki göstermediğinize göre ortada bir problem yok galiba...

Aslında dedim ya, insan oğluyla sizin aranızdaki ilişkide "alan memnun, veren memnun" olduğunu düşünüyoruz. Siz bize şans vaat ediyorsunuz biz de size uçtuğunuz takdirde annenizin size terlikle pabuç alacağını...

İşte sen de, ben "uğur" konusunu düşünürken aklıma düştün. Seni geçmişten beri bildiğim ve sempati duyduğum için de bu vesileyle sana yazmak istedim. Umarım bana kızmamışsındır.

Cümlelerime burada son vermek durumundayım. Lütfen tüm arkadaşlarına sevgimi ilet. Umarım sizler bize, geçmişte olduğu gibi şans dağıtmaya devam edersiniz. Şimdi seni sakıncası yoksa incitmeden, işaret parmağının ucuna alacağım.

"Uç uç böceğim annen sana terlik, pabuç alacak..."

İsteğimi kırmayıp uçtuğun için teşekkür ederim... Umarın sen de en kısa zamanda düşlediğin gibi, seni mutlu edecek terliğe ve pabuca sahip olursun. Güle güle uğur böceği, uğurlar ola...

Oktay COŞAR[/italik]

Duygu Mevsimlerimiz

[italik] Yaz, mevsiminden çıkardı kalbini. Tüm ağaçlara, çiçeklere, toprağa haber saldı : “Geldiğimi müjdeleyin, boy boy çiçek açın, yeşillenin...” dedi. Ve yine geldi yaz... Mevsimler arasındaki bu koşturmaca son nefesimizi verene dek sürecek. Seneler seneler önce sınıfımızın duvarındaki okuma fişleri geldi gözümün önüne : “ İlkbahar- Yaz- Sonbahar- Kış”. Daha o yıllarda nereden bilebilirdim ki, her mevsim ayrı bir öykü olacak, her öykü sonsuz duygulara gebe kalacak...

Yerküre kendi ekseninde, bizler yazgımızın ekseninde dönüp duruyoruz. Ben dünyamızın olduğu gibi, bizim de mevsimlerimiz olduğunu düşünüyorum. Biz yazgımızın etrafında dönerken oluşan, bize ait, bizden parça duygu mevsimleri... Üstelik dünya gibi sadece dört mevsime değil, belki yüzlerce duygu mevsimine sahibiz. Sevda mevsimi, hüznün mevsimi, mutluluk mevsimi, düşünce mevsimi, beklenti mevsimi, arzu mevsimi, gözyaşı mevsimi, sıkıntı mevsimi, coşku mevsimi, ihtiras mevsimi, düş mevsimi bunlardan sadece bir kaçı...

Ve yine dünyamıza ait mevsimler gibi üçer aylık döngüler halinde değil, gündün güne, hatta saatten saate değişen mevsimlere sahibiz. Uyumadan önce sıkıntı mevsiminde olabilirken, sabahleyin uyandıığımızda gelen bir telefonla coşku mevsiminde olabiliyoruz. Ya da bir gün sevda mevsimindeyken, apansız gelen bir ayrılık haberiyle, bir anda hüznün mevsiminde bulabiliyoruz kendimizi. Tabi bir de hiç beklenmedik anlarda ortaya çıkan, sebepsiz, sırrını çözemediğimiz mevsimlerimiz var. Bu tip mevsimlere “giz dolu, buruk sıkıntı mevsimleri” demek daha doğru olur sanıyorum. Bu mevsimleri yaşadığımız süreçte, ruhumuzu gri bulutlar kaplamıştır sanki. Oktay Rifat’ın bir oyununa verdiği isim gibi: “Yağmur sıkıntısı”nı yaşarız belki de bu mevsimde. Hani, “ne olacaksa olsun” deriz. “Yağacaksa yağsın, yağmayacaksa yağmasın”... Ama yaşanan sürünceme ve daha bir çok nedenden dolayı çözülemez bir türlü bu mevsimlerin sırrı...

Ben bu yazıyı yazarken aynı anda bir çok mevsimi taşıyorum kalbimde. Hem sevda mevsimindeyim, hem coşku mevsiminde, hem beklenti mevsiminde, hem de en çok değer verdiğim mevsimlerden biri olan düş mevsiminde... Düş mevsiminin diğer mevsimlere göre bende çok ayrı bir yeri var; çünkü düş mevsimleri bana göre mevsimlerin en anaç olanı. Yine bana göre bir çok mevsimin kökeni de düş mevsimi... Yine çünkü : Düş varsa aşk da vardır, mutluluk da vardır, arzu da vardır, ihtiras da vardır...

Bir de bana göre aynı zamanda “mevsim uyuşmazlığı” sorunu yaşıyoruz çevremizdeki insanlarla. Duygusal ilişkilerimizdeki sorunların ana sebeplerinden biri mevsim uyuşmazlığı. Belki de çok farklı mevsimlerdeyken daha zor anlayabiliyorlar insanlar birbirlerini. Ben sevda mevsimindeyken, karşımdaki hüznün ya da beklenti mevsimindeyse çok daha zor anlaşıyorum. Yani ben yağmur altında yürümekten büyük haz alırken, karşımdaki insan yağmur altında yürümekten ürküyorsa, aynı anda, sokakta yağmur altında yürümekten alacağımız mutluluk nasıl bir ortak paydada buluşabilir ki? Pek tabii bu aynı zamanda karşıımızdaki insana özgü mevsimleri ne kadar iyi çözebildiğimize ve benimseyebildiğimize de bağlı galiba...

Mevsimlerle ilgili en güzel hususlardan biri de, bir çok insanla “ortak mevsimleri” yaşayabilmek...Ama bana söyley misiniz, peki ya siz, tam şu anda hangi mevsiminizi yaşıyorsunuz?

OKtay Coşar
2003 Ankara [/italik]

Gitmiyorduk Geliyorduk

[italik]Yıllar önce çok sevgili dostumla yine bir temmuz bunaltısında denize gitmeye karar verdik. Denize gitmek diyorum çünkü bizim vilayetin denizi eksik. Yoksa denizin kıyısında ikamet etseydik denize gitmeye de gerek kalmazdı.Yani biz aslında bir şarkıda söylendiği gibi “Deniz ve mehtap sordular bana neredesin?” demiyor, denizin ve mehtabın yerini gayet iyi biliyorduk.

Hızlı, seri manevralarla biletler alındı, bohçalar toplandı. Vakit gelmişti. Denizdeki gemiyle “Kara göründüdüüü.”, demeye değil de, karadaki gemiyle “Deniz göründüüü.”, demeye hazırдық artık!...

Otobüse bindiğimizde kendisinin otobüs tutması gibi bir hastalığının kesinlikle olmadığına inandığımız sevgili muavinimiz bize mikrofonuyla:” Bizim firmamızla yolculuk yaptığınız için acayip müteşekkirimiz, size giderken üstünde kendi markamız bulunan kahvelerden veya gazı kaçmış kolalardan verme kıyağında bile bulunacağız” gibi ezberlediği cümleleri söyledikten sonra (yeni başlayan çaylak muavinler hala kağıttan okuyor.) kara gözlüklü, ajan kılıklı, gardırobundaki altı mavi gömlekten dün hanımının yıkadığını tahmin ettiğim mavi gömleğini giyen kaptan amca gaza tüm asaletiyle bastı ve yolculuk keyfimiz otobana çıkmak suretiyle başlamış oldu...

Ankara izini yeni kaybettirmişti, bizi bekleyen mutluluk topraklarına yaklaşacağımızı hissediyor, sıra dışı, insanda aptal izlenimi uyandıran gülümsemelerle birbirimize bakıyorduk dostumla. İşte o sırada dostumun dudaklarından, oturaklı, Sokrates vari bir cümle döküldü yüzüme karşı :

“Biz aslında gitmiyoruz, geliyoruz!” ...

Ben cümle avcısı hemen bu ağır cümlenin esrarını çözmeye çalıştım o vakit. Ne demekti gitmiyoruz da geliyoruz? Basbayağı gidiyorduk işte. Yoksa... Yoksa... Yoksa derin bir anlam mı vardı cümlenin muhteviyatında?

Coşkularımı, mutluluklarımı, çocuksu heyecanlarımı hemen, üstümüzdeki, yolcuların küçük bagajlarını koymasına için ayrılmış bölüme koyarak cümlenin mealini aramaya koyuldum o minicik beynimde...

Sanırım her mutluluğun bir sonu vardır gibi bir şey... Yoo yooo böyle sıradan, bilindik bir anlatım içine girmez benim dostum. Ya da dünya yuvarlaktır, (tam değil ben de biliyorum!..) aynı çizgide ilerlersek yürüyerek (yürümek şart değil!) yine aynı noktaya varırız gibi bir teoremi mi vurgulamak istiyordu? Hayır hayır, bu vargı da çok sığ, hatta saçma olurdu. Kendisine sorsam kızarmıydı acaba? Ben bulamadım kadim dostum söyle de çatlatma beni desem ne derdi bana? Yok yok, ben kendim bulmalıyım cümlenin sırrını nasıl olsa daha vaktimiz var, tabelayı gördüm, daha İki yüz elli kilometre var denize.

Öğretmenin karşısında soğuk terler döküp, sözlüden iyi not almaya çalışan bir öğrencinin psikolojisi olmasa da üstümde, içimde yine de bir zorunluluk havası vardı söylenmiş cümlenin gizini ortaya çıkarmak için. Bu karamsar bir yaklaşım mıydı yoksa?: “Tatil dediğin nedir ki elinin kiri, bir çırpıda biter döneriz” anlamında? Off biliyorum bu da değil! Peki neydi o zaman neydiii?

“Sen de getirme şimdi şu alkolünden çalınmış, limonu eksik, markasız, kimin imalatı meçhul kolonyayı, dikkatimi dağıtıyorsun demedim tabii muavine. İki elimi kavuşturdum,” boşalt canım birkaç damla, sakın ziyan olmasın ama” diye mırıldandım sessiz bir söylemle. Sonra yarım bir şekilde ferahlamaya çalıştım belki zihnim açılır da küt diye aklıma gelir, bu dostumun hiç beklemediğim bir anda söylediği cümlenin esrarı.

Size söylemeyi unuttum dostum, en son saydığımda sayıları hala yedi olan cücelerin arasında uykucu olanıdır. O uyurken ben de bu cümlenin anlamını çözmeye ahdedtiğim için tekrar düşünmeye koyuldum, koltuğumun geriye yatmasına yarayan kolu biraz yukarı çekerek...

Fakat koltuğu geriye yatırmak uykumun işine gelmiş olacak ki, bu esrarengiz cümlemin anlamını çözmeye fırsat kalmadan uyumuş ve uyandıgımda otobüs geleceğimiz yere çoktan varmıştı bile. Bense bu On günlük neşeli, sorunsuz tatilin ardından Ankara’ya vardığımızda çözebildim ancak bu esrarengiz cümlenin sırrını...

Yazgıyla zaman kardeşti. Zaman hızla ilerlerken yazgı da bir gölge gibi onu takip ediyordu. Biz zamanın içindeki yazgıdan keyif almaya çalışırken, zamanın acımasızlığının farkında değildik. Farkında olduğumuzdaysa tekrar Ankara’daydık. Yani gerçekten de gitmiyorduk, aslında geliyorduk. Ve şunu anladım. Ne kadar mutlu giderseniz ve orada ne kadar mutlu anlar yaşarsanız, o kadar çabuk geliyorsunuz...

Oktay COŞAR[/italik]

2003 Ankara

Duygular Okyanus Ve Kuş

[italik]

Ne olacak şimdi? Bütün duygularım düğümlendi, iç içe geçti, karıştı, kör düğüm oldu... Her duygunun yalın olması için baştan beri çaba sarf ediyorsunuz. Mesela bir insanla ortak hissettiğiniz yeni bir coşkunun başlangıcında... İstiyorsunuz ki her duygu belirgin, anlaşılır olsun; gelecekte kimsenin kalbi acımasın, incinmesin, yaralanmasın...

Ve bir şekilde yakalanmış coşkunun sürekliliği için her şey olsun istiyorsunuz. Hem paylaşım, hem romantizm, hem tutku, hem sevgi... Bunun için iki yürek de elinden gelen çabayı gösteriyor. İki yürek de bütün bu duyguların bileşkesinin huzur olduğunu bilerek, her şeyi daha gerçek kılmak istiyor. Aslında iki ruhun da arzusu ortak niyetlerde birleşiyor:

“Huzur, güven, inanıldığını bilmek, inandığını bilmek, sevdiğini bilmek, sevildiğini bilmek ve sadece bu kavramlarla yaşayabilmek geleceği...”

Coşkunun ortaya çıkmasındaki anların sırrı bu kavramlarda yatıyor. Ama kimse ilk aşkını yaşamıyor. Bu duygular, geride yaşanan aşkların acısı yüreklere sinmiş ve yüreklerden tamamıyla çıkamamışken isteniyor. Yani ortada, bu duyguların her şeyiyle gerçek olmasını, yaşanılır kılmasını engelleyen bir düşman var.

“Geçmiş...”

Geçmiş, beraberinde korkuyu, endişeyi, mutsuz olma ihtimalini getiriyor. Geçmişle mücadele edebilmekse, dünyayı tersine çevirebilmek kadar zor. Yani durum şu :

Okyanusun ortasında bir kadın ve bir erkek karşılaşiyor. Sandallarını yakınlaştırıyorlar, paylaşıyorlar, paylaştıkça coşkulandıklarını hissediyorlar. Okyanusun üzerine bir çatı kuruyorlar, o çatının içinde sadece ikisine ait olmasını istedikleri bir dünya yaratıyorlar kendilerine. Erkek geçmişle kalbi arasındaki mücadelenin neredeyse sonuna gelmiş, kadınsa hala mücadele ediyor ve çok yorgun...

Ama her şeye rağmen kadın ve erkek okyanusun ortasında yakaladıkları huzura, coşkuya ihanet etmek istemiyor. Ve bu arada hüznü yavaş yavaş dalgalanıyor okyanusta. Kadın ve erkek ne kadar gerçek olurlarsa, hüznün de o derece şiddetli gösteriyor dalgalarını... Sabır ve zaman, kadınla erkeğin, Pandora'nın kutusundan çıkan en büyük umutları. Ama geçmiş ve hüznün öyle güçlü bir işbirliği halindedir ki kimse sabır ve zamanı nasıl ve nerede kullanacaklarını kestiremiyor...

O sırada okyanusta siyah, çıkmaz dehlizlere giden bir çukur oluştuğunu fark ediyorlar. Bu sefer, her şeyi bir kenara bırakıp, beklentileri unutup, tutkuyu bir kenara koyup, o çukurun nasıl yok edilebileceğini düşünmeye başlıyorlar. Düşünürlerken gökyüzünde süzülmekte olan bembeyaz kuşu fark ediyorlar. Kuş tam yanlarına bir kalp bırakıyor ve kayboluyor. Kalbin üstünde, göz yaşlarıyla şu cümleler yazılı :

“Sadece gerçek sevginin gücü sayesinde yok edebilirsiniz çukuru. Tüm bu yaşadıklarınız yazgınızın size bir armağanı. Hüznü kabullenin.. Çünkü her armağanın içine biraz hüznü serpilmiştir. Hüznü kabullendikçe, zaman ve sabır sizin işinize yaracaktır. Beklentilerinizin gerçek olmasını değil, yaşadıklarınızın gerçek sevgi olduğunu düşünün...”

Çukur kayboldu... Bekliyorum... Yine de duygularımın düğümlendiğini hissediyorum. Beyaz kuşa minnettarım. Bu kadar düğümlenmişliğin ortasındayken, yine de çaresiz hissettirmede bana kendimi...

Belki de “düş”tü tüm bunlar. Ama gerçektir... Hem düş hem gerçektir. Tek tesellimse hala okyanusun ortasında kurduğumuz dünyanın var olduğunu ve yok olmayacağını bilmem...

Oktay COŞAR[/italik]

Benim Güzel Kalpli Sıkıntım

[italik]Aslında her şey çok güzel. Etraftan hiçbir sızı kokusu almıyorum. Güneşli ve cıvıltılı günlerin keyfini çıkartıyorum. Sevgilim, düşlerim yüreğimdeler ve beni mutlu kılıyorlar. Ama Cumartesi günü, yine o sırrını çözemediğim sıkıntımı hissettim ruhumda. “Bu sefer kaçmayacağım sıkıntımdan” dedim kendi kendime. Ne yapıp edip mutlaka onunla konuşmalıyım:

Ben _ Söyle neden çıktın yine bir anda güneşli bir Cumartesi günü?

Sıkıntı _ Sen benden daha iyi biliyorsun neden çıktığımı.

Ben _ Ben tahminde bulunabilirim ancak. Ama ben senin ortaya çıkmanı istememiştim ki. Ansızın ruhuma yayılan sensin; o yüzden sen söyleyeceksin cevabı.

Sıkıntı _ Çok özlüyorsun...

Ben _ Evet...

Sıkıntı _ Bugün kır havasının belki de aylardır kendini en güzel gösterdiği ilk gün...

Ben _ Evet...

Sıkıntı _ Ve şimdi sevdiğinle el ele olmak, ona sarılmak, çiçeklerin kokusunu birlikte duyumsamak istiyorsun...

Ben _ Evet...

Sıkıntı _ Ve o yanında değil...

Ben _ Evet...

Sıkıntı _ O halde tabii ki çıkarım ortaya. Tabii ki sızarım ruhuna... Kim istemez ki sevdanın gökyüzüne hakim olduğu böyle bir bahar gününde sevdiğiyle beraber olmamak...

Ben _ Haklısın...

Sıkıntı _ Merak etme kalıcı değilim sende. Kendi durumun için de endişelenme. Birbirinize duyduğunuz sevginiz ve düşleriniz her şeyin üstesinden gelecektir.

Ben _ Sen ne iyi bir sıkıntısın böyle.

Sıkıntı _ Her sıkıntı benim kadar duygusal değildir. O yüzden beni başka sıkıntılarla karıştırma. Ben sevda sıkıntısıyım. Biz sevda sıkıntılarının bir işi de sıkıntı verdiğimiz kalplere yardımcı olmaktır.

Ben _ Ben gerçekten tatlı düşümü çok özlüyorum.

Sıkıntı _ Biliyorum.

Ben _ Sesini duymak bile kalbimi aydınlatıyor, senin gelmeni engelliyor.

Sıkıntı _ Biliyorum.

Ben _ Çok tuhaf...

Sıkıntı _ Nedir tuhaf olan?

Ben _ Bu daha önce hiç gelmezdi aklıma...

Sıkıntı _ Nedir aklına gelmeyen?

Ben _ Sıkıntımı sıkıntıyla konuşarak azaltacağımı yaşamam...

Sıkıntı _ Aslında ben de her zaman herkesle konuşmam. Ama senin sıkıntın bir bahar masumluluğu içinde sevda kokan bir sıkıntı olduğu için ben de seninle konuşmak istedim....

Ben _ Onu göreceğim çok yakında. Göreceksin bak. Denizi seyredeceğiz uzun uzun. Kırlarda çiçeklerin arasında koşturacağız. Yürüdüğümüz var olduğumuz her an gülümseyeceğiz...

Sıkıntı _ Bunu da biliyorum...

Ben _ Seninle konuşmasam az daha ağlayacaktım biliyor musun?

Sıkıntı _ Aslında biz sevda sıkıntıları göz yaşlarına karşı değiliz. Böyle zamanlarda dökülen göz yaşları aynı zamanda ruhun arınmasına sebep olur.

Ben _ Keşke tüm sıkıntılar senin gibi olsaydı...

Sıkıntı _ Eee kolay değil sevda sıkıntısı olmak. Biz sevda sıkıntısı olabilmek için uzun ve yorucu aşamalardan geçeriz. Sevda sıkıntısı en son mertebedir.

Ben _ Sıkıntısın sıkıntısın ama seni çok sevdim...

Sıkıntı _ Benim de sana kanım kaynadı doğrusu.

Ben _ Şey... Benim tatlı düşüme sürekli mektup yazdığımı biliyor musun peki?

Sıkıntı _ Evet, tabii ki...

Ben _ Şey... Peki senden bir şey rica etsem... Seninle konuştuklarımızı ona yazacağım son mektubumuza eklesem bana kızar mısın?

Sıkıntı _ Tabii ki hayır. Gönlün sana ne yapmanı istiyorsa öyle yap...

Ben _ Çok teşekkür ederim sevda sıkıntısı... Şimdi söyleyeceğim belki biraz tuhaf kaçacak ama, yine uğra olur mu ruhuma?

Sıkıntı _ Doğrusu hiç güleceğim yoktu. Olur uğrarım. Keşke sevda sıkıntısı olarak içine girdiğimiz ruhların sahipleri senin gibi çekinmeseler ve başlarından atmak için gereksiz yere kandırmasalar kendilerini...

Ben _ Teşekkür ederim...

Sıkıntı _ Şimdi gitmem gerek. Öyle yoğunum ki bu günlerde...

Ben _ Haklısın... Hoşça kal... Hoşça kal sevdanın güzel yürekli sıkıntısı....

Evet sonunda konuŖmuŖtum sıkıntıyla. Öyle iyi geldi ki kalbime sıkıntıyla konuŖmak... Sonuçta sıkıntım da olsa benden bir parçaydı. O bana ait bir duyguydu. Eğer bu sıralarda, her Ŗeyin iyi gittiğini düşünürken, siz de içinizde adlandıramadığınız bir sıkıntı hissederseniz onunla konuŖsun. Hele de içinizdeki sevda sıkıntısıysa inanın sizi mutlu edebilmek için elinden geleni yapacaktır. İnanın hiç ama hiç aklıma gelmezdi, sevdanın böylesine güzel yürekli bir sıkıntıya sahip olacağı...

Oktay CoŖar
2003 Ankara[/italik]

Hayat Sevinci

[italik]Bazen yaşananların, hissedilenlerin isimsiz olması gerekiyor sanırım. Bazen, bazı öykülerin, bir nefeste yazılan şiirlerin, apansız ortaya çıkan bir resmin, çamurla duyguların çiftleşmesinden meydana gelen heykellerin isimsiz olması gerekiyor belki de. Bazen hüzün gibi yağın yağmuru seyrederken ağladığımız anlara, kahkahalarla gülümsediğimiz zamanlara, terk edildiğimiz anda, ruhumuzda hissettiğimiz acı veren yumrulara bir isim takmamamız gerekiyor galiba. Çünkü o anlara biz isim koysak da koymasak da, hayat bir anlam yüklüyor, kendi kendine bir başlık koyuyor zaten. İsimli ya da isimsiz zaten hayat yazgımıza kazıyor o anları...

Ve yine çünkü; bazen bazı anlara, ilişkilere, duygulara koyduğumuz isimler bir süre sonra renk değiştiriyor; belki daha canlanıyor ya da soluklaşıyor. O zamanlarda eski isim yenisini arıyor. Her şey yerini karmaşaya bırakıyor; yüreğimizi deşen sebep yaşananlardan ziyade, koyduğumuz isimlerin anlamını yitirmesi oluyor. O yüzden hayat en iyi ismi biliyor aslında. En iyi ismi, bize o anları yaşatan hayatın kendisi koyuyor zaten... Bize düşen koyduğumuz isimleri değil, hayatın bize armağan ettiği anları yaşamak olmalı belki de...

Geçenlerde, “o gözler” kulağıma şu cümleyi fısıldadı : “Hayat sevinci” ...

Bazen bazı cümleleri deştikçe, cümlenin içinden cümlecikler, duygular çıkar. Bu da öyle cümlelerden biriydi benim için. Cümleyi duyar duymaz, amatörce bir isim koymaya çalıştım evvela. Duygularımdaki belli belirsiz soru işaretlerini birleştirerek bir isim yaratmaya çalıştım, bu cümleyi fısıldayanla ben arasındaki ilişkiye. Sonra... Bir yandan isim bulmaya çalışırken, bir yandan da cümlenin anlamını ruhumda sindirmeye çabalarken şunu anladım : Bu cümlenin kendisine, söylendiği ana, ya da söyleyenle söylenen arasındaki ilişkiye bir isim koymak anlamsız olacaktı. Çünkü bu cümle sadece yaşan ve yaşatılan anların yankısıydı. Bu cümleyi hayat söyletmişti aslında ona... O yüzden ben de bu cümlenin doğallığını hiç bozmadım; lekelemedim, usulca ruhuma koydum sadece...

Hayat sevinci...

Bakmayın topu topu on iki kelimedenden oluşmasına. Ne zor aslında birinin hayat sevinci olabilmek... Ve ne zor belki de hayatın insana bu cümleyi söyletmesi... Belki de hayatın söyletmesindeki giz, güven duygusundandır... Ama ne güzel birinin hayat sevinci olabilmek... Ben kendi adıma, aşktan üstün ve özel tutuyorum bu cümleyi. Ortada kocaman bir hayat ve kocaman bir sevinç var. Zaten ayrı ayrı kocaman yer kaplarken bu iki sözcük, bir de birleşince her türlü engeli aşabilecek kadar güçlü oluyor olmalılar. Bilemiyorum... Belki de bu cümlenin içinde bir yerde göremediğimiz, göğe yükselen bir merdiven var. Merdivenden çıkacak olsak belki yolda karşımıza geçmişte yaşanan hüzünler, mutluluklar çıkacak. Bilemiyorum... Bildiğim bu cümleyi duyan, ve duyacak olan her bir kişinin çok şanslı olacağı...

Bana ilk defa biri “hayat sevinci” dedi. Ve ben ilk defa soru işaretlerimle, içinde duygu barındığını düşündüğüm bir cümleyi savaştırmadım; o cümleye bir isim koymak için mücadele etmedim... Ve belki de o yüzden geçmişi ve geleceği düşünmeden, ve bir isim koyma telaşına kapılmadan kalplerimizi değiştirdik birbirimizle...

Evet evet... Hayatın bize sunduğu çok özel bir cümle olmalı bu... Hayatın içindeki herkes, hissetmeli, yaşamalı ve yaşatmalı bu cümleyi. Tıpkı... Tıpkı çiçeğin güneşe, toprağın suya, bulutun gökyüzüne, kuşun rüzgara dediği gibi demeli herkes. Herkesin kalbinde bir gün bu cümleyi söyleyeceği biri ya da birileri olmalı mutlaka. Çünkü hayatın bize sunduğu, isimsiz ama sonsuz duygu yüklü bir armağan bu cümle...

Oktay Coşar[/italik]

2004 Ankara

Çorap Söküğü

[italik]

Çorap söküğü zamanını bekliyorum; elimde, ruhumla sarmaladığım bir kedi yumağı. Önce hangi cümle ısıracak aklımı. Önce hangi sözcük kemirecek içimi. Kumbaramda birikmiş onca soru işareti. Anlaşamıyorlar ünlemlerimle. Kendine hırçın bir şarkı. Bir piyano tınısı belki de. Sessizliği bozan ilk nota. Karanlığın karnındaki ilk mum alevi. Masaya düşen bir kalemin dingin sesi. Hışımla yırtılan karalama sayfaları. Çöp tenekem doldu. Mutfakta taze, limonlu kek var. Kafeni yüksek bir kahve. Dilimden bağırsaklarıma kadar ineceği belli. Binlerce cümle nöbet tutuyor çeperimde. Çorap söküğü geç kalma...

Çakır zamanlar çok ince. İpin ucu hagni sözcüğümde. Dağınık, çok dağınık kurgular hale olmuş eksenimde. Yapış yapış, sünepe karamsarlıklarım, kanıma sızmaya çalışıyorlar sinsice. Öyle kemikleşmişler ki bazı düşlerim. Öyle kalın ki kabukları. Ancak uykumda eritebilirim, bir bardak suyun içinde. Ancak bunların hepsi de, belki de tabii. Belki de-ler ve onların bilmem kaçınıc kuşaktan akrabaları. Gece sırtıma bindikçe biniyor. Kamburum iyice belirginleşiyor duvarıma yansıyan gölgesinde. Çorap söküğü.

Hani gelirdi?

İnkâr etmiyorum; içimde oynayan bir dolu oyuncak; kimi kendi kendine kanayan, kimi kendiyle ağlayan. Alıp oynasam, çocukluğum incinecek. Ve hiç anımsamıyorum, tahteravallinin diğer ucunda kim vardı? Kim ağırlık yapıyordu ezberlediğim mutluluklarıma? Çıngıraklı toplar... Sese koşan canlar. Elimde bir tespih yırtılıyor birden. Geçmişim yere saçılıyor tanecikler gibi. Kimse bana saçmalıyorsun demesin; ben sadece çorap söküğünü bekliyorum...

Yine dilimin üstünde telaffuzu sancılarıma yatkın bir dolu sözcük. Gelmedi çorap söküğüm. Kurgulanmış bir öyküden çok uzağı gösteriyor aynalar. Kuyumun dibinde unutulmuş bir masal var ama. Sözcükleri birbirine bağlasam inebilir miyim aşağı? Oysa bir kadın gizlenecekti bu sözcüklerin arasına. Biraz sevişecektik, düşlerin geceye kur yaptığı bir anda. Biraz mırıldanacaktık bakışlarımızla. Sonra yine, gittikçe silikleşecektik kendimize, kendimize, tütsü kokuları arasında. Suskunluk avuçlarımızda terleyecekti. Nefesimiz, heyecanlarımızın elinden tutup, kapatacağı göz kapaklarını usulca.

Hiç hesapta yoktu bu replikler. Gelmedi çorap söküğü. Gelir demişlerdi. Sen ağlarsan çorap söküğü gibi gelir demişlerdi. Sen düşlersen çorap söküğü gibi gelir demişlerdi. Yine de ben bu mektubu bir şişenin içine koyup, attım ruh denizime. Kıyıya vurduğu an görecek biliyorum. Olsun... Olsun varmasın çorap söküğü. Ben birkaç sözcük daha dikeyim kuyumun dibine. Onlar çiçek verene kadar, ben zaten inmiş olurum...

Oktay Coşar[/italik]

Şimdi Kaybolma Zamanı

[italik]
Şimdi Kaybolma Zamanı

İğne deliğinden bile geçmeyi beceremeyen eğitimsiz sancularıma ithaftır.

Aslında her şey, göğün inadı yüzünden başladı. Göğün; yerle, yer değiştirmek istemesiyle. -Yerle bir- olmak istemesiyle. Göğün yere, çılgınca bir tutkuyla öykünmesiyle. Belki de yıldızların gürültüsüydü göğü bu vazgeçilmez inat sürecine götüren. Ve belki de, bir kaç belki de daha sayabilirim; ancak şimdi değil. Şimdi kaybolma zamanı...

Öyle pis, leş gibi bir hücre işte içinde var olduğum simsiyah küp. Demir parmaklıkları bileğimin en ılık tarafında hissediyorum. duvardaki çetelelerin hepsi ömrümden aşırılmış günlere ait. Burada Salı ya da Pazarın hiç bir hükmü ve anlamı yok. Burada günler sadece unutulmak için varlar. Burada tek bir zaman kavramı var; o da duvarlara çizilen ağlamaklı çizgiler...

Bugün, daha doğrusu bu gece benim için çok önemli. Çünkü yarın yaşamla olan birlikteliğimin sonuna gelmiş olacağım. Yarın hep şu şiirlerimde sözünü ettiğim dar ağacıyla tanışacağım. Eğer öldükten sonra da yazma imkanım olsaydı, size en gerçek hislerimle o anı anlatmak isterdim. Ama böyle bir şeye fırsatım olacağını zannetmiyorum. Merak ediyorsanız söyleyeyim, insan apaçık ölümden korkuyor işte. Daha nasıl söylenir ki? Kim korkmaz kaybolmaktan. Hele de sonsuza dek. O yüzden ecelinizin kıymetini bilin. Benim ecelimse şimdi tam içimde; girtlağımın tam ortasında; yutkunamayacağım kör bir noktada; affetmeyen bir yumru gibi saplanmış şimdinin en zavallı yerinde...

Böyle zamanlarda sizin dışınızdaki herkes talihlidir. Hep hayal edersiniz ölümden uzak insanları. Ve onları hayatınız boyunca imrenmediğiniz kadar gıpta ile düşlersiniz. Yaprakların yola halı gibi serildiği bir yolda, sevgilisinin elini tutmaktan avuçları terlemiş bir adam düşer aklınıza. Ya da tepedeki çiçeklerin arasında, iki elini şakağında dayamış umutsuz bir kadın. Aslında ne düşleyeceğinizi de şaşırırsınız; çünkü yürek korkunç ve acımasız bir telaş içindedir. Zaman kötü niyetli bir kum saati gibi, kumunu en yüksek ayarda akıtırken, siz düşlerinizin arasından en güzellerini ayıklamaya uğraşırsınız... Böyle bir durumda ölmek istersiniz ama ölemezsiniz. Tuhaf ve çaresiz bir şekilde Azraili boynunuzda hissetmek istersiniz. Biliyorum şu an pek az anlıyorsunuz beni; ancak ölüme bu kadar yakın olduğunuzda hissedebilirsiniz hislerimi.

Böyle anlarda bir mucize olur aslında. İsteddiğiniz her şeyi gerçekleştirebilirsiniz bir anda. En çok dinlemek istediğiniz müziğin tınısının bir anda kulaklarınızdan usulca süzülüğünü hissedersiniz. En çok sevişmek istediğiniz kadınla, kendinizi bir anda yatağınızda sevişirken bulursunuz. Kaybettiğiniz bütün sevdiklerinizin, teker teker omuzunuza dokunduğunu görürsünüz. ve öldürdüğünüz tüm canların yüzleri siz istemeseniz de, gözünüzdeki perdenin önünde canlanır. Evet... Son cümlem sizleri şaşırttı değil mi? Peki o zaman, anlatmamın sırası geldi sanırım. Bundan bir ay önceydi...

İşimden nefret ediyordum ama yapmak zorundaydım. Mesleğimi de isteyerek seçmemiştim aslında. Önceleri sadece şiir yazan aylak bir şairdim. Ama bu işe zorladılar işte. Eğer yapmasaydım çok sevdiğim anne ve babamı öldüreceklerdi. Bana iki seçenek sunmuşlardı. Ya ailem ölecekti; ya da ben hiç bilmediklerimi öldürecektim. Kazanan ikinci seçenek oldu. Ve ben azrailin duygusal çırağı oldum bir anda. Neyse ki her öldürüşümde yüzümde maske vardı ve öldürürken ağladığım belli olmuyordu. Evet yanılmadınız. Ben profesyonel bir cellattım...

Öldürdüğüm insan sayısını gerçekten anımsamıyorum. Ama karşımda tir tir titren insanların yüzündeki son ifadeler hiç bir zaman çıkmadı aklımdan. Gözlerindeki o anlam... Ne yalvarır ne de yakarır ifadeler. Yaşamın gizine ait ne varsa sır olmaktan çıkan bakışlar. Bilemezsiniz. Öldürmeden bilemezsiniz.

Gelelim şimdi benim neden öleceğime. O gün... İşte o gün, o kadın... Yani şey...O kadın, sadece gözleri hariç yüzünü kapatan bembeyaz bir örtüyle; bana, darağacına gelirken daha, dizlerimin bağı çözülmüştü. O kadın... Yıllar boyu şiirlerimde bıkmadan üşendiğim çizdiğim kadındı. O an... İnanın bana, önce kaçıp gitmek istedim oradan. Fakat yapamadım. Sanki bir güç ayaklarımı yere mıhlamıştı. Hatta daha önce hiç görmediğim o kadına, kadınıma yazdığım son şiir geldi belleğime. Giderek bana yaklaşıyordu ve bedenim zangır zangır sallanıyordu heyecanımdan. Ve garip bir şekilde, gerçekten garip bir şekilde sadece gözlerime bakaarak ilerliyordu yanıma. Ölümüne. Belki de daha önceden bildiği ölümüne.

Darağacının hemen altında askerler kadınımin ellerini bıraktı. Bir süre etrafa bakındı. Hiç de üzgün görünmüyordu doğrusu. Göğü seyre daldı kısa bir süre. Derince kokladı havayı gözlerini kapatıp. Yere eğildi, biraz toprak parçası avuçlayıp göğüslerinin biraz üstünde ovaladı. Sonra yine bana, yani gözlerime dikti bakışlarını. Gülümsüyordu.

Bulduğum yükseltiyeye çıkan tahta merdivenlerden büyüğü bir kuş gibi kanatlarını usulca cırparak çıktı. Yanıma yaklaştı. O an ölebilirdim kokusundan. Kokusu... Onun için yazdığım her şiirde burnuma gelen o koku...

Yüzündeki beyaz örtüyü ağır ağır indirdi. O an düşüp bayılabildim. Ben rüyalarımda başka bir kadın görmemiştim ki. Yüzündeki gülümseme ise hiç dinmiyordu. Sonra sıkı sıkı kapattığı avucunu açtı bana doğru. Üzerinde bir şeylerin yazılı olduğu bir kağıt. Yüzlerce insan "öldür öldür" diye bize haykırıyordu ama bu durum doğrusu umurumda değildi. Açıp kağıdı okudum. İçinde benim ona, kadınıma yazdığım son şiir vardı. Beni tanıyordu sanki. Sanki değil beni çok iyi tanıyordu. Orada, oracıkta onu çılgınca öpmek istedim. Sanki bu şiddetli dugumun da farkına varmış olacak ki, elini dudağına götürüp sus işaretiyle beni engelledi. Sonra ağzından şu cümle çıktı sadece : "öldür beni, hadi öldür, ikimiz için öldür..."

O an... İşte zamanın benim için donuk kaldığı o an kımıldayamadığımı, hatta nefes alamadığımı hissettim. Ve aklıma gelen ilk hamlemi yaptım. Evet... Onu öldürmeden önce, ona yazdığım son şiiri yüksek sesle okuyacaktım herkese. Canı kan çeken herkese. Endişe ve ürkek bakışlarla bizi seyreden herkese...

"Göğün inadı karadır
göğün tutkusu
öykünerek dokunur
kadınımın düşünene
düştüğüne
kaybolarak düştüğüne
gök yere
yerle bir
olmak için biraz daha
gökte tomurcuk
yerde kanat açsın diye
kadınım
bir nefes parçası
rüyalarımda soluduğum"

Şiirimden okuduğum her cümle sonunda, kadınım biraz daha silikleşiyordu. Silikleşti. Kayboluyordu. Kayboldu. Uçuyordu. Uçtu. Uçtu. Uçtu. Uçtu. Uykuma kondu. Hücremdeyim...

Bu yalnızlık öyle güzel örüyor ki içimde kendi hücrelerini. Neyse ki pencere benden yana. Penceremden içeri kadınım esiyor. Göğün inadına rağmen. Sonra bir cellat giriyor penceremden. Bir ölüm giriyor. Bir öykü giriyor. Kadınım kokuyor odam. Belki bir kaç şey daha. Ama şimdi değil. Şimdi kaybolma zamanı...

Oktay Coşar
[/italik]

Bay Palyaçonun Aşkı

[italik]Şimdi anlatacağım sokak öyle çok bilindik tanıdık bir sokak değildir. Hatta kentteki bir çok insan o sokağın varlığından bile habersizdir. Öyle aman aman bir uzunluğu da yoktur sokağın. Oldukça ıssız bir sokaktır, hatta bu ıssızlık adeta diğer sokaklara da bulaşmıştır. Diyebilirim ki daha önce hiçbir öyküye, romana yada şiire konu olmamıştır. Aslında itiraf edeyim asıl anlatmak istediğim sokak değil, bu sokağın en sonunda, üç katlı bir evin en üst katında oturan bay palyaçodur. Ama Bay palyaço yıllardır oturduğu evin sokağını sanki özellikle seçmiştir. Belki de o sokağın yalnızlığının aynısını, ruhunda da gördüğü için; bunu tam bilemiyorum. Bay palyaçonun oturduğu evin sadece iki odası bulunmakta. Odaların duvarlarından biri yeşil, diğeri de maviye boyalı. Ama bay palyaço en çok mavi odada kalmayı sever. Sebebiyse bay palyaçoğa göre düş demek mavi demektir. Mavinin düşleriyle düşlerinin de maviye karıştığını düşünür hep. Yeşil odada ise kostümleri, palyaço ve makyaj malzemelerini muhafaza etmektedir.

Eğer bu iki odayı da merak ediyorsanız anlatayım. Fazlaca büyük olmayan üzerinde küçük yeşil çam ağacı figürlerinin olduğu bir perdeyle kaplı bir pencere, eski, boyası dökülmüş kızıl kestane renginde ahşap bir gardrop. Duvara montelenmiş beş raflı tahta bir kitaplık. Odanın köşesinde silik bej renginde, demir kulplu babasından kalma eski bir sandık. Öyle özenle saklarki malzemelerini, tıpkı yavrusu gibi her gün özenle kontrol eder, temizler elbiselerini, burunlarını, peruklarını. Diyebilirim ki onlarca değişik kostümü vardır bay palyaçonun. Ve öyle maharetlidir ki hepsini ayrı ayrı kendi elleriyle dikmiştir. Bu dikme konusunda ki yeteneğiye sevgili anneciğinden ona mirastır. Eğer mutlu ve coşkulu bir gününde gösteriye çıkacaksa, yani ne bileyim o gün değer verdiği insanlar filan gelecekse gösterisine mutlaka yeni bir kostümle çıkmak ister. Öyle günler için mutlaka hiç giyilmemiş bir kostümü muhakkak vardır pay palyaçonun.

Mavi odaysa bay palyaçonun bir çeşit huzur odasıdır. Odanın tam ortasındaki masayı hem yemek yemek için hem de çalışma masası olarak kullanır. Ve belki yirmi senedir kullandığı yıpranmış yatağı, yerde rahmetli babasının floransa turnesindeyken almış olduğu bir halı ve duvarlarında çeşitli tarihlerdeki gösterilerden kalma anı fotoğrafları asılıdır. Bu duvarda asılı fotoğraflar konusunda da en dikkat çekici husus, portofino turnesinde çektilen resmin diğerlerine nazaran duvarda çok daha büyük bir yer kaplamasıdır. Bana da söylenene göre o resme daha çok değer vermesindeki sebep karısıyla orda tanışıyor olmasıymış. Odanın diğer köşesinde ise oturuyormuş gibi duran cansız bir manken bulunmaktadır. Bu kimiltisiz mankenin neden orada durduğuna ve hikayesine az sonra değineceğim.

İşte o sokakta yaşanan sabahlardan bir tanesinde daha bay palyaço uyanmış ve yüzünü yıkamak için banyodaki aynaya bitkin bakışlarının tüm mahmurluğuyla bakmaktadır. Her zaman görmüş olduğu kenarları fazlaca kırılmış saçlarına, iri bir patatesin yumrusunu andıran burnuna, gereğinden fazla kalın dudaklarına, bal rengi gözleriyle daha bir dikkatli bakar o sabah. Göz kenarlarındaki düzensiz, derinliği iyiden iyiye artmış yaşlılık alameti çizgilerini seyrederken ardında bıraktığı zamanı düşünür bir kez daha. Anımsamak istediği ve aynı zamanda istemediği bir dolu anıyla baş başa kalır her sabah az biraz yaşadığı gibi. Ama bu duygusal geçmiş merasimini uzatmaktan nefret eder, anıların, yaşananların ağırlığını yüreğinde hissettiği an uzaklaşıp kaçmak ister her şeyden.

Size bu öyküde bay palyaçonun yaşadığı her şeyi anlatmamın mümkün olmadığını tahmin edersiniz sanırım. Ama diyebilirim ki bu noktadan sonra anlatacağım her şeyin aslında size biraz önce bahsetmiş olduğum mavi odada duran cansız mankenle az çok alakası olacaktır.

Bay palyaço çılginca sevdiği karısını beş yıl önce kanser hastalığı nedeniyle kaybetmiştir. Öylesine sıkı, yürekte bağlandığı karısını kaybetmesi bay palyaçoğu bir kaç kere ölümü düşünmeye, hatta intihar seviyesine bile götürmüştür. Ama karısının vasiyeti bay palyaçonun son nefesine kadar mesleğini sürdürmesidir. İşte hep o anlarda anımsadığı karısının bu arzusu onu her seferinde vazgeçirmiştir yeryüzünü terk edip karısına ulaşma isteğinden. Lakin bir gün bay palyaço aklından bile asla geçiremeyeceği hiç ummadık bir olay yaşayacaktır. Gösteri sonunda evine dönerken bir konfeksiyon atölyesinin vitrininde gördüğü bir cansız bir mankeni fark eder. O cansız mankenin yüz hatlarının karısına öyle çok benzediğini düşünmüştür ki o an camı kırıp "sevgilim sen misin" demeyi bile geçirmiştir içinden. Hemen o vakit dükkandan içeri girip rica minnet mankeni satın alır, evine götürür daha önce hiç duymadığı tuhaf bir coşkuyla. O günden sonra kaybettiği karısının yerine geçen cansız mankenle geceler gündüzler boyu sürekli konuşur dertleşir. Fakat işin asıl üzücü yanı Bay palyaço cansız mankeni iyiden iyiye karısı yerine koymuştur o tarihten sonra.

Ama şimdi unutmadan tekrar o sabaha dönelim. Anıların ağırlığını yüreğinin bir kenarına koyarak banyodan çıktıktan sonra her zaman olduğu gibi kahvaltısını hazırlamış ve cansız mankeni tam karşısındaki sandalyeye büyük bir itinayla oturtmuştur. 'Günaydın karıcığım nasılsın' demeden önce asla kahvaltıya başlamaz bay palyaço. Ona gün içinde neler yapmak istediğinden bahseder. Eğer kahvaltıdan sonra dışarı çıkması gereken bir durum söz konusu değilse mutlaka karısının sevdiği plaklardan bir tanesini koyar pikaba. Ve ona en sevdiği yazarların birinin kitabından pasajlar okur bir süre. Sonrada uzun uzun konuşur onunla. Ama o günün sabahı ona itiraf etmesi gereken çok önemli bir konu olduğu için o sabah bay palyaço için her zamankinden daha farklı hatta miktar endişeli ve tedirgindir. Çünkü yıllar sonra ilk defa başka bir kadına aşık olmuştur bay palyaço.

Kahvaltı ederken uzun uzun düşünene bakar. Söylemek istedikleri bir türlü gırtlığından dökülmez. Ama kesinlikle söylemelidir ona tüm duygularını. Fakat bir çeşit ihanettir aslında yaşadıkları kendisi için. Asla yalan söylememiştir yaşadığı sürece karısına. O yüzden karısı yerine koyduğu cansız mankene de dürüst olmak zorunda hissetmektedir kendini. Bu çelişkili durumdan nasıl kurtulacağını bilemez halde cansız mankenin göz bebeklerinin içine bakarak düşünür uzun süre. Sonra tüm cesaretini toplayıp ne pahasına olursa olsun söylemeye karar verir :

' Ben..Şey..Ben senden sonra aslında ilk defa... Ben...'

O an karısı yerine koyduğu cansız mankenin yüzünün ilk defa gülümsediğini hisseder. Evet! Gerçekten de cansız mankenin yüzünden uysal dingin bir gülümseme yansımıştır adamın gözlerine. Yarım bıraktığı cümlesini tamamlamaya çalışır cansız mankenin yüzündeki tebessümden aldığı cesaretle :

'Karıcığım ben... Ben... Şey.. Başka bir kadını.. Yani o... Ama sen... Seni sevi.. Şey...O...'

İşte o sihirli anda bay palyaço cansız mankenin ağzının oynadığını dudaklarının kıpırdadığını görür ve dehşetle irkilir. Bir an yaşadıklarının rüya olduğunu düşünür. Neyin gerçek neyin hayal olduğuna karar veremediği bir anda cansız mankenin ağzından şu cümleler dökülür; ' Sen yaşamak istediğin tüm mutlulukları hak ediyorsun kocacığım!

Bay palyaço hala neler olup bittiğini anlayamamış, düşle gerçeği ayırt edemeyecek kadar paniklemiştir ruhu. Cansız manken yaşanan bu gizemin arasında devam eder :

'Neden bu kadar zorlanıyorsun ki hissettiklerini anlatmak için. Ahh benim biricik palyaçom sen hep böyle utangaçsın aslında. Endişelenme, hissettiğin her şeyi biliyorum; tabi beni çok sevdiğini de. Ama aşklarına asla zincir vurma. Bunu ne benim için ne de kendin için yap.'

Bay palyaço bir an gerçekten yaşadıklarının düş olduğu kanısına varır. Tüm vücudu yaralı bir kuşun kanatları gibi titremeye başlamıştır. Ayağa kalkar. 'Tanrım neler oluyor' diye iç geçirir kendi kendine. Ama tam o anda sözü yine cansız manken alıp bay palyaçonun irkilmesine sebep olur:

'Yasadığın ve yaşattığın her şey düştür aslında. Sen de böyle olmasını istemedin mi zaten hep? Beni bu evde, yüreğinde yaşatarak! Ahh sevgili kocacığım bu kadar tedirgin olmana inan hiç gerek yok! Sonunda er ya da geç istediğimiz anlamda kavuşacağımızı ikimiz de biliyoruz. Ama şimdi yapman gereken duygularının sesini dinlemen. Hiç olmazsa benim için. İnan seni hiç kıskanmıyorum. Aksine öyle çok sevindim ki senin o kadına hissettiklerine. Sakın bunu bana bir ihanet, aldatış olarak algılama yüreğinde.'

Cansız mankenin söylediklerinden sonra Bay palyaço ne diyeceğini şaşırılmış hala yaşadıklarının ne olduğuna karar verememiştir. Ama yüreğinde tarifsiz, tatlı bir esinti dolaşmaktadır. Bir şeyler söylemeye gayret eder tüm gücüyle ama bir türlü kelimeler toparlanamaz, birikemez ağzının ucunda. Cansız manken tıpkı Bay palyaçonun karısının en mutlu olduğu anda takındığı yüz ifadesinin aynılığıyla söyleyeceklerini şöyle sürdürür :

'Hatırlıyor musun birbirimizin her zaman, ömrümüzün sonuna dek mutlu olmasını istediğimize dair söz vermiştik. Sen her zaman insanları güldürmek, mutlu etmek için yüreğini hayatını hatta bedenini ortaya koydun. Ve şu an mutlu olmak senin de hakkın. Mutlu olmanı benden daha çok kimse isteyemez şu an. Daima yüreğinde ,içinde olduğumu ben de çok iyi biliyorum. Ama aşkların önüne hiç kimse geçemez kocacığım. Ne ben ne sen ne de başka bir kimse. Şimdi eğer beni gerçekten seviyorsan istediğin aşkın önünü bana bağlılığınla tıkama. Yaşam sana bir aşk daha yaşamayı buyurdu. Bunu reddedersen hem mutluluğunu isteyen bana hem de yaşama ihanet etmiş olursun asıl. Şu vakit yapman gereken ilk şey beni aldığın yere bırakıp seni bekleyen aşkını yaşamak olacaktır.'

Bay palyaço olanca şaşkınlığıyla söylenir cansız mankenin gözlerine bakarak:

' Ama ben.. Seni çok seviyorum. Ben seni.. Ama o... Ben...'

Artık ağlamalarının önüne geçemeyen palyaço bu sihirli ve hiç beklemediği bir anda yaşananlar karşısında ne diyeceğini hiç bilememektedir. Söylemeye çalıştığı tüm duygular boğazında koca bir yumak olarak topaklanmıştır adeta. Tam o anda cansız mankenin dudakları yine aralanır; 'Yapmak istediğin beni tekrar yaşatmaktı değil mi? Bilmez misin ki yaşatmaya çalıştığın her an sana mutluluğun bulaştığı bir acı vereceğim! Yaşadıklarımıza ne kadar bağlı olduğunu çok iyi biliyorum.(Bu anda cansız mankeninde gözlerinden yanaklarına doğru birkaç damla yaş indiğini söylemeden edemeyeceğim.) Ama beni daha fazla yorma! Ve dediklerimi yap ne olur deli palyaçom! Beni aldığın yere bırak ve yüreğinin tüm genişliğiyle seni bekleyen aşkını yaşa istediğin gibi. Aksi halde yüreğinin önüne çıkan yazgını bozmaya çalıştığın için sana kızarım bilmiş ol! Senin benim kalbimde bambaşka bir yerin olduğunu da unutmamanı isterim. Hadi palyaçom şimdi dediklerimi yap ve son nefesine kadar mutlu olmaya çalış. En azından benim için. En azından düşlediklerimiz için. En azından kalplerimiz için...'

Bay palyaço sadece şunları mırıldanabilir şaşkınlığından arta kalan son güçle ve gözlerinden inen yürek büyüklüğündeki damlaların eşliğinde, ' Sen... Sen ben yeryüzünde yaşadığım sürece her şeyimsin... Söylediklerini yapacağım... Senin mutluluğun ve benim mutluluğum için... Seninle karşılaşacağım anı her zaman yüreğimin bir köşesinde düşlüyor olacağım benim melek karıcığım. Ben senin isted..'

'Hala konuşuyor musun koca palyaço? Hadi! Mutlularına yol aç şimdi geç olmadan! Şimdi susuyorum, ta ki yüreklerimizin, istediğimiz yerde buluşacağına inandığımız zamana dek...'

Cansız manken artık köşesinde suskunluğunu korurken bay palyaço hala yaşadığı anın gerçekliğine inanamaz bir durumdadır. Yavaşça cansız mankenin yanına yaklaşır, yüzünü bir bebeği sever gibi kadifemsi dokunuşlarla okşar. Dudaklarını dudaklarına yakınlaştırır ve eski günlerde ki gibi şehvetli ama sessiz bir arzuyla öper. Sonra kollarını cansız mankenin kollarına dolar ve son gayretiyle sıkıca sarılır beline. Ve bir kaç kez fısıldar kulağına seni seviyorum cümlesini. Sonra toparlamaya çalışır kendini olan biten bu giz dolu zamandan sonra. Cansız mankeni özenle kucağının içine alır. Onu ilk aldığı yer olan konfeksiyon atölyesine gider kimseye bir açıklama yapmadan kapının önüne bırakır ve evine döner.

Birkaç ay sonra Bay Palyaço karısından sonra ilk defa aşık olduğu kadına evlenir. Mutlu ama çok mutlu bir yaşam geçirirler. Bu mutlukta her zaman ölen karısının ,yaşamın ve yazgısının çok büyük payı olduğunu düşünür. Ama sık sık konfeksiyon atölyesine gidip cansız mankeni görmeyi ihmal etmez...

Benim bay palyaço hakkında bildiklerim bu kadar. Doğrusunu isterseniz ben bay palyaçodan, kusursuz sevgisinden ve onu yüreğinin her zerresiyle seven eski karısından çok şey öğrendim. Şimdi anladınız mı asıl anlatmak istediğimin o ıssız sokak değil de sokağın en sonundaki üç katlı evin en son katında yaşayan bay palyaçonun sonsuz aşkı ve önüne geçilemeyecek olan yazgısı olduğunu? Şimdi anladınız mı aşkın ne kadar yaşanılır bir gerçek olduğunu ve yazgının içinde sakladığı mutlulukların bir şekilde mutlak yaşanması gerektiğini? Benim öğrendiğim kesin bir şey var; o cansız manken şu an durduğu vitrinde bay palyaçonun duyduğu mutluluktan ötürü ne kadar mutluysa biz de kalbimizin çarptığı her an tıpkı öyle mutlu olabilmeliyiz...

Oktay Coşar
[/italik]

Kımıldamayın Çekiyorum! Klik!

[italik]

Geçmişimizin ne kadarı, kaçta kaç hatırlamak istemediklerimizle dolu? Ya da hatırlamaktan kaçtıklarımız, uzaklaşmak istediklerimizle?

Üzüntülerimizi unutmaya çalışıp mutluluklarımızın gölgelenmemesini isteriz. Kabul, bir miktar bencilce ama huyumuz kurusun!.. Eğer bizi derinlerden sarsan, duygularımızı çatlatan, kırılmasına sebep olan anılarımızı hatırlayacak olursak da vücut ısımız bir anda değişir, kalp sızıyla çarpar.. .

Salt insanoğluna mahsus müthiş bir ikileme yaşıyoruz belki de. Mutluyken her şeyi hatırlamak istemek; mutsuzken de istememek! Yani istemek ya da istememek işte bütün mesele bu!..

Bazen klonlanmış ilişkiler yaşadığımızı düşünüyorum.Sanki hepimizin yaşadıkları benzermiş gibi. Ben bir gün sevgilimle parktayken, o anı bir fotoğraf karesiyle hapsedip; bak ne kadar mutluyuz dediğimde, sanki bir sonraki gün aynı parkta bir başka çift, aynı şeyleri gerçekleştirip, bak ne kadar mutluyuz diyecekmiş gibi geliyor bana...

Yüzümüzdeki ifadeler,geçmişin ve geleceğin kuşkusu ve tüm bunları süzgeçten geçirilmiş ince bir tülle örtme isteği.. İnce tül korkudur.. İnce tül mutlulukların zerrelere dağılma olasılığının endişesidir. İnce tül kimin ne istediğinin aslında hep saklı oluşudur...

Hepimizin değişik renklerde hayalleri olduğunu kestirebiliyorum. Bu renklerin açık,parlak ve (u)mutlu renklerde olduğunu tahmin edebiliyorum...

Sanırım nedeni de açık parlak ve (u)mutlu yaşamlar istediğimiz. Anahtar duygulardan birinin "güven" olduğunu kestirmek güç değil.. Güvenmek istemek, güvenebilmek, güvendiğine inanmak.

Tüm bu arzuların kesiştiği anların birinde belki de yaşlı bir adama uzatılır fotoğraf makinesi. Arka planda mümkünse deniz, gölet, çiçekler gibi kalbe hoş görünen görsellikler olması tercih sebebidir. Sonra yaşlı adamın buruşuk eli deklanşöre basmadan önce bir sevgili duruşu belirlenir.. .

Yüzlerde ise çok ama çok sonra çözülebilecek görünmez endişe çizgileri saklıdır...

Eğer güzel bir yaz günüyse dondurmalar alınır. Eriyen kısmı birilerinin üzerlerine damlar. Ama bu olay kahkahaların yayılmasına neden olur.

Çünkü mutluluk anları bir dondurma lekesinden daha değerlidir. Önemli olan mutluluğun lekelenmemesidir.

İlişkiler konusunda böyle olur olmaz ahkamlar kesmeyi sevmem aslında... Kusuruma bakmayın... Ve yaşadıklarımından aldığım cüretle Genel kişiler zamanı türevli cümlelerle düşüncelerimi çoğaltmışsam da kusuruma bakmayın...

Lafı gevelemeyeyim. Söylemek istediğim şu. Bir arkadaşımın aşktan korkmuyorum dediği gibi ben de beni bekleyen, yolumun önündeki taşların arasına sıkışmış acılara rağmen " Kımıldamayın çekiyorum! Klik"lerden korkmuyorum!..

Şimdi hep beraber toplanın! Evet çok güzel! "Peynir" deyin! Harika!..

Kımıldamayın çekiyorum! Klik!...

Oktay Coşar[/italik]

Aşk Umduğunu Değil Bulduğunu Yer

[italik] Bakmayın öyle üç harfli, kısa, bodur bir kelime olarak gözüktüğüne. Ne oburdur ne iştahlıdır bilemezsiniz. Aç olmaya görsün, duyguları,sevgileri,hüzünleri tek ağız hareketiyle bitiriverir. İştahı pek açıktır, doymak nedir bilmez. O tam bir Obezitedir!

Buraya kadar güzel. Yesin... Ama bir perhiz yaparlar değil mi günün birinde? Ne bileyim hüzün diyeti,kalp diyeti,ayrılık diyeti gibi. Ama ne inatçıdır o! Bırakın diyeti her gün daha fazla yer, tüketir!. Öyle zorlanmaya, ısrara, baskıya filan gelemes. Pek bir nazlı, pek bir kibirlidir...

Yemeyi en çok sevdiği,ona en çok lezzetli, çekici gelen “Güvensiz ilişkilerdir.” Bayılır güvensiz ilişki yemeye. Bir çırpıda götürür,hiç bir yüreğin ruhu bile duymadan. Aramızda kalsın ona en çok kilo kazandıran yemek de budur. Hatta içinde biraz şüphe,belirsizlik varsa yemez yanında yatar bir süre! Yoksa da her zaman mutfağında biraz şüphe, belirsizlik bulundurur.

Diğer bir sevdiği yemek de “İhanet barındıran” ilişkilerdir. Biri ihanet etmeye,aldatmaya görsün hemen orada biter. Sen misin ihanet eden demeden bir lokma da indirir midesine ilişkiyi. İhanetli ilişkilere de sos olarak yalan ve riya koymayı sever. Tabi yoksa ilişkinin içinde!...

Tatlısı olmaz mı aşkın mөнüsünün içinde? Bayılır tatlıya. Tatlılardan da en çok nedensiz gibi görünen,hesap verilmeden biten ayrılıkları ve bir planın parçası olan haince terk edilişleri sever. Şansına da içinde bulunduğumuz dönemde fazlaca yaşanan duygu erozyonları işini kolaylaştırır. Her an her yerde yiyecek bir ilişki bulur tatlı niyetine...

Aşk umduğunu değil bulduğunu yer! Çünkü bulur! İstesek de, istemesek de! Çünkü mutlaka bir yerlerde aşkı bir araç olarak gören maskeli aşk korsanları bir ilişki dibinde pusudadırlar.

Bu avcılar, hain emellerine ulaşmanın çaresindeyken kurbanlarının hüzünlerini aşka yem olarak verdiklerinin farkında bile değillerdir. Onlar kandırmacalarla sadece şehvetlerini tatmin etmeye çalışırlardandır. Onlar aşkın obezite olmasını sağlayan ,aşk kavramını bulanıklaştıranlardandır.

Çünkü sahtelikler, çıkarlar, menfaatler, yalanlar, aldatmacalar olmasa aşk gerçeğine dönecek ve güzelliğine bürünecektir. Anlayacağınız yiyen o, bulduran biz! Yiyen o ,duyguları fütursuzca harcayan biz!

Yiyen o, aldatmaların eşiğinde tek gözü açık bekleyen biz! Yiyen o, yenilen biziz!...

Oktaş Coşar [/italik]

Mutlu Güz Ağacı

[italik]Bir gün bir kitap karıştı esen rüzgarın orta yerine...

Bir oraya bir buraya esip durdu çılgın rüzgar, içindeki kitapla. Ve nihayet bir güz mevsiminin kıyısında soluklandı rüzgar. Rüzgarın durmasıyla kitap da düşüverdi eski bir sokağın içine. Ama düşmesiyle kitabın, çok tuhaf bir olay gerçekleşti. Bir kadın ve bir erkek beliriverdi kitabın içinde. Kitaptaki cümlelerden can bulup, diriliverdiler birden. Eski bir sokağın eskimemiş tarihinde buldular kendilerini. Sonra rüzgar ve kitap kayboluverdi birden. Geriye bir tek cümlelerden can bulan bir kadın ve bir erkek kaldı; eski bir sokağın yüreğinin ortasında...

Şaşkın ve endişeliydiler ilkin. Kolay değildi şaşkın olmamak. İlkin harftiler, sonra kelime sonra cümle oldular; bir kadın, bir erkek oldular. Önce sokak ortasında oynayan çocukları seyrettiler uzun uzun. Yüzlerinde ki neşeyi, yüreklerindeki duruluğu gördüler. Sonra birbirlerine baktılar. Sevgiden olma cümlelerle bakıştıklarını fark ettiler. Cümle cümle bakıştılar. Ellerini verdiler birbirlerine. Sonra eski sokağın kirlenmemiş ve kirlenmeyecek zamanında yürümeye başladılar.

Eski sokağın sıcak, umut kokan evlerini gördüler. Buruk ama mutlu dumanlar çıktığını fark ettiler her bir evin bacasından. Gördükçe düşündüler bir kadın ve bir erkek... Gördükçe akıttılar harflerini birbirlerine. Zamanın gerçekleriyle sarmaş dolaş oldular. Tarihin içine saklanmış eski bir öyküydü yaşadıkları. Büyünün gerçeğe, gerçeğin büyüye dönüşmesi gibi... Bir nehirin farklı masallara akan kolları gibi sağa sola ayrılmıştı eski sokağı bölen yollar. Aktılar bir yoldan... Tüm eski sokaklara komşu, dört duvarı çevrili bir han gördüler. Girdiler içine. Kocaman, belki bin yıllık dev bir ağaç gördüler hanın ortasında. Ve sonra anımsadılar geçmişlerini. Geçmişin içindeki bir ağacın meyvesi olduklarını aslında...

Mutlu güz ağacının ta kendisiydi bu. Anımsadıkça coşkulandılar, dalgalandı yürekleri. Yaklaştılar ağaca adım adım. Dokundular gövdesine. Dokundukça hissettiler geçmişi, cümlelerindeki her harfte. Her dokunuşta mutlu güz ağacının umut sarısı yaprakları biraz daha gerçek kılıyordu bir kadın ve bir erkeği. Her dokunuşta mutlu güz ağacının üşüyen gövdesi biraz daha ısınıyordu bir kadın ve bir erkekten aldıkları sevgiyle...

Bir kadın ve bir erkek mutlu güz ağacının dallarından bir parça olmuştu artık. Nihayet yaşanacak anlar yaşanmıştı. Geçmiş geleceğe dokunmuştu. Rüzgar, kitap, mutlu güz ağacı, bir kadın ve bir erkek geçmişin geleceğe açılan penceresini aralayıp, girmişlerdi yaşanması gereken düşlerine. Ve mutlu güz ağacı tüm haşmetiyle ışıdamaya başladı. Yaprakları umut sarısından mutluluk sarısına döndü. Bir kadın ve bir erkeğin sevgiden olma cümleleri kudret kattı ağacın köküne. Gövdesi aşkla gülümsemeye başladı ağacın. Sarsıldı, silkindi gökyüzüne doğru ağaç; yaşanmış olmanın verdiği coşkuyla... Mutlu bir masalın mutlu bitmiş anları saklıydı bu efsanede.

Sonra bir rüzgar esti, eski sokağın içindeki hanın ortasında. Bir kitap düştü rüzgarın ortasından mutlu güz ağacının yanı başına. Bir kadın ve bir erkeği kalbinde saklayan ağaç, cümlelere büründü kitabın içinde. Kitabı içine alıp, bir oraya bir buraya delice esti çılgın rüzgar. Ve gözden yitti en sonunda... Başka bir zamanda, başka bir mutlulukta sevgiden olma cümlelerle can bulmak, geçmişle gelecek arasındaki pencereden içeri girerek, yaşanacak coşku dolu ne kadar düş varsa gerçek olabilmesi için...

Oktay Coşar
[/italik]

Canım İstiyor

[italik]Eğer şu an canım bir öykü yazmak isteseydi emin olun şöyle başlardı : Bir kadın ve bir erkeğin, apansız bir zamanda kendilerini sonbahar rengine bir labirentin içinde buluşuyla başlar bu öykü... Ama şu an canım bir öykü yazmak istemiyor, canım sadece yazmak istiyor o kadar. Belki yine de o kadınla o erkeğin o labirentin içinde yaşayacaklarından bahsedebilirim; ya da bahsetmem... Ya da canım ne istiyorsa onu yaparım, ne de olsa bu can ve yazacağım tüm harfler benim...

Eğer şu an bir öykünün içinde olmak isteseydim, daha kıyıya varması uzun süre alacak bir vapurun güvertesinde, hemen yanı başımda, bana gülümseyen o sevimli kızla tanışan adam olmak isterdim. Ama şu an bir öykünün içinde de olmak istemiyorum. Can benim değil mi? Canım ne isterse onu yapmalıyım ben...

Bazen romantik bazen de çılgın olmalıyım. Uğruna ağladıklarım beni bazen görmeli bazen de görmemeli. Canımın çektiklerini yapabilmeliyim... Olacak ilk sevgilime de şöyle demeliyim: Seni canım çekiyor...

İsterseniz bir öykü de sıkıştırabilirim bu yazının arasına. Gizli ve herkesin okuyamayacağı bir öykü.. Sadece üzmeyenler okuyabilseydi keşke bu öyküyü... Şey... Yani canım çekerse yazımın arasına sıkıştırırım demek istemişim. Sanki canım çekiyor gibi. Ah bu benim canım... Bir anı da bir anına tutsa bir gün de, bir gece de... Canım benim...

İşte size en olmadık, en tuhaf, en garip asla gerçek bir öykü bile olamayacak bir öykü :

Uzun saçlı ve uzun kirpikli kız, düşlerinde yüzerken boğulmuş bir yaz uykusunda. Sabah uyandığında ise yaşamında da yüzemeyeceğinden, hatta kulaç atamayacağından endişelenmiş...

Ve yine o sabah uyandığında hayretle ellerine bakmış. Avuçlarında bir sürü kalbi hüzne boğacak kadar hüznü varmış... Korku ve endişeyle hemen banyoya gidip ellerini hüznünden arındırabilmek için yıkamaya başlamış... Nafile... Hırsıyla bir daha yıkamış ellerini, bir yandan da ne olur çıksın bu hüznü diye haykırarak... Nafile... Uzun saçlı kız ağlamaya başlamış sonra, bıkkınlıkla...

Gözü yaşlı bir şekilde odasına geri döndüğünde, masasının üstünde şiir yazılı bir kağıt görmüş ve şaşkınlıkla hemen okumaya başlamış :

Avuçlarındaki hüznü,
Üzüntülerin bedelidir uzun saçlı kız,
Avuçlarındaki hüznü,
Eski aşklarından yeni aşklarına akacak sızı dolu bir nehirdir.
Çünkü sen ey uzun saçlı kız,
Bir çok kere ağlamadan ağlattın,
Üzülmeden üzdün,
Ey uzun saçlı kız,
Çünkü bir çok defa seni sevenlere soru işaretlerinden mezarlar yaptın...

Avuçlarındaki hüznü,
Çıkmaz yazgı lekesidir,
Ruhunla gerçekten tanışıncaya dek,
Hep hüznüyle yaşa diye...

Uzun saçlı kız kötü bir kabusun içinde olduğunu sanmış ve silkinmiş olduğu yerde bir süre... Nafile...

Bu öykü burada bitmiyor elbet... Ama benim canım burada bitirmek istedi. O yüzden bir gün gerçekten ruhuyla tanışıp tanışmadığını sormayın bana.. Bilsem de söylemem....

İşte canım bugün bunları yazmak istedi... Canım yazdıklarımı sadece üzmeyenler okuyabilsin istiyor. Yaşam da canımın dileğini yerine getirirse öyle olur galiba...

Şey... Yani aslında yaşam, duygularımızın arasına sıkışmış öykülerle ve canımızın istediklerini yapabilme arzusuyla devam ediyor sanırım... Ben mutluyum... Çünkü canım öyle istiyor...

Oktay COŞAR[/italik]

2004 Ankara

Son Nota

[italik]Kadın _ Yıkım... Bak ben bu kelimeye hiç ama hiç yabancı değilim. Yine de bu kısa olmayan, yaşadığımız duygu sürecinde bunu anlamam gerekirdi.. Zaman zaman sanki içi boş, anlamsız bir çukura bakıyormuş gibi dalmamdan bunu anlayacağını düşünmüştüm. Bak! Hala ruhumdaki on senelik duygu enkazının kalıntılarını temizlemekle uğraşıyorum. Ve o kadar yorulduğum ki daha fazla kalıntı temizleyecek gücüm kalmadı. Sen sancılı geceleri bilir misin? Bana ait, geçmişimden bir türlü kopmak bilmeyen sancılı geceleri.O gecelerde sancılıların nasıl ruhumda tortulaştığını, ölüm kokusunun nasıl burnuma sindiğini bilir misin? Bir de kalkmış bana üç cümlede bir yazgı diyorsun. Hah! Yazgıymış! O yazgı on sene yoktu bende. On sene yazgısız yaşadım ben. On senenin sadece onda biri okunaklıydı belki de. Geri kalan süre, mutsuzluklardan ve yalancı mutluluklardan ibaretti sadece. Yaşam bana içten, çocuksu kahkahanın nasıl atıldığını bile unutturdu. Umut... Bak işte o kelimeyi iyi tanırım. Eğer kalbim hala çarpabiliyorsa o kelimenin elimden sıkıca tutması yüzündendir. O sancılı gecelerde, göz yaşlarımdan bile nefret ettiğim zamanlarda umut hep karşımdaydı, hep dertleşti benimle... Sen gerçeği istemek nedir bilir misin? Sahtelikten, bayağılıktan uzak, içinde şefkat olan gerçeği... Çıkarırsın, menfaatsiz, bir vücuda değişilmeyecek, oyunsuz, yalansız gerçeği... Ve gerçeğe olan tüm inançsızlığıyla bile hala ve hala gerçeği aramak nedir bilir misin? Beni yanıltma... Lütfen... Yalvarırım beni yanıltma... Onca inanmazlığın içinde bir sen çıktın gerçeğe yakın... Ve şimdi beni dinliyorsun karşımda. Ayrıntılarıma yakından bakıyorsun, bakışlarından anlayabiliyorum. Ama... İçinde yıllarca birikmiş göz yaşlarından oluşan bir roman gibi bitkinim şu an... Biliyor musun, ruhumu, mutsuzluğumu bile dinlendiremedim bir an olsun. Ama sen yanımdayken dinlendiklerini keyiflendiklerini hissediyorum... Senin karşında hafızamı kaybetmek, hiçbir şey hatırlamamak, utangaç, çekingen bir kız çocuğu olmak istiyorum sadece... Ama yanıltma beni. Sen de diğerleri gibi bir bedene takas etme duygularını. Bedenin, bedenim kırılabılır ama duygular? Lütfen... Bak! Ben tercih etmedim takıntılarımın birlikte yaşamayı. Onlar bana sancılılarımdan, yüzlerini sonradan çözebildiğim maskeli adamlardan mirastır. Şüphe, güvensizlik bir gölge gibi takip etti beni yıllarca. Ve.. Biliyorum... Bazen acıttım canını... Kendim olamadığım zamanlara denk geldi bu anlar. Ve belki de seni acıtarak mutluluk çaldım senden... 'Nasıl?' der gibi bakıyorsun bana... Ah tatlı adam... Anlasana, canını her acıttığımda biraz daha güçlüymüş gibi hissediyordum kendimi. Oysa ben bilmiyorum muym kendimi her 'miş' gibi yaptığımda biraz daha eksildiğimi...Ahh Don kişot ahh! Hayallerini yaratan da o, öldüren de o... Ben artık don kişot olmak istemiyorum... Artık hayallerden yarattığım mutlulukların üstüne düşman postu giydirip, mızrak sallamak istemiyorum. Artık beni mutlu edeceğini düşündüğüm hayallere ulaşabilmek için binlerce kilometre yol kat edecek gücüm kalmadı... Ah tatlı adam ahh... Oturmuş dinliyorsun beni. Söylesene bir gün bıkmayacak mısın benimle uğraşmaktan? Daha ne kadar yalnızlığımın içinde barındırabileceksin yalnızlığını? Ama yanıltma. Sana yalvarıyorum yanıltma beni... Gözlerindeki ışıltı hep gerçek olarak kalsın ne olur... Nihayet yakalandım... Ağlıyorum işte... Çırılçıplak hissediyorum şu an kendimi. Ama salgıladığın huzur sayesinde giyinmeye bile gerek görmüyorum... Ben... Ben...

Adam_ Ben seninleyim...

Kadın _ Şu müzik... Ne kadar çılgınca esiyor, sert bir rüzgar gibi. Bir oraya bir buraya koşuyor notalar ardına bile bakmadan. Hem isyankar hem itaatkar... Ben bu çelişkiyle varım diyor adeta. Böyle bir besteyi yaratabilmek için deli olabilmek gerek... Çelişkilerle zevk alıp çelişkilerle boğulabilmek gerek. Etrafının, vücudunun, aşklarının , hislerinin tamamen düşlerle dolu olması gerek. Sürekli düş dolu bir kabı ruhuna dayayıp kana kana içmen gerek. Son nota... Bu müziğin bestecisinin en korktuğu şey bu olmalı. Son nota... Neymiş efendim her son yeni bir başlangıçmış. Palavra bunlar! Umut tacirlerinin süslü tesellilerinden biri işte... Korku... Bestecinin son nota korkusu... Bir düşün. Bizim ilişkimizi. Notalardan oluştuğunu... Kimi zaman coşkuyu zirveye çıkararak kimi zaman dokunaklı anları kalbimizde hissettiren notalardan oluştuğunu... Ya da tüm duyguların el ele birleşip haykırdığı anlar. Düşün bir : Seni çok özlemişim. Odamda kendimleyim. Loş ışık hem odayı hem beni sarmış. Ağır ağır, sanki yavaş çekimde güldüğümüz anları düşünüyorum. Ne kadar dingin, uysal bir müzik yakışırdı değil mi bu ana? Peki ya senin bile mutsuzluklarıma renk veremediğin anlar? Sanki bir şelaleden düşüyor muşum gibi... İşte buraya da boşlukta birikmiş tüm notalarla çalınan buruk bir ezgi yakışırdı... Ahhhh tatlı adam... Mışıl mışıl dinliyorsun beni. Peki ya bizim son notamız? Bugün? Yarın? Sonbaharda? Ağaçların çiçeklendiği an mı yoksa? Korkuyorum... Korkuyorum tatlı adam... Sen bilir misin hem acıya bağışıklık kazanıp hem acıdan korkmanın ne demek olduğunu? Ben bilmek istemezdim. Ama biliyorum. On sene karnımda büyüttüm ben o acıları... Ama seninle hafifledim... Senin iyiliklerin sayesinde aynaya ürkmekten bakabildim yıllar sonra. Sığ zamanlar seni tanımamla, sana inanmamla geride kaldı... Senin ruhumu ilk kucakladığın an güvenebildim sana... Ama lütfen yanıltma beni tatlı adam. Yüzyıllarca kal yanımda... Son nota sadece ömrümüzün son noktasında bulsun bizi. Hadi... Şimdi öp beni... Çılgınca öp...

Oktaç Coşar
[/italik]

Oktaç Coşar

Dikkat Düşlük Alan!

[italik]Rüyasında gördüm. Tabelanın üstünde şöyle yazıyordu : " Dikkat! Düş/lük alan". Biraz daha yürüdüm uyku sersemi. O da ne ? Bir tabela daha : "Siparişle öykü yazılır, duygu ölçünüze göre her türlü şiir dikilir."

Ne saçma. Ne saçma yazılar böyle. Böyle düş mü olur canım. Ama.. Ama neden her taraf lila renginde ve puslu? Şey gibi.. Sanki tüm lila renkli bulutlar bir araya gelmişler ve olduğum yerde bir parti veriyorlar. Ne tuhaf... Masal masal içinde dedikleri böyle bir şey mi acaba? Masalın düş halı. Masalın mışıl mışıl mırıldandığı halı. Ne diyorum ben? Kim söylüyor bana bunları ? Hem bu rüyada ne işim var benim?

Biraz daha yürüyorum. Yerde birkaç kırık dökük kalp görüyorum. Daha fazla incinmesinler diye dikkatlice alıp, daha korunaklı bir yere koyuyorum. Garip sesler geliyor kulağıma. Nasıl anlatayım? Masal müziği gibi. Adına huzur denilen şey, kanatlanmış da dört bir yanımda uçuyor gibi... Ne gizemli bir rüya...

Biraz daha yürüyorum. Uçsuz bucaksız bir bahçe. Çiçekler öyle güzel ışıldıyor ki. Kırmızı renkli papatyalar, mor renkli gelincikler, yeşil renkli laleler öyle güçlü parlıyorlar ki anlatamam. Sadece gözüm değil, duygularım da kamaşıyor sanki. Böyle masalsı bir büyü daha görm...

O da ne! Bir ses! Bir ses geliyor bir yerden. Nedir? Kimdir? Hem nerden çıktı şimdi bu ses. Bu rüyada yalnız değil miyim ben?

Hemen çiçeklerden birinin arkasına saklanıveriyorum. Kalbim ürkek ve meraklı bir fırtına gibi çarpıyor. O da ne? Tüm çiçekler sanki çok güçlü bir rüzgar varmışçasına sallanıyorlar. Sallanmak da değil, coşkuyla dans ediyor gibiler. Oysa rüzgar yok. Çiçekler sanki bekledikleri biri gelmiş de, çok sevinmiş gibi davranıyorlar. Ne tuhaf. Nasıl bir rüyadayım ben?

O da ne! Ayaklarını görüyorum çiçeklerin arasından. Su da yüzer gibi narin kımıldıyorlar bembeyaz tenleriyle. Eğildi... Uzun saçlarını görüyorum. Çiçeklerden birini kokluyor. Bu da kim? Yoksa... Yoksa bu rüya onun mu? Umarım beni fark etmez... Heyecandan ölmek üzereyim. Yüzünü seçmek istiyorum ama göremiyorum bir türlü.

İnanmadığım şeyler olmaya başladı etrafımda. Sözcükler uçuşmaya başladı çevremde. Evrenin gizinde salınır gibi dönüyorlar aksimimde. Ne ? Her tarafta.. Evet her tarafta sözcükler... Her biri ayrı renklerde. Muazzam bir görüntü...

O uzun saçlı kız, kahkahalar atarak, elinde kelebek avlamaya yarayan ağ ile havada uçuşan sözcükleri toplamaya çalışıyor. Topluyor, topluyor.Gerçekten de çok garip. Şimdi de ağlayarak toplamaya çalışıyor. Durun durun! Kızmaya başladı. Yok yok tekrar gülmeye başladı. Böyle bir duygudan bir duyguya atlayarak epey bir zaman... Rüya zaman mı ? Neler diyorum ben... Neyse... Epey bir zaman topladı. Peki yüzünü neden göremiyorum ki? Sanki o gösteriyor da, ben görmek istemiyormuşum gibi...

Ne? Olamaz... Beni mi işaret ediyor yoksa? Beni mi? Bu mümkün değil, eğer bu onun rüyasıysa beni göreb... Yaklaştı iyice bana... Yaşamım boyunca şu an hissettiğimden daha fazla heyecanlanmamışım inanın. Gel diyor bana... Yüzü bana dönük. O nca ürkekliğim ve heyecanıyla yüzünü seçmeye çalışıyorum... Sadece ışık... Başka bir şey göremiyorum.

Eliyle bir yeri işaret ediyor. Oraya git der gibi... Heyecanıma korku da sızmaya başladı. Hani uyanmayı düşünmüyordum değilim. İsrarla bir yeri gösteriyor... Oraya gidiyorum çaresiz. O da ne... Kocaman, dev gibi bir sayfa ve üstünde yine kocaman bir şiir. Uzan, uzan der gibi el kol hareketleri yapıyor. Uzanıyorum usulca. .Uzanır uzanmaz şiirdeki tüm cümleler beni sarıyor sıkıca. Sarıyor. Sarıyor.... Tanırım... Böyle bir duyguyu daha önce hiç hissetmemiştim. Aynı anda binlerce duyguyu bir anda hissediyorum sanki. Yaşadığım hazzı ne tarif edebilirim ne de anlatabilirim. O da ne?

Birden havalandı dev şiir kağıdı. Uzun saçlı kız da kağıda üflüyor daha hızlı uçabilmemiz için. Öyle hızlı yükseğe çıktık ki anlatamam. Nasıl bir rüyadayım ben?

Aa! Aşağıda yine bir şiir görüyorum. Okunaklı :

"Bir rüyadır ,
rüyasız evler kentinde yaşayanların
yoksul masalları.

Ellerini tutanların büyüdür,
geleceğe hediye tüm rüyalar.

Bir rüyadır,

lila rengi düş ürpertileri.

Dokunamasan da..."

Ama... Bu şiiri ben yazmıştım. Ve yarım kalmıştı. Ama... Bu şiiri ben yazmıştım. Yarım kalmıştı... Yarım kalmıştı... Bu şiir bitmemişti. Aşkla... Yarım.. Yarım...

Hı? Elimde kalem masamın başında sızmış mıyım? Peki? Ne tuhaf... Gece mi olmuş? Neler oldu? Hem gökyüzü neden lila renginde?

Oktay Coşar[/italik]

Aşkımı İstiyorum

[italik] Pınar:

_ Üşüyorum!

Oktay:

-Burası gerçekten soğuk.Şömineyi yakmamı ister misin?

Pınar:

_ Hı hı! Çok iyi olur! Nehre ne zaman gideceğiz?

Oktay:

-Neden sürekli huzursuzsun?... Burada olduğumuz için değildir umarım... Issız bir yer ama, sen zaten korkmazsın böyle şeylerden...

Pınar:

-Şey..Burada sessiz bir öykünün ürküten dalgaları var sanki...

Pınar:

- Sence?

Oktay:

- Bayılıyorum senin bu garip benzetmelerine... Ben son derece rahatım..

Pınar:

- Şömineye biraz daha fazla odun atar mısın? Ateşi seyretmek istiyorum biraz!

Oktay:

-Ateş ne sihirli değil mi? İçimizi ısıtıyor, görüntüsüyle heyecanlandırıyor, ama her şeyi tüketiyor..

Pınar:

_ Tükenmek mi?...Her şeyi mi? Nasıl yani?

Oktay:

Düşünsene... Biraz sonra bu kuvvetli odunlar kül yığını haline gelecek... Ama biz tüm bunlar olurken zevkle oturacağız...

Pınar:

-(Gülümser) Haklısın! Zevkle oturacağız! Sen ve ben! Sence bu planlanmış bir mutluluk mu olacak?

Oktay:

-Mutlu olalım diye gelmedik mi kulübeye?

Pınar:

_ Ya olamazsak?

Oktay:

İstersek oluruz.. Sen ürküten dalgalarından kurtulursan tabii.. (gülümser)

Pınar:

- Ah o dalgalar denizimden bir uzaklaşsa! Sende yüreğimi rahatlatan garip birşeyler var; ama hala onun ne olduğunu çözemedim Oktay!

Oktay:

-Sanırım birbirimizi iyi tanımamızdan kaynaklanıyor... Huzur duyuyorum ben de seninleyken..

Pınar:

_ (Konudan uzaklaşmaya çalışır) Karnım acıktıı!!

Oktay:

-O zaman yemelisin..(Hızırca gülümser)

Pınar:

_ Biraz bencillik kokusu geliyor bu cümleden! (Sitemkar) Yoksa arkadaşına yemek hazırlamayacak mısın?

Oktay:

-Sen kaprisli bir kadınsın Pınar! Üstelik ukalasın da.. Ama seni böyle sevdiğimi biliyorsun.(Gülerek oturduğu yerden kalkar)

Pınar:

_ Neyse ki tatil deyiz ve ben mutlu olmaya çalışıyorum. Yoksa kapris ve ukala kelimesini inan kolay hazmedemezdim aç karnıma!! (Yerinden kalkar, küs gibi sırtını döner)

Oktay:

-Prenses hazretleri her zaman olduğu gibi lazanya mı isterler acaba?

Pınar:

_ (Birden yumuşar ama yine biraz sitemkar bir tonla!) Evet!.. Kaprisli ve ukala Prenses hazretleri lazanya ister bayım!

Oktay:

-Yanında da bütün kuralları çiğneyip bira içer değil mi?

Pınar:

_ Himmmm!!! Bir prensesi nasıl mutlu edeceğinizi az çok öğrenmişsiniz Prens'im

Öktay:

-Ooooo prens olmaya hak kazandım demek?(Gülümser)

Pınar:

_ Daha değil! Biliyorsun bizimki kuşaktan kuşağa değil duygudan duyguya geçen bir unvan!(Gülümser)

Öktay:

-Ben senin bütün duygularını seninle beraber yaşadım ama değil mi? (Pınar'a bakmadan konuşur)

Pınar:

- (Pencereye yönelir sakın bir tavırla) Sence bu yeterli mi Öktay?

Öktay:

-Seni tanıyorum. Ne zaman ağlayacağını, ne zaman bağıracağını ve ne zaman şımaracağını biliyorum... Yeterli.. Avucumun içindesin prenses!

Pınar:

_ Ne zaman nasıl davranacağımı bilmen beni düşündürüyor Öktay. Sanki bilindik bir romanın önceden yazılmış cümleleri gibi hissediyorum bunu düşündükçe!!

Öktay:

-Bilindik romanlar iyidir..Ne zaman korkmaman gerektiğini bilirsin, ne zaman sakinleşmen gerektiğini ve kaç sayfa sonra mutluluğa kavuşacağını da... Sabırla okuman gerekir..

Pınar:

_ (Gülümser) Her huzursuzluğuma ille de bir çözüm bulursun!.. (Birden düşünceli) Pekii...Ya birgün okumaktan sıkılırsam?...

Öktay:

-Emin olduğun ve huzur duyduğun hiçbirşeyden sıkılmazsın...

Pınar:

_ Yazgını önceden bilmek ister miydin?

Öktay:

-Yazgımı seçimlerimle ben yaratıyorum...

Pınar:

_ Bilmiyorum... Doğru olan ne bilmiyorum... Senin her zaman her şey için bir doğru yarattın Öktay! Ama benim hala elde avuçta birkaç doğrum bile yok!

Öktay:

-Senin de doğruların var farkında değilsin.(Pınar'ın saçlarını okşar)... Bak, en büyük doğru karşında... Kaç zamandır benimlesin? (gülümser)

Pınar:

_ Şey..(Saçlarının okşanmasından ürkerek ani bir hareketle yanından uzaklaşır) E Hani Lazanya? Karnım zil değil çan çalıyor!!

Öktay:

-Saçlarını toplarsan yiyebiliriz bayan Rapunzel (gülümser).. Lazanyamın içinde saç istemiyorum.

Pınar:

_ (Öktay'ın fazla seçiciliğinden rahatsız olmuş ama belli etmemeye çalışarak) Peki toplarım! Sen Lazanyayı hazırlarken ben de sofrayı hazırlayayım ne dersin?

Öktay:

-İyi olur.. 3 sene oldu değil mi seninle arkadaş olalı? Bu kadar uzun zamanı beraber geçirdiğimiz halde, bana bazen yabancıymışım gibi davranmanı anlamıyorum...Yanlışı mı hissediyorum dersin?

Pınar:

_ (Dolapta önceden var olan mutfak gereçlerini çıkartıp sofraya dizerken)

Senin hissettiklerinle benim hissettiklerim aynı olmak zorunda mı?

Öktay:

- Değil tabi... Bak yine aynı tavırdasın.. Ben Öktay'ım. Yabancı değil! Bana en çok ne zaman kızdın bunca zaman içinde?

Pınar:

-Şey.. Özür diliyorum... Haklısın... Fazlaca gerginim. Belki de beni bekleyen mutluluktan ürküyorum. Bilemiyorum. Sen ..Sen bana istediğimden daha fazla iyi davranıyorsun Öktay...

Öktay:

-Burada senin istediklerin önemli değil ki. Ben sana istediğim gibi davranıyorum. Seni seviyorum ve layık olduğunu düşündüğüm şekilde davranıyorum..

Pınar:

_ İşte senin bu her konudaki akılcı yoprumların sanki beni daha güçsüz kılıyor.. Bunun önüne geçemiyorum! Şey.. Neden saçlarımı okşamak istedin biraz önce?

Öktay:

-Seviyorum saçlarını... Ne kadar çok oynarım saçlarınla bilmiyor musun? Sonra biliyorsun bu kadar uzun saçlara da zaafım var! (Lazanyanın servisini yapar) Haydi oturalım, senin şu çanlar sussun artık.. Aslında zillinin tekisin ama bir de başımıza çanlar çıktı demek ki! (Güler)

Pınar:

_ (Yapmacık bir edayla gülümser, sofraya oturur) Size bir soru bayım! Bu masum kulübede daha fazla mutlu olmamızı sağlayacak iki şey eksik! Hadi bunu da bilin bay doğru!

Oktaç:

-Çok basit! (Aniden Pınar'ın saç tokasını çıkarır)... Aşk eksik.. Herşey tamam, bir tek o yok.. Oldu mu?(Lazanyayı yemeye devam eder)

Pınar:

_ (Oktaç'ın bu ani davranışı karşısında bir an yüzü kızarır sonra boşa çıkan duygusunu dizginlemeye çalışarak) Yaklaştınız ama bilemediniz bayım! Mum ve Müzik!! Mumu da Teybi de arabada unuttuk!

Oktaç:

-Bu soğukta bir prenses asla dışarı çıkmamalı... (Pınar'ın yüzüne bakar, gülümser ve koşarak dışarı çıkar)

Pınar:

- (Kendi kendine) Her şey neden bu kadar karışık olmak sorunda sanki. Tanrım ne yapıyorum ben? Onu kaybetmeyi bile goze alarak duygularımı saklıyorum. Sanırım o da bunun farkında.

Oktaç:

-(Titreyerek içeri girer) Bunu senin dışında kimse için yapmazdım. Biliyorsun değil mi küçük hanım! Son sevgili adayım bile kabalığım yüzünden beni terketmişti hatırlarsan!

Pınar:

_ (Tedirgin) Hatırlamak istemezsem kusuruma bakma! (Gülümser) Centilmenliğinizle prens olamadınız ama elbiselerini giydiniz!

Oktaç:

-Lütfettiniz! (Gülümser) Ne dinlemek istiyorsun? Sakın tahmin ettiğim şeyi söyleme....

Pınar:

_ Evet !Yanılmadınız! Kendimi dinlerken bir kuşun kanatları arasında hissettiğim sarkıyı çalarsanız pek memnun olurum!

Oktaç:

-My way....Dinleyiniz ve uçunuz... Neden hatırlamak istemiyormuşsun bakalım?... Ooo lazanyam soğumuş...

Pınar:

_ Hımm!! Sanırım benim mutlu olma bencilliğimden. Üzgünüm! (Yemeğini yerken) Doğru olan şarkıdaki gibi benim yolum mu? Yoksa bizim yolumuz mu olmalı?

Oktaç:

-Eğer istersen bizim yolumuz olur... Her ne kadar bizim yolumuz da olsa herkesin yolu ayrıdır aslında...Sen gerçekten bugün bir garipsin... Somurtunca çok güzel gözüktüğünü falan mı söyleyen oldu? (gülümser)

Pınar:

_ (Sevimli ve şirin bir ukelalıkla) O kadar çok oldu ki.. (Neden hatırlamak istemiyorsun sorusunu geçiştirerek unutturmuş olmanın verdiği bir coşkuyla.)

Sen de bugün her zamankinden daha duygusalsın. Şey.. Bir yol nasıl hem tek bir insanın hem de birden fazla insanın olabiliyor?

Oktaç:

-Yollar kimsenin olmaz zaten.. Yolları paylaşabiliyor muyuz ona bakmalı... Duygusal değilim.. Ben her zamanki gibiyim. Sanırım sen yeni fark ediyorsun.. Bu arada hatırlamak istemediğin kızın bacakları muhteşemdi. (Hızırca gülümser ve yemeğe devam eder)

Pınar:

- Hı Hı! Oktaç ben bir çok şeyi yeni farkediyorum ve her yeni farkettiğim şey beni biraz daha fazla kendime yakınlştırıyor. Ahhhhh! Mumları unuttuk! Dur yakayım!! (Onu köşeye sıkıştırmak istercesine) Bak ne kadar da romantik bir kulübe yarattık tam istediğin gibi!

Oktaç:

-Mutluluğuna mutluluk katıldı mı prenses?

Pınar:

_ (Kızgın) Bacaklarının nasıl olduğunun beni hiç ilgilendirmediğini sen de biliyorsun. (Esprili bir tonlamayla lafı gecistirmeye çalışarak) Sana ilk tanıştığımızda da söylemişim lezbiyen olmadığımı!

Pınar:

_ (Öfkesini gizlemeye çalışarak) Eğer şu bacak konusuna devam edersen mutluluğumdan mutluluk eksilecek prens adayı!

Oktaç :

-Kesinlikle lezbiyen değilsin.. (Alayla karışık) Yoksa o muhteşem erkekle çıkmazdın...

Pınar:

- (Kızgın) Bakın masaldan çıkma prens! Muhteşem olduğunu iddia eden sadece bir tek kişi var bu kulübede! O da iddia sahibidir!!

Oktaç :

-Hey... Küçük hanım bence ikimiz de muhteşemiz... (Gülümser) Sinirlenme hemen Pınar... Şaka yaptığımı biliyorsun.. Sadece bazen başka birini sevmeni hazmedemiyorum, bunun sebebini de bilemiyorum...

Pınar:

- (Yumuşar) Benim bildiğim birşey var, o da hatırladığın bacakları hafızandan çıkarman. Ben.. Ben... Seni kıskanıyorum galiba...

Oktay:

-Ben de kıskanıyorum..... Evet! (Yeni bir şey keşfetmiş gibi) Kesinlikle kıskanıyorum!!... Geçen akşam bir şey düşündüm kendi kendime sana söylemeye çekindim aslında ama söyleyebileceğim tek insan da sensin!

Pınar:

-(Meraklı bir coşkuyla) Nedir??!!

Oktay:

-Sana aşık olduğumu düşündüm. Neden hep seninle konuşmak, seninle gezmek, seninle içki içmek istiyorum ve sen neden hiçbirinde beni geri çevirmiyorsun?

Pınar:

_(Aşk konusundan uzaklaşmaya acalıstığını açıkça belli ederek) Doydum! Lazanyalar harika olmuş! Bence sen bir önceki hayatında aşçıydın!! Sofrayı toplasam iyi olacak Oktay!

Oktay:

-Bana cevap ver Pınar! Çok ciddiym ben!

Pınar:

_ Çünkü sen benim hüznlenen duygularımı sadakatle onurmaya çalışam bir cankurtaransın!!! Çünkü sen... Çünkü...

Oktay:

-Çünkü ne?... Gerçek aşkımla geçiriyorum en güzel anlarımı ve bunun farkında değil miyim?

Pınar:

_(Yine gerçek aşkımla cümlesini geçiştirerek) Bu cümlelerden damla damla sitem akıyor! Pişman mısın yoksa en güzel anılarını benimle yaşamaktan?

Oktay:

-Değilim ama farkında olarak yaşamak istiyorum.. Söylesene bu dağ evinde ne işimiz var? Neden hafta sonu gibi özel bir anı birbirimize ayırdık, neden? Kaçma bunlardan Pınar! Nasıl olsa seni gittiğin her yerde kovalayacaklar...

Pınar:

-Çünkü seni seviyorummm!!! Oldu mu, istediğin cevap bu muydu? Rahatladın mı şimdi? Senelerdir inatla bir isim takmaya çalışıyordun yaşadıklarımıza! Şimdi farkında oldun mu?!!! (Yaratdığı gergin ortamdan etkilenerek ağlamaya başlar, kalkar ve şöminenin önündeki mindere Oktay'a yüzünü donerek kıvrılır.)

Oktay:

(Pınar'ın yanına gidip başını saçlarının arasına sokar) Ağlama!... Aşkı bulduğun için mutluluktansa, göz yaşlarına diyeceğim yok... Başka bir şey için ağlama!... Ben de seni seviyorum... Çok uzun zamandan beri hem de... Tahmin edemeyeceğin kadar uzun zamandan beri!

Pınar:

-(Ağlaması devam ederken) Ben... İçimde engel olamadığım bir canavar var Oktay!! Onu bir türlü kovamıyorum ruhumdan! Sanki hep benim mutsuz olmamı istiyor! Bana... Bana yardım et Oktay! Onu yenmeme yardım et!!!

Oktay:

-Prensesim yendin zaten onu... Sanırım benim senin yanına gelmemi engelliyordu... Sil şu gözlerini! Baksana! Buradayım! Sen tek başına yendin onu!

Pınar:

_(Göz yaşları dinmez) Ya ölmediyse Oktay? Ya bir gün aniden çıkarsa karşıma! Onunla savaşmak için yeterli gücüm yok Oktay! (Tekrar şaşırarak) Prens benimle bu güzel müzik eşliğinde dans etmek lütfunda bulunur mu?

Oktay:

-(Pınar'ı kaldırıp, sarılır) Şereftir benim için... Ben çok güçlü bir şövalyeyim aslında.. Canavardan korkma... Ben yokken sana kötülük etmiş olabilir, şimdi ise hiç şansı yok!

Pınar:

_(Çocukça gülümser; ama hala ağlamaklı bir tonla) Oktay! Ben kendimden çok seni düşünüyorum! Benden çok sen üzüleceksin o zaman! Şu an belki de sana karşı hissettiklerimi duydu ve uyandı!

Oktay:

-Sen her üzüldüğünde senden daha fazla üzüldüm... Şimdi de senin yanındayken üzülürüm.. Aşk bu değil mi? (Gülümser)

Pınar:

_(Gülümser, huzurlu ve mutlu bir ifadeyle) Aşk bu mu? Aşk bu mu birtanem?

Oktay:

- Aşk sensin ve aşk benim....(Öpüşürler)

Pınar:

_(Hayatında tattığı ilk öpüşmenin verdiği utangaçlıkla uzatmak istemez) Oktay! Tamam! Tamam Oktay! (Dansı keser ve pencerenin onundeki ikili koltuğa oturur) Sana bir soru sormak istiyorum?

Oktay:

-(Tedirgin) Evet?

Pınar:

_(Oktay'ın üstündeki tedirginliği fark etmiş ve üzülmüştür ama belli etmemeye çalışarak) Bir kitapta okumuştum : "Benim seni öpmem bir şiirin ilk dizeleriyle senin beni öpmen başkasını unutmamanın çaresiydi..." Bilge'yi özlüyor musun Oktay?

Oktay:

-Hayır... Peki sen Serhan'ı özlüyor musun?... Eski ilişkilerimizle şu anda yaşadıklarımızı karıştırmak aşka ihanet gibi

geliyor bana... Onlar hayatımızdayken de beraberdik biz... Beraber üzülmelik mi başımıza gelenlere... Daha bir ay evvel serhan için kucağımda ağlamıştın, peki biliyor musun ben ne kadar ağladım sen evine gidince...

Pınar:

_ Tanrım her şey ne kadar da bir labirentin çıkmaz çizgilerini andırıyor şu an... Ben... Ben.. Serhan benim için geride kalan bir masalın kahramanı şimdi! Ama.. Geçen gün bir yazını buldum arabada! "Gizlenmiş ihanetler ya da 39 numaralı otel odası" Oktay o ihanet olmasaydı eğer...?

Oktay:

- Eğer.. Eğer Serhan sana o gün bağırmamış olsaydı... Eğer o ihanet olmasaydı... Eğer eğer... Eđerler bizim için anlasana.. Eđerler olmasaydı biz de olmazdık... Nasıl bulacaktık birbirimizi...

Pınar:

_ Neden bana o ihanetten bahsetmedin? Söylenmemiş her şey yalandır diyen sen değil miydin Oktay? Serhan..!! Serhan bir yaşamda benim için aşık olarak seçilmiş en son kişi Oktay! Buna eminim! İçin rahat olsun! Ama.. Ama sen neden gizledin benden Oktay?

Oktay:

-Anlatmak istemedim... Onun hatalarını o yokken konuşmak istemedim.. Konuştukça üzölmek istemedim... Sana aşığım Pınar... Aldatılmış olmam bunu değiştirmiyor ki.. Sana aşık olmasam belki Bilge de böyle bir hataya düşmeyecekti.. Belirsiz duygular insana neler yaptırıyor? Bak kaç zamandır aşkı yaşatmadı bize.. Şüphe, huzursuzluk, endişe verdi ruhumuza...

Pınar:

_ (Nedense uzun zamandan sonra çok daha güçlü hissetmiştir kendini) Benim de senin hüznlerini coşkuya çevirebilme ihtimalimi hiç düşünmedin mi? Şimdi sus!!... (Yanına yaklaşarak) Ve biraz önceki dudaklarını geri ver bana!...

Oktay:

-(Sakince yaklaşır) Sensiz yapamam artık!(Öpüşürler)

Pınar :

_ (Olabildiğince kuvvetli bir şekilde sarılarak) Bu büyüü kulübenin ve senin inatçı yüreğinin içimdeki canavarı yok ettiğini hissediyorum şu an Oktay! Ben... Ben.. Sanırım ben de sensiz yapamam.. (Gülümseyerek ve muzipçe) Şimdi daha da farkında oldun mu duygularımın prensim...

Oktay :

-Artık her şeyin farkındayım... Mutluyum... Aşığım!

Pınar :

-Artık her şeyin farkındayım... Mutluyum... Aşığım!

Not : Bu oyunda, Oktay karakterini Pınar Korkmaz, Pınar karakteriniyse Oktay COŞAR yazmıştır...

Pınar Korkmaz- Oktay COŞAR

18.03.2003

[/italik]

Corpus Callosum

Çok üzgünüm. Çok özür dilerim. Ne olur beni affedin. Ama yapamam. Gerçekten yapamam. Size uzun uzadıya her şeyi anlatmak isterdim inanın. Ama bu durumumda bunu yapmam mümkün değil. Ki duymayı en çok hak edenler sizsiniz, bunu da biliyorum. Eğer bu yazılanları okuyorsanız, ki okuyorsunuz bunu görebiliyorum; söyleyeceklerimi duymak öncelikli hakkınız. Ama ne olur beni bağışlayın. En derin yerlerinizle bağışlayın. Bağışlayın ki ben de vicdan azabımı bir süreliğine rafa kaldırıp, işime kaldığım yerden devam edebileyim. Bunu benim için yapabilir misiniz? Görebiliyorum yapabilirsiniz...

Ayrıca bana öyle acımağı tavırlarla da bakmanızı istemiyorum. Görüyorum bakıyorsunuz. Hey sen! Sen de bakıyorsun. Siz de bakıyorsunuz. Ama göreceksiniz bir gün ben... Az daha ağızımdan kaçırıyordum. Sizi gidi siziler... Aklınız sıra bana oyun edip lafı ağızımdan çalmaya kalkışacaktınız ha? Ki bu düpedüz hırsızlığa girer. Ki hırsızlık ahlak dışıdır. Bu ayıplarınızı anlatabilmek uğruna daha ne kadar "ki" kullanmalıyım söyler misiniz bana? Söyler misiniz? Gerçekten söyler misiniz?

Sizden beni anlamaya çalışmanızı rica ediyorum. Ben öyle upuzun şeyler yazıp, aslında hiçbir ana fikri olmayan, bomboş şeyler yazan, kupkuru bir adam değilim. Ben sadece... Ben... Peki bu kadarını söyleyebilirim. Elimde içi dolu bir kafatası var. Yanlış okumadınız. Okuyamayanlar tekrar okuyabilir. Elimde dopdolu bir kafatası var. Büsbüyük... İçinde de... Hayır hayır ben kafatası avcısı değilim. Hatta ben apavcı biri bile değilim. Ben bu kafatasını... Ben bu... Peki peki corpus callosum...

Corpus callosum. Evet sen? Okumadın mı ? Corpus callosum. Biraz tıp bilgisi olanlar tabii ki bilir bu latince kavramın anlamını. Beynin her iki lobu arasında bilgi iletişimini sağlayan bir çeşit köprü de diyebiliriz. Sihirli bir köprü olmadığını kimse iddia edemez. Hele bir mucize olmadığını kimse... İki ayrı patika düşünün. Ortada kocaman ışıltılı bir boşluk var. Patikalarda ise bin renkli kelebekler. Ölmeden önce birbirleriyle sevişmeleri gerek. Bunun için de ortada var oluşa ait , hayal tuğlalarıyla örülmüş bir köprü gerek. Hay Allah. Ne kadar da şiirsel anlatmışım farkında olmadan. Ama anlamışsınızdır umarım. Bunun gibi bir şey aslında. Kavuşturucu. Kavuşmaların kavramlar sahnesinde dansı. Bilgini bilgiyle tensel nehri. Hımm... Hiç benden beklenmeyen laflar. Ama anlamışsınızdır umarım. Sen? Sen de anladın biliyorum. Görüyorum. Corpus callosum...

Beyin nörolojik olayların takım kurucusudur. Annenizin siz küçükken kulağınıza mırıldandığı şarkıyı, yıllar sonra hiç olmadık bir yerde anımsar ve içinizi tatlı sarmaşıklar sararsa; sevgilinizin sizi ilk öpüşü bu size beyninizin ufak muazzam bir armağandır. İlk öpüşmenizin kokusu , çok zamanlar sonra ansızın bir yerde burnunuza çarparsa bilin ki bu size beyninizin kalbinize sunduğu ılık bir jesttir. Ama belleğiniz size tam bunları hatırlatmaya çabalarken, birden uyandırılıyorsanız bu kaygan rüyadan... Ve tüm anımsamalar sizin damağınızda büyüsüz ve kekremsi bri zehir tadı bırakıyorsa... Bırakıyorsa... Tüm bunları neden mi anlatıyorum ? Tüm bunları anlatıyorum çünkü... Yo yo hayır hayır söyleyemem. Lütfen beni mazur görün. En başta da söyledim yapamam. Yapamam çünkü o zaman siz... Siz okurken... Bunları okurken. Hayır hayır kapadım ağızımı. Söyleyemem. Görüyorum hepiniz duymak istiyorsunuz. Ama ısrar etmeyin ne olur...

En kötüsü de ne biliyor musunuz? Beyninizin size acı sürprizler yapması. En kötüsü ne biliyor musunuz? En kötüsü hatırlayamamak değil; hatırlarken hatıraların renklerinin silikleşmesi. Böyle zamanlarda hatırlamak bile zulüm geliyor insana. Şey... Yani gelebilir. Geliyor da nereden çıktı. Gelir... Gelirmiş... Tıp bilgim iyidir, meraklıyım. Kütüphanemin neredeyse yarısı tıp kitaplarıyla dolu. Hatta size komik bir şeyde söyleyeyim bir gün bir arkadaşım bana "nöromanyak" demişti. Haklıydı da.

Algıladığını göremeyen biri de kör sayılır değil mi? Öyle zamanlarda en iyi dostunuz, yarattığınız kuyular oluyor. Hayır hayır kuyulara bağırarak değil. Kuyulara gömülmek. Öyle zamanlarda acılarınızı dindirmek için en çok siyahınızdan ve onların siyahlarından yardım alıyorsunuz. Öyle zamanlarda tüm belleğiniz sağırlaşıyor. Ve bu sağır insanın yüreğine , miskin bir yuva yapıyor tuhaf bir şekilde. Yani... Ben... Miş gibi mi diyeyim yine ? Bunları ben hissetmedim, yaşamadım mı diyeyim size ? Size soruyorum? Ben yaşamadım da öyel duydum, gördüm, dinledim mi diyeyim? EN çok nasıl olmasını istersiniz? Yüreğiniz kanadını kaybetmiş bir kuş gibi mi burkulur o zaman? Burkulmasın. Burkmayalım...

Hayır hayır söyleyemem. Eğer söylediklerim sizi şaşırttıysa, rica ediyorum şaşırmalarınızı cebinize boşaltın. Çünkü ben şaşırmıyorum. Ben şaşırmaları unutalı yıllar oldu. Akıl şaşırmaları kanıksayınca, şaşırmalar kostüm değiştirip, artık gündelik tükenmelerin doğal bir parçası haline geliyor. Ben iyiyim. Corpus callosum da, yani benim biricik köprüm de iyi. Evet o köprünün altına kim olduğunu bilemediğim biri tuhaf bir bomba koydu. Uzun bir süre uyukladı bomba. Ve bir gün, ben yirmibir yaşında patladı. Köprümün ayakları parçalandı. Sevdiğim tüm kesitler incindi. Ama şimdi iyiyim. İkimiz de iyiyiz. Burası çok güzel. Corpus callosum, türlü türlü şakalar yapıp sürekli güldürüyor beni. O benim çok iyi arkadaşım. Corpus... Ben ona hiç kızmadım biliyor musunuz? Ve biliyor musunuz her gece yatmadan önce bana en güzel rüyalarımı besteleyip mırıldanıyor. Biliyor ki benim beynimin bir parçası o. Parçasıydı... Parça... m...

Şimdi gidin hadi. Zamanınızı aldıysam da yine bağışlayın beni. Şimdi gidin. Söylememi de beklemeyin. Ben iyiyim. Tıpkı daha yeni aşık olmuş bir ağaç gibiyim. Kovduğumdakileri artık çok daha berrak bir şekilde anımsayabiliyorum. Ben iyiyim, yapraklarım artık eskisinden bile yeşil ve damarlı. Ama söyleyemem. Belki bir gün, başka bir arafta. Belki bambaşka bir arafta. Sadece... Sadece aslında çok yaşadığımı ama artık yaşamadığımı bilin yeter...

Hey.
Sen ?
Sen de ?

Görüyorum...
Görüyorum , her giz bir tebessümdür aslında tüm kapılardan çıktıktan sonra...

Hadi corpus gidelim artık...

Oktay Coşar

Önce Duygu

Duygu sıçramalarının verdiği hazla alınan yolda zevk içinde yürümek.

Sıçrayan duygular.

Bulaşıcı duygular.

İnandırıcı ya da mızıkçı duygular.

Peşinden gittiğimiz ya da peşimizden gelen duygular.

Gerçekle dalga geçen, gerçeği parmağının ucunda oynatan duygular.

Başına bir şey geleceğini anladığı zaman en masum davranışın arkasına ürkek bir kedi gibi saklanan duygular

Duyguyum duygusun duygu!

Herkese bir terazi lazım. Duygu terazileri. Ne zordur dengede tutabilmek duyguları. Seversiniz, sancı ağır basar.

Kalbin ağrır, yürek intikamı ağır basar. Neyse boş verin dengede tutmayı. Kim dengede tutabilmiş ki zaten. Bırakalım duygunun kanunları da tabiatın kanunları gibi kendi başının çaresine baksın.

Bize sadece yaşamak düşün...

Hem ne çok düşünüyorum ben öyle. Bıkmadım mı ben düşünmekten? Hey benn! Kendime soruyorum cevap ver! Bıkmadın mı diyorum zamanının neredeyse tümünü düşünmekten? Ne tuhaf. Ben bana cevap vermekte gecikince, ben çileden çıkıyor. Hem siz ne bakıyorsunuz bana öyle garip garip? Daha önce hiç cümleler vasıtasıyla saçmalayan birini görmediniz mi? Bugün de böyle oldu işte. Ne çıkarsa bahtımıza. 40 senenin yükü bir anda beyninize vurursa siz de böyle olursunuz.

Şimdi nasıl bir halde miyim? Boşluğun içinde boşa kulaç atan biri gibiyim sanırım. Komik ve hüzünlü olayları o kadar art arda yaşıyorum ki bu aralar, bazen karıştırıp gülmem gereken durumlara ağlıyorum, ağlamam gereken durumlara gülüyorum. Bir de neyim ben karmaşasından çıkabilmiş değilim bunca senedir. Biri diyor sen bencilsin, biri diyor fedakarsın. Bazen ona inanıyorum, bazen de ona. Bir ona bir buna. En güzeli, "portakalı soydum baş ucuma koydum" yapmak galiba.

Yoksa... Yoksa 40 yaş üstü sendromu mu yaşıyorum ben?

Bir sürü gözyaşı bir sürü kahkaha, ilişkiler, anılar.... Eeee? Eeesi işte yalnızım. Bekliyorum ki Eros gelsin de yaşamımın sonuna dek sevebileceğim birini getirsin bana. O da beni sevsin tabii. Ama biliyorum Eros öyle yoğun ki bu aralar, bana sıra gelecek de... Neyse ki beni hala mutlu etmeyi becerebilen bir düş dünyam var. Neyse ki kelimelerle hayal oyunları yaratmak bana güden güne artan bir zevk veriyor. Neyse ki özgürce saçmalayabiliyor, arada sırada da olsa böyle çakır keyif yazılar yazabiliyorum.

Öyle değil mi ama? Bir seferinde de bir anlam yüklemeyelim bir yazıya, bir ana, bir ilişkiye, bir davranışa. Bir seferinde de gamsız hayat şarkısını söyleyelim hep birlikte. Bir seferinde de söküp atalım cümlelerin duygusallığını. Gülelim ama neye güldüğümüzü umursamadan, ağlayalım ama neye ağladığımızı umursamadan. Bir seferinde de ilişkimizin prospektüsünü umursamayalım. Bu yazının da öznesi yüklemi olmasın.

Düşlerimizden bir yumak yapıp kedi gibi tırmalayıp, oynayalım.

Elimiz yüzümüz düşe batsın, düş içinde kalsın...

Size daha fazla ıstırap vermeyeceğim, endişe etmeyin. Şimdi gidiyorum ama tekrar geleceğim. Son sözüm ne mi? Gökten üç düş düşmüş. Biri bana, biri size, biri de... Biri de... Biri... Hımm... Üçüncü düş kime gitmeli?

Bunu düşünmeliyim...

Atla

Atlama!
Atlama!
Atlama!

Dur!

Dur, atlama!

Farkındasın değil mi her şeye ama her şeye son vereceğinin? Farkında mısın? Farkında mısın değil misin ? Yani sen şimdi sevmiyor musun yaşamı ? Yaşamını ? Yani sen şimdi sevmiyor musun kendini, bizleri ? Seviyor musun sevmiyor musun ? Yani Hamletin o meşhur sözü işte : 'olmak ya da olmamak' Sen olmamak mı diyorsun ? Olmamak mı diyorsun den ?

Dikkat et ayağın kayacak! Bir adım geri gel! Tamam atlayacaksın yine atla ama en azından bir süreliğine bir adım geri gel! Ne olur! Bir kere olsun sözümü dinle! Atlama! Atlama!

Hatırlıyor musun daha geçen gün ne güzel gülüşüyorduk seninle. Güzel güzel kahkahalar atıyorduk! Hatta sen kahkahalar atıyordun, ben de attıklarını tutuyordum!... Off... Kabul berbat bir espriydi. Bak ne kadar basit bir eylem içinde olduğunun farkında olmalısın mutlaka. Atlayarak sadece üçüncü sayfa haberlerine çıkacağının farkındasın değil mi?

'B.C atladi! Aşağıya atladi!' bu kadar! '

Yaşamak istemeyen B.C geride kahrolası bir not bile bırakmayarak aşağı atladi!', sadece bu kadar.

Sonrasında en fazla birkaç okurdan, 'vah vah, pek de gençmiş!' bu kadar!

Ya seni ne bekliyor sonrasında ? Bunu bile bilmiyoruz. Daha reenkarnasyonun bile ne demek olduğunu bilmiyorsun. Dur bakalım yeniden yaşam olduğu kesinleşsin o zaman birlikte bile atlarız. Ama şimdi atlama! Ne olur atlama! Atlama!

Bak şu an oldukça çaresizim. Hımm.. Nasıl betimlemeliyim ? Çöl ortasındaki bir kaktüs kadar çaresizim. Yok o bile çaresiz değil sanırım. Önüne barikat kurulmuş bir ırmak kader çaresizim. Yok o bile çaresiz değil sanırım. Neyse anla işte çaresizim. İlle de örnekleme yapmak zorunda değilim. Değilim tamam mı! Değilim işte ! Sana değilim dedim. Çaresizim ve sinirliyim tamam mı! İşte beni sinirlendirdin yine! Ve bunu hep yapıyorsun! En çaresiz zamanlarımda durumuma kayıtsız kalıyorsun! Asla ruhuma yardımcı olmuyorsun! Yeter artık! Yeter ! Senin bu vurdum duymaz; senin bu gamsız; senin bu duyarsız tavırların beni deli ediyor! Atla! İstedğin kadar atla! Hatta atla çık yukarı tekrar atla! Doya doya atla! Kana kana atla!.. Hayır!!!! Hayır atlamaaaa!!!!

Bak üzgünüm atla demek istemedim! Ne olur gerginliğime, buhranıma ver. Bağışla beni. Ne bileyim seni orada, oracıkta görüp de, kaybedeceğimi düşünmek psikolojimi bozdu. Biliyorsun geçen hafta da ben senin yerindeydim ve sen beni ikna etmeye çalışıyordun. Ve ben seni fazla yormadan ikna olmuştum. Ama ya sen! Sen beni saatlerdir burada bostan korkuluğu gibi tutuyorsun! Ve bu durum da pek tabii senin bir o kadar bencil olduğunu gösterir! Seni bencil seni! Seni kibirli seni! Senden de farklı bir tavır beklenmezdi zaten! Zaten ben de baştan beri ironi yapıyordum. Sen de zaten sadece kupkuru, bomboş bri ironiyi hak ediyorsun! Atlamayı da hak ediyorsun! Benden daha çok hak ediyorsun! Atla! Atla işte! Atla da öbür taraftan bana e-posta gönder. Atlarsan atla! Çok da umurumdaydı!... Hayır!!! Atlama! Atlama ne olur! Bak kafam yerinde değil tamam mı ? Ne dediğimi bilmiyorum! İnan çok özür dilerim! Atla demek istemedim! Lütfen! Lütfen atlama, lütfen!

Şey... Anımsıyor musun? Geçen yaz... Seninle kampa gitmiştik. Sen orada durmadan yazıyordun. Korkuların üstüne denemeler yazıyordun. Ve şehre döneceğimiz gün bana aynen şöyle demiştin : 'korkularım artık benden biri oldu.' Bu iyi bir şeydi sanırım senin için. Senin adına öyle sevinmişim ki. Bak şimdi o anı hatırla. Korkularını yendiğini, ruhuna yedirdiğini hatırla. Bu bile mutlu olman için; ayağını bir adım geri atman için bir sebep. Şey.. sonrasında da şöyle demiştin : 'keşke sen de korkularınla yüzleşebilseydin.' Him... Şimdi şimdi anlıyorum ne demek istediğiniz? Sen... Sen bana apaçık korkak demişsin. Bak sen... Yine yapmışsın yapacağını. Yaptıklarından kendine pay biçip yine beni suçlamışsın. Sen... Sen gerçekten benmerkezcisin. Merkezinin tam ortasındasın ve körsün. Benim sana iyiliklerimi göremeyecek kadar kör ve adaletsizsin! Yazıklar olsun sana. Ben ne uğraşıyorum ki buracıkta senin için. Atla! Atla hadi! Bu dünyada atmayı en çok sen hak ediyorsun! Atla da kurtulayım senden! Atla hadi. Tek yapman gereken gözlerini kapatıp kendini aşağı bırakman. Hadi! Hadi! Durrr!!! Dur atlama ! Atlama ne olur! Bak sinirlerim laçka oldu, ne dediğimi bilmiyorum inan! Ben! Ben.. Sen... Sen benim için önemlisin. Ne olur affet! Affet beni ne olur!

Hay Allah. Hay Allah'ım.. Öyle bakma. Durduk yere gülümsemiyorum. Neler geliyor aklıma. Anılarımız... Yalnız...

Œey... Neden vücdum karıncalanıyor benim. Her yerim uyuşuyor. Neler oluyor? Hissetmiyorum. Œey... Gerçekten hissetmiyorum. En çok da ruhumu hissetmiyorum. Başım.. Başım çok ağrıyor. Üç dubleden sonra hep aynı hikaye. Off.. Atlama! Ben senin yerine atlarım. Atlarım atlamasına da bir işe yaracağını sanmam. Çünkü ucuz olsun diye birinci kattan ev kiralamıştım unuttun mu ?

Ama balkonumdan ayın parlaklığını seyretmek ayrı bir keyif. Ya da ben atlamayayım sen atla. Çünkü bazen... Bazen senin ben; benim de sen olmandan nefret ediyorum. Başım... Hadi yine dön ruhuma. Deli ediyorsun beni. Bir dahakine de bu kadar uğraşmam atlamaman için bil. Seni haylaz sevgili ben...

Oktay Coşar

Saksağan Hiç Uçmadı ki O Damdan

Bu derme çatma serserilikler
Envai ürküntülerle
Filozof taklitler, teninizi kiralayarak
Avare değil mişiz gibi sanki
Sanki vicdanlarımızda hiç günah birikmezmiş gibi

İki dilli yılan, biri iftira inceliğinde
Acıklı kılıklarımızla sanki gülü bilirmiş gibi
Münzevi bir bahçeymişiz gibi sanki notasız müziklerle

Anımsalarımızı özgür kılan
Değil midir ki
Zehirsiz yontulmamışlığımız

Namuslu tinlermiş gibi bir peruk, kirimizin üstünde
Sanki gövdelerimizde satır satır anlatılmış
kulaksız buyruklar
yalancı kuyruklar sizi
şehvetiniz geldiğinde sallayan

tüm şiirler avaz avaz yazdı işte
iyi niyetli elçilerinizi katlettiğinizin
bir büyücülük oyunu uğruna
sanki öyle bir boşluk yokmuş gibi içinizde
bir palyaço kadar bile şakacı değilsiniz

daha ne kadar böyle besleneceksiniz
öykünmeler kuyusundaki trajik karanlıkları yiyip dururken
gelmeyecek mi kıtlık zamanı ayık bir mevsiminizde

işte bu bozguna uğramış tüm cümleleri
yağmalayarak düş yiyiciler gibi
imitasyon haramiler gibi
sanki bir defineymiş gibi
daha bir sürü kokuşmuş gibilerle
kendi loş defin alanlarınızda

her harfe bir böğür darbesi
böğürerek oyuncak felsefelerle
sanki
a noktasından b noktasına dümdüz çizgi
doğru değilmiş gibi müfredatlarınızda
doğruya doğru dememek başka
doğruyu uydurmak başka
tüm bu öznelerin gölgelerinde
özneyi bir ihtiras uğruna
sanki gizli yaparken
bülüğ çağında cümlelerle

aynı saksağan aynı damda
vur beline kazmayı derken yine
kurmali papağanlarımızla...

Oktay Coşar

Ruhumu Sana Adamalıyım

[italik]

Ruhumu sana adamalıyım. Ruhum senin olmalı. Sen Ruhumu güzel kıldın. Seninle ruhum yeryüzünde yaşamaktan her zamankinden daha fazla ongun. İzin ver ruhum sende kalsın. Bu kararı kalbim ve bedenimle aldık. Kalbim de bedenim de bu karardan dolayı ferah. Çünkü sen ruhumu kendinle donattın. Gülücüklerinle, sözcüklerinle, bakışlarınla...

Biliyorum ki sen en nice mutluluklarla bezeli yaşamlarda uyumalısın. Fazlasıyla hak ettiğin sevinçlerin gelmeli bir bir yüreğine. Gelmeli ki geçmişindeki acıların buhar olup kaybolmalı tümünden. Sayfalarda coşkuyla yarattığın sözcükler, öyküler canlanmalı teker teker ve hepsi seninle olmalı evrenin ömrüyle. Öykülerindeki sevinçlerin seninle yaşamalı hep. Senin olmalılar dirilip. Yüreğini geçmişindeki loş boşluktan çekmeliler. Çekip akmalılar yaşamına. Akıp sarılmalılar sana sonu gelmez bir nehir gibi...

Titreyen yüreğine merhem olmalı yaşayacağın her an. Sen ve kalbin gözyaşlarını sadece mutlulukların için tüketmeli. Geçmişin asla ağlatmamalı seni. Ağlatırsa bile her ağlayıştan sonra daha fazla mutlu olmalısın. Çünkü yüreğin uçsuz bucaksız bir iyilik tarlası. Biliyorum ki bu tarlayı o iyi, sıcak umutların çapaladı hep. Biliyorum ki bu tarla sende huzuru, mutluluğu ve kahkahaları çağrıştıran mavi renginde. Sen bu mavi tarlayı böylesine bereketli, gülümseyen topraklı bir hale getirmek için çok uğraştın. Geçmişinin sana sızılarla örülü dikenli tellerle barikat kurmasına rağmen masmavi bir tarla yarattın içinde. Gelecekteki mesut düşlerin bu tarlada saklıdır...

Hayallerin birikmişlikten ağırlaştı farkındayım. Hayallerden çekindiğini, ürktüğünü de biliyorum. Ve her şeye rağmen hayallerin sana yaklaşmasından korkmadığını da biliyorum! Hayallerin mavi tarlanda gerçek olup misafir olacaklar yüreğine. Çünkü sen hayallerini zamanın içinde doyurdun, besledin, onları incitmedin ve kimsenin de incitmesine müsaade etmedin. Seni incitmeye çalışanlar incitenler oldu. Buna engel olamadın. Ama hayallerine zarar verdirtmedin. Çünkü hayallerin senin için kutsal ve özgür. Emin ol hayallerin de senin için aynı şeyi düşünüyorlar. Sen ve hayallerin senin gerçeğin. Gerçeklerinse senin güzelliklerinle yoğrulmuş kalbinin yaşama bakan uzantıları. Ve biliyorum ki gerçeklerini ve hayallerini kıranlara ve zarar verenlere bile öfke duyamıyorsun. Çünkü öfke bedeninden uzak bir karanlık senin için. Çünkü öfke duyamayacak kadar narin ve ince ruhun..

Benimle ya da bensiz mavi tarlanda mutlu olmanı arzuluyorum, yaşamının sonuna kadar... Benimle mutlu olmak istiyorsan ben yeryüzünden göçene kadar kalbim senin! Eğer daha çok benimle olmak istiyorsan ben öldükten sonra da kalbim senin! Ama benli ya da bensiz ruhum senindir. Ruhlar asla kaybolmazlar, terk etmezler. İnan bana bir an bile ruhumun senin olmasından pişmanlık duymayacağım. Zaten eğer alırsan ruhumu, ona yabancılık çekmeyeceksin. Çünkü tamamen seninle dolu. Seninle ve yaşattıklarınla. Seninle ve sözcüklerinle. Seninle ve geleceğinle.

Oktay Coşar
2003 Ankara [italik]

İçimde Kocaman Bir Rıhtım

Bir fırtına kemiriyor içimi
Bir sülük insafsızca emmeye çalışıyor hayallerimi
Bir akbaba ölü coşkularımı didikliyor
Bir kadın uzatmış elini ruhuma
Almaya çalışıyor aklımı

Her şey bu kadar kötü gitmiyor ama. Bir kedi sırtımı yalıyor, yummuş gözünü. Bir ayyaş geleceğimi bilirmiş gibi gülümsüyor yanaklarıma. Gül satan çingene, "bu aşk da benden olsun abi" diyor. Habersiz gelen rüzgar göğsüme sokuluyor. Yakamı kaldırıyorum. Bir gözüm denizin oyuncakları vapurlarda. Üflüyorum daha hızlı gitsinler diye. En az deniz kadar yorgunum. Ucundan yırtılmış hayallerimi düşünüyorum. Yaşadıklarımın üstüne, mutlu bir elbise gibi giydirdiğim hayaller. Sözcükler, kavak ağaçlarından savrulan pamukçuklar gibi kafamın üstüne konuyor. Bugün uysal bir gün. Sihir bana ne zaman gelecek? Bu kürenin ayarı bozulmuş. Hep ağlarken gösteriyor beni...

Bir bank
Üstünde küçücük bir adam
Koskocaman vapurlar
Küçücük adam
Dev gibi çiçekler
Küçük adam
Zebellah gibi bir gözyaşı

Herkes kendi efsunlu kutusunda saklıyor hayatını. Herkes şair; herkes düşünür; herkes aşık; herkes işsiz; herkes umutlu; herkes alkolik; herkes komik. Herkes herkes işte. Her keseden... Herkes herkesi yazıyor. Herkes herkesi çiziyor. Ölümlü yeryüzü müdavimleriyiz. Bi yaşayıp ölecektik sakıncası yoksa. Sakıncası yoksa biraz aşkın tadına bakacaktık. Biraz sancılarının. Biraz öfkenin. Biraz cinnetin. Biraz dokunmanın. O kırk mevsim bakar. Öbürü Kırkbir mevsim. Kimse saymaz ki mevsimleri. Hani imtihanı bu handa konaklama ? İstedğimiz ölümden bile başlayamıyoruz yeniden doğumlarımıza...

Bu kaçınıcı cümlemdi firari ? Kaçınıcı hüznlenişim? Kaçınıcı çığlığım? Saymayalım... Saydık mı bereketi kaçır. Biz yine paşa paşa gidelim her zamanki meyhanemize. Bir duble bir şey içelim. O kadınları düşleyelim. O kadınlarla sevişelim. Koklaşa koklaşa yazalım. Nasıl olsa bedava bu cümleler. Düş cumhuriyetinde bayrağımız hep göklerde. Ağır ağır dolduralım rüyaların içini. Nasıl olsa herkesin rüyası kendine.

İçelim güzelleşelim. Yazalım güzelleşelim. Biliyorum bir kez daha güzelleşemeyeceğiz ama adet yerini bulsun... Nesir olsun bu saatlerin, bu bulanıklığın adı. Biraz da nesir gibi yaşayalım. Düz yolda sendeleyelim. Bir cambaz gibi incecik bir duygunun üstünde yürümeye çalışalım. Dere kenarında ruhumuzu sıvayıp, içine hüznlerimizi daldıralım. Sonra devasa bir opera salonunda, ağır makyajlı, güçlü diyaframlı kadınlardan arya dinleyelim, kör bir suskunlukta.

Bunları her sevişmeden önce yapalım. Sevişmelerin kapağı olsun bunlar. Bu içki masası. Havada uçuşan fasıl. Bütün bunlar gökyüzünde buharlaşsın usul usul. Bir tek yıldızlar kalsın. Dün gördüğüm aynı yıldızlar. Her şeyime tanık yıldızlar. Bulutları zabıt olsun. Sancıdan olmaz hüzn sıran geldi desin. Sarhoş takım adası yıldızları omzuma konsun.

Kalkmam lazım. Tatlı bir yörüngedeyim. Fazlasıyla çıplağım, yatağıma uzanayım. Uzanmadan bir avuç büyü alayım yanıma. Koynuma. İçime. Uyuyayım... Uyusun da büyüsün umutlara bandırılmış şehvetlerim...

Bir Mektup

Canım sevgilim. Sana bu mektubu koşarken yazıyorum. Hem de oldukça hızlı bir Çita gibi koşarken. Biliyorsun sana söylemiştim Çitalar dünyanın en hızlı koşan hayvanıymış. Ya da bir devekuşu gibi koşuyorum. Aslında nasıl koştuğum pek önemli değil; ama canımı kurtarmak için daha hızlı koşmalıyım. Neden mi? Çünkü arkamda sanıyorum beni öldürmek maksadıyla peşimden koşan birkaç adam var. Sayılarını tam bilemiyorum; ne olur kusuruma bakma. Sayılarını öğrenmem için duraklamam ve saymam gerekecek, ki bu durumda da bana yetişmiş olurlar. O zaman da istediklerini elde etmiş olurlar. Bana hak vermelisin ki böyle bir durum da benim için hiç hoş olmaz...

Koşarken önümü daha rahat görebilsem. Ama bu mümkün değil çünkü etraf oldukça karanlık. Sokaklarda kimse yok ve ayak seslerim bile beklediğimden çok daha fazla yankılanıyor. Bir yerlerden dalga sesleri geliyor ama tam olarak nereden geldiğini çıkartabilmiş değilim. Zaten bir o sokağa bir bu sokağa dönmekten başım da döndü. Ve nasıl terliyorum anlatamam. Evet gerçekten anlatamam çünkü bunun hiç yeri değil şu an; kusuruma bakma. Soluk soluğa kaldım. Soluk soluğa kalmak gerçekten bir deyimse ben şu an o deyimim tam ortadayım diyebilirim. Tanrım nasıl da başıma geldi bütün bunlar... Lanet olsun sağ ayağımın diz kapak kısmında korkunç bir ağrı oluştu şu an. Galiba hafif hafif topallayarak koşuyorum. Ve inanılmaz bir acı çekiyorum. İnanılmaz mı? Hayır ben inanıyorum. Artık her şeyin olabileceğine inanıyorum...

Canım sevgilim... Bu arada seni çok özlediğimi söylemiş miydim sana? Ha sahi. Sana bir şiir yazdım ama ne olur beni affet şu an okuyamam. Eğer olur da bu durumdan sıyrılabilirsem en kısa sürede okuyacağım. İnan bana çok beğeneceksin. Hatta geçen sefer olduğu gibi içkimizi yudumlarken ve dudaklarını seyrederken okumak isterim. Olamaz! Çok yaklaştılar galiba! Daha çevik olmalıyım. Tıpkı bir panter gibi. Tanrım ne inatçı adamlar bir türlü peşimi bırakmıyorlar. Çok susadım. Hiç bu kadar suya muhtaç olduğum bir an olmamıştı. Bu ilki de şimdi yaşamış oldum. Ama bundan sonra daha kaç ilk yaşarım inan bilemiyorum. Hah hatırladım bak bu sokağı. Şu an seninle daha geçen gün gezindiğimiz müzik evinin önünden geçiyorum. Anımsadın mı? Sana Alya olivya'nın son albümünü almıştım. Neydi adı, neydi adı? Hah... Mavi bataklık... Hay aksi! Yetişiyorlar galiba. Ayak seslerini daha yakından duyuyorum sanki. Biri kösele giymiş yalnız o kesin. Öyle ses çıkarıyor ki anlatamam. Tak tak tak tak... Bu sesi ömrüm boyunca unutamam zannediyorum. Ömrüm boyunca? Bu boy... Yani ömrün boyu benim için ne kadardır hiç bilemiyorum şu an... Tek bildiğim kısa olma olasılığının oldukça yüksek olması... Peki diyelim ki beni yakaladılar... Acaba beni nasıl öldürürler? Boğarak mı? Bıçaklayarak mı? Yoksa döverek mi? Bana seçenek bırakırlar mı? Ya da son bir istek... Ne olurdu ki son isteğim? Daha atik olmalıyım... Durumumun o kısmına gelmemek için elimden geleni... Yani bacaklarımdan geleni yapmalıyım...

Bak şu an nereden koşuyorum hayatta inanmazsın... İlk bulduğumuz kafe. Ne heyecanlıydım hatırlıyor musun? Üst üste iki defa masama gelen çayı dökmüştüm üstüme. Nasıl gülüyordun o komik halime... Sonra itiraf etmiştin zaten. Ben seni o komik halinle sevmiştim demiştin.. Keşke şimdi yanımsa olsan öyle ihtiyacım var ki sana.... Tanrım neler diyorum ben. Yanımda olsan büyük bir tehlikenin içinde olurdun şu an... Hayır hayır beni mazur gör. Şu an yanımda olmana asla müsaade edemem. Belki başka bir zaman. Ne kadar yorulduğum anlatamam. Biraz mola istesem mi? Desem ki 5 dakika dinlenelim arkadaşlar sonra devam ederiz tekrar, söz... Biliyorsun benim sözüm sözdür. Sözümü tutarım. Ama bunu onlara anlatmam biraz vakit alabilir tabii. Çok yaklaştılar. Bırak ayak seslerini şu an nefes seslerini bile çok net bir şekilde duyabiliyorum. Hatta biri bırak nefes almayı bir köpek gibi hırılıyor... Tanrım içinde bulunduğum durum gerçekten de korkunç galiba...

Canım sevgilim... Sana şimdi çok özel bir şey söyleyeceğim. Aslında bunu sana Martın Yirmi ikisinde yani doğum gününde söylemeyi planlıyordum. Ancak Mart ayını görememe ihtimalim var şu an... Nasıl başlasam... Biliyorsun Beş yıldır birlikteyiz ve bir kaç şiddetli kavgamızın dışında bir sorun yaşamadık. Sana sevgim ilk tanıştığımız günden bu yana hiç ama hiç azalmadı... Yaklaşıyorlar... Hiç uzatmayacağım kızma bana... Benimle evlenir misin? Biliyorum ben böyle kan ter içinde, canımı kurtarmaya çalışırken söylememeliydim. Kaşlarının birden nasıl çatıldığını buradan görebiliyor gibiyim... Ama başka bir ihtimal yok şu an anla beni. Bunu sana söylemeliydim. Ben seni, kendimle hayatımın sonuna dek paylaşmak istiyorum... Hay aksi! Nasıl oldu da buldu beni bu talihsiz durum... Neden ben? Neden ben?

Artık koşacak gücüm kalmadı. Gözlerim kararıyor... Neredeyse yıkılacağım. Ve neredeyse ensemdelem... Ölümü hiç bu kadar yakın hissetmemiştim kendime. Birazdan göreceğiz ruh var mı yok mu; kafasının üstünde halesiyle melek abla beni almaya gelecek mi? Peki ne vakit yaşamım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçecek onu bilemiyorum işte. Hızlı oynamasa bari. Tadını ala ala şöyle her anımı seyredebilsem... Endişelenme sevgilim, büyük ihtimalle seninle geçen gece yaşadıklarım sansürlenir... Sana duygumu anlatmak zorlandığım özellikle bri kaç ayda da alt yazı geçerler yüksek ihtimalle. İşte... Bir el.. .Omzuma dokundu. Beni durdurmaya çalışıyor. Bak.. Seni çok sevdim tamam mı? Seni hep çok sevdim... Daha hızlı koşmalıyım... Aramızda mesafe bile kalmadı... Ne talihsiz bri adamım. Ne talihsiz bir yazgı benimkisi. Oysa daha bir kaç saat evvel , elimde kırmızı şarap kadehi, senin bana aldığı

kitabı kitabı okuyordum... Anımsadın mı? Koşarken... Konusu da bir çulsuz bir adam sevdiği uğruna bir kitapçıdan yüzlerce kitap çalmış. Sırf hepsini sevdiğine hediye edebilmek için. Sonra da güvenlik görevlileri tam adamı yakalayacakken, adam parmağını bir şıklatmış ve peşindekiler kaybolmuş. Adam o kadar usta bir yazarmış anlayacağın...

Canım sevgilim... Aldığın kitabı bir çırpıda okudum. Sanıyorum şu anda şu anda, uzandığım kanepede, saçlarımı usul usul okşaman da bu mektubu yazmama engel değil... Aslında sana hep koşarken...

Oktay Coşar

Suni Teneffüs Zamanları

Ruhumuzun eski sayılarında arıyoruz hep kayıp neşriyatları.
Pek tabii bulabilene aşk olsun...

Trafikteyim. Keşmekeş sözcüğü böyle durumlar için var. Klakson sesleri arasında her şeyi düşünebilme arzusu alışık olduğum bir durum. Aklıma getirmiyorum hiçbir şeyi. Aklım bana getiriyor öznelerimi. Klakson çalmaktan asla üşenmeyen ve bunu meslek haline getirmiş olan bir grup vahşi insan var önümde arkada. Ne tuhaf ki o sabah o sesler asla batmıyor böğrümüne böğrümüne. O sesleri ya hiç durmuyorum; ya da duyduğum zaman hoş bir konçerto tınısı geliyor kulağıma. Hımm.. Evet... Çok Acil psikiyatristimi aramalıyım. Böyle belirtilerde zaman kaybetme demişti.

Mesela bakın ne geliyor aklıma. Eğer cebimde yeterli cümlem varsa; bir an önce otomatik düş sıkacağı almalıyım kendime. Cümleler, imgeler, duyguları, tortuları ve onların biricik posaları. Benim şirin ve haylaz posalarım. Bir duygudan arta kalanlar. Bir cümlenin etsiz kemik kısmı...

- Tamam ilerliyorum tamam. Sakinim...

Ya da bir mancinığı olmalı. Şöyle güzel imgeli bir cümle mancinığın ucunda. Kime fırlatsam. Yıkılmaz gibi görünen bir sevdada suruna. Ateşli bir şekilde. Yanarak, dönerek gitmeli. "Yanar döner" li deyimi buradan mı çıktı acaba? Evet gitmeli ve koca bir delik açmalı. Bu hırs neden bende şimdi? Ki ben sokakta ansızın karşıma çıkan bir kaplandan bile korkarım. Konu nereye geldi? Benim güzel mancinığı ve sokaktaki kaplanlar...

- Tamam kardeşim tamam geç. Sen geç... Bugün şanslısın... Bugün senin şansın benim...

Koridorlarımın manasızlığında buluşuyor bazen tüm denklemler. Hakikaten ağır bir cümle oldu. Kim nasıl anlayacak şimdi bunca ironiyi. Peki sildim. Koridorlarım çok manasız... Eksik oldu... Koridorlarım denklemsiz. Saçma oldu. Tamam vazgeçiyorum. Evet dümdüz söylüyorum : Buradan il sol yapın, oradan ilk sağ, oradan dümdüz, oradan da dümdüz, oradan da dümdüz. Karşınıza bir uçurum çıktı mı? Çıktı... Peki siz gidebilirsiniz. Durun! Siz atlamayacaksınız ben atlayacağım. Ben buldum o uçurumu. Herkes kendi uçurumundan atlamalı. Yoksa uçurumlar karışır...

- Peki güzel kardeşim kornan çok güzelmiş aferin. Ama bak önüm dolu. İkinci şeritte esaret altındayım. Hüküm giydim. Ben ne yapabilirim_? Bak sana güzellik olsun diye nadide bir espri de yaptım repertuarımdan. Hadi kardeşim hadi. Bugün benden sana sinir yok. O levye bagajdan çık ma ya cak!

Evet işsiz kalırsam ilk işim düş levazimatçısı olmak. Paranoyak bir imge nosyonu bu durum biliyorum. Edilgen duyguların bittiği yer. Eşyanın tabiatıyla imtihanı vardı sahi ne oldu? Kaçırıyorum bir çok şeyi. Evet evet. Düş levazimatçısı. İşim şu olacak. Ölü imgeleri ait oldukları bataklıktan çıkarıp, yıkayacağım. Sona mı? Sonra benim değil cümlelerin işi. Onca işi ben sırtlanacağım yetmez mi? İmgelemlerin yer altı sarnıcında duygu bekçiliği. Bu da fena değil... Vardiyalı ağlaşmak bana yas tutan şehvetimle. Bir terk edilişi manifestosudur içimdeki burukluğun sırrı. Pespayeliğim ondandır; ondandır dağınık sandığımdan saçılanlar. Ey Sabah... Ne güzelsin sen böyle.

- Bak güzel kardeşim. Bak şimdi yanına geliyorum. Neden yanına geliyorum biliyor musun? O korna öyle çalınmaz çünkü. Ben sana canlandırmalı olarak nasıl çalınacağını göstereceğim. Yanlış notadan giriyorsun. La olacak. La ile giriş yapacaksın. La ile. Bak yüzünü ekşitip buruşturma ben gösterirken. Bir süre klaksona basamayacaksın ama olsun ilerde çok daha iyi bir kompozitör olacaksın; benim inancım tam!

Hayat böyle bir şey işte. Bunca karmaşa olmadan bir şey yaratabilmemiz mümkün değil. Bunca değişik kesif kokuların içinde doğru arzuları koklayabilmek ve sadık bir düşçül gibi o arzuların peşinden gidebilmek... Bunca şeritte. Bunca yolda. Bunca kabusta. Koleksiyonumuzda bunca eksik neşriyat varken...

- Çalın kardeşim çalın... Çalsın tüm klaksonlar. Siz çalın ben oynayayım... Nasıl olsa az sonra zil çalacak. Hepimiz birazdan suni teneffüse gideceğiz.

Oktaç Coşar

Yasak Sevişme

[italik]

Soyundukça, bir yaprağın buğusu gibi görünmez oluyor kadın. Sanki her şeyden habersizmiş gibi aslında. İçindeki tedirgin kasvetin açılabilir bir çiçeğe dönüşmesini istiyor sabırsızca. Düşlerinin yavrusunu taşıyor karnında. Vücudu bir yıldızın daha yeni can bulmuş hali...

Sevginin yüklemine bulmaya çalışıyor vücuduna dokunan ısrarcı ellerde. Duvarlara kazınmış soru işaretlerinin sıvası çözülüyor teker teker :

Ya hiçse yaşananlar.
Ya hiçse fısıltıların doğrulukları.

Bir tutam ışık bedeninde kavruluyor. Gece çoktan gözlerini kapadı bile...

Sevmediği bir müziğin arasına tıklımış gibi bir mahkumiyet havası hissediyor ruhunda. Acının coşkuyla üvey kardeşliği gibi. Donuk ifadeler,binlerce kere tanıdık anlara poz verircesine karışıyor, akıntıda kaybolmak üzere olan ayrıntılara.

Gecenin gördüğü diğer anların farkına vararak utanıyor. Adamın yüreğini çıkarıp yapraklarını yolmak istiyor :

'Seviyor!', 'Sevmiyor!', 'Seviyor!' 'Sevmiyor!' ...

Başlangıçların nedenini sorguluyor gecikmiş bir zamanda... İnanıklarını toplayıp zevklerini özgür bırakmak istiyor.

Gerçekle yoğrulan tüm heykellerin bir bir dirilmesini istiyor. Ve incinmemek adına tüm heykellerinin birleşiminden dev bir heykel yapmayı arzu ediyor; kenarlarında mutlu süsler bulunan defterine iliştirebilmek için. Aldanmamak ve aldananları savunabilmek için aşk kürsüsünde!...

Gece, akrep ve yelkovan arasında sıkışıp kalmış. Soyundukça soluk alıp vermelerin arttığı bir karanlığın ortasında kadın. Az sonra tahliye olacak bir tutuklu gibi.

'Bu gece gerçek! Dokunmalar gerçek! Harcında sevgi var! İspat edebilirim!' diye haykırmak istiyor yargıca...

'O zaman durma konuş!' diyor yargıç.

' Çay bahçesine gittik. Elimden tuttu. Gözlerime baktı. Sevgi sözcükleriyle yanaştırdı yüreğini bana. Benimle ve sevgimle yaşlanmak istediğini söyledi' diyor kadın.

' Yaşananlar ve yaşayacakların senindir! İnanıkların ve inanacakların senindir! Yazgı hem tekil hem de çoğuldur. Gerçeğe yazgının sihri karar verir' diyor yargıç.

Sessizlik ve yalnızlık geceye bulaşmış bir kere. Soyundukça görünmez oluyor kadın. Kapanan gözlerinin bir tek mutluluk için açılmasını istiyor.' Uçsuz bucaksız görkemli bir gün doğumu düşlemek çok mu bana? ' diyor içinden. Öpüşmeler odada ince ince yankılanıyor. Kelepçeli tüm öpüşmelerin anahtarları sevgide saklıyken ,sevginin doğruluğuna inanmak istiyor kadın.

Artık silik, okunaksız ilişkilerin uzağında olduğuna inanmak istiyor kadın. Gece yerini aydınlığa devrederken her dokunuşta biraz daha güvene ve inanmışlığa bulanıyor yüreği.

Ve dokunmalar, öpüşmeler sırayla rüzgar oluyor ; yaşananlar uçsuz bucaksız görkemli gün doğumuna yanaşırken. Kadın bundan böyle masalları daha mutlu daha içten okuyacağına inanıyor, teniyle de gülümseyerek.

Ve yaşadıklarını,düşündüklerini, inandıklarını naftalinleyip bir çeyiz gibi yerleştiriyor mutluluk sandığına. Sonra adamın gözlerine bakıp şöyle söylüyor adam duymadan :

' İnanıyorum!... Bir ten kadar masum bir ten kadar günahsız!...'

Oktay Coşar[/italik]

Oradaydık I

Oradaydık,
Uğultulu rüyalardan sağır olmuştuk sanki,
Bir merminin delip geçtiği yerdeki ıssızlıktık,
Hepimiz de yetim kalmış odalarda bekleyiyorduk,
Oradaydık ve orada olmanın nöbetini tutuyorduk.
Üşüyen Küskün kuşların üzerlerini özgürlükle örtmek için,
Dargın yolların üzerinde birikmiş hüznün artıklarını temizlemek için,
var gücümüzle kanat sallıyorduk.
Ve hepimiz orada, o inçe çizginin üstünde düşmemek için direniyorduk.

Oradaydık,
Yaptıklarımızı kalbi somurtkan insanlar çekemiyordu,
O yüzden yine çok çalıştığımız bir hayalde,
düşlerimize pusu kurup,
bize sıkıntı hapi içirdiler.
Bir süre hepimiz sersemledik,
Tam o sıra,
yanıbaşımızdaki kocaman gövdeli ağacın
dallarına takılmış bir kitap gördük hepimiz,
nedendir bilmiyoruz hepimiz sevinçten zıpladık
belki de defalarca zıpladık.
Kuvvetlice zıplamış olacağız ki
kitap daldan düştü baş ucumuza,
başımızın tam ucuna...
Kitabın kapağında şöyle yazıyordu :
"Kalbi kötü ve somurtkan adamlarla uğraşmanın 1 yolu!"
hepimiz yine sevinmiştik,
ki sersemlememiz tam anlamıyla etkisini yitirmemişti.
hepimiz birden okumaya başladık heyecanla.
Hepimizin de gamzeleri vardı,
ve hepimiz de dişlerimizi göstere göstere gülümsüyorduk.

Anlayacağınız hepimiz yine oradaydık,
ve yine yeniden çalışmak için canlarımız koca bir çan gibi atıyordu.
Dong!!! Dong!!!!

Sayfaları kurumuş yaprak sarısına dönmüş,
dev kitabı bir an evvel okuyabilmek için can atoyorduk.
Ama biz/leri şaşırtan bir durum vardı :
kitabın en başında bir cümle yazılı,
diğer yüzlerce sayfası ise bomboştur.
Hepimiz çok çok şaşırdık.
Hepimizin de mimikleri şaşkın bir ifadeye bürünmüştü.
Sonra hepimizin gözleri sadece o cümleye çevrildi mecburen :
"Sözcük oku, daha fazla oku, Sözcük öğren, daha fazla öğren,
ki dolsun kitabın tüm sayfaları..."
Yine şaşırdık.
Birimiz şöyle dedi :
"Yine şaşırdık!"
Diğer birimiz de şöyle dedi :
"Yine çok şaşırdık!"
Diğer birimiz de tam : "Yine çok şaş..." diyecekti ki :
Dev kitabın üstüne bir kitap daha düştü aniden küt diye .

Bir kedi gibi irkildik hepimiz.
"Bir kedi gibi irkildik hepimiz." dedi birimiz.
Sonra düşen kitabın ön kapağında yazan ismini okuduk hep birlikte :
"A DAN Z YE BÜYÜK YAŞAM SÖZLÜĞÜ"
Altında da daha küçük harflerle :

"Sözlüğümüz kendi kendini günceller,
iyi yaşamlarda kullanın..." yazıyordu.
Hepimiz çömeldik.
Birimiz : " Hepimiz çömeldik." dedi.
Hemen kitabı karıştırmaya başladık,
kalbi somurtkan insanları yenmeliydik.
Birimiz : "Aaa. Ne çok sözcük var burada" dedi.
Sonra hepimiz :
"Bu kitapta çok sözcük var" dedik.
Der demez hani o ağaçtan bir yaprak düştü.
Birimiz yaprağı eline aldı ve şöyle dedi :
"Yaprakta bir sözcük yazılı."
Ve okudu :
"Oradaydım, ki beni sakla sözlüğün arasına..."
Birimiz şöyle dedi, hepimiz ona döndük :
"Yine çok şaşırdık değil mi?"

Hemen birimiz yaprağı sözlüğün arasına sakladı.
Sözlük kıpırdadı, kıpırdadı, kıpırdadı.
Yanıbaşımızdaki ağaç sallandı, sallandı, sallandı.
Sözlükten birden bir cümle çıkıverdi havaya doğru.
Rüzgar cümleyi, bir tüy parçasını savurur gibi savurdu.
Tam o anda birimiz uçarak yakaladı cümleyi.
"Yakaladım, evet yakaladım işte!" diye yüksek sesle konuştu biirmiz.
"Yakaladın, evet yakaladın işte!" dedik hepimiz yine yüksek sesle...
"Oku bakalım şu cümleyi" dedi birimiz.
Okudu o da :
Bir gün ormanın birinde, bir ağaç kovuğunda, bir sözcük yavrusu yaşarmış da
bizim haberimiz yokmuş.."
"Yine fazla fazla şaşırdık değil mi?" dedi birimiz.
"Evet, çok şaşırdık yine" dedik hepimiz...

Hepimiz birden yanıbaşımızdaki ağacın kovuğuna bakakaldık.
Koşuverdik, gidiverdik, varıverdık hemen kovuğun yanına.
Hepimiz birden kafalarımızı kovuğun içine soktuk.
Bir de ne görelim :
"Mini minnacık, ufacık tefecik bir sözcük yavrusu."
Bize gülümsüyor...
"Korkmadı bizden." dedi birimiz.
"Niye korksun ki?" dedi birimiz.
"Gamzeleri kızarmış elma gibi" dedi birimiz.
"Yanaklarını güneş vermiş hediye" dedi birimiz.
"Gözlerini gül bahçesindeki topraktan almış" dedi birimiz.
"Pek de tatlı bir sözcük yavrusuymuş" dedi birimiz.
Hepimiz : " Pek de tatlı bir sözcük yavrusuymuş"dedik, gözlerimiz buğulu.
"Durun! Kıpırıyor dudakları!" dedibirimiz.
Durduk ve izledik dudaklarını.
Şöyle dedi sözcük yavrusu : "An/ne."
"Evet anne sözcük nerede?" dedi birimiz.
"Evet evet nerede?" dedik hepimiz.
Yineledi sözcük yavrusu acıklı : "An/ne"
"Ben annesi olurum" dedi birimiz.
Her birimiz : "Ben de, ben de dedik."
"Acıkmış" dedi birimiz.
Birimiz cebinden bir biberon çıkardı.
"Ben de biberon var!" diye bağırdı.
"İçi boş ama!" dedi birimiz.
Diğer birimiz : "Buldum!" dedi.
Ve hemen biberounu eline aldı,
yaşam sözlüğünün yanına gitti,
ve sözlüğü biberona başlığına uzattı.
Ve işte o an sözlükten bir dolu, bir dolu sözcük aktı biberona...
Ve emzirdi sözcük dolu biberonla yavru sözcüğü...
Yavru sözcüğün karnı doydu, doydu, doydu...
Hepimiz çok mutlu olmuş olmalıydık ki huzurla gülümsüyorduk,
yavru sözcüğe bakarak...

Sonra yine mırıldandı yavru sözcük :

"O/ ra / day / dım."

Hepimiz dehşete düştük,

"Hangisi rüya, hangisi gerçek, hangisi yaşam, hangisi biz" dedi birimiz.

"İşte bu sefer çok şaşırдық değil mi?" dedi birimiz.

Hepimiz birden var kuvvetimizle : "Hepimiz birden işte bu sefer çok şaşırдық!" dedik.

Yavru sözcük akıllıca bize gülüyor ve gülmeye de devam ediyordu, yine aynı sözcüğü yinelerken :

"O/ ra / day / dım."

Ve işte o sıra orman sallandı da sallandı.

Hepimiz ürktük de tespih böceği gibi büzüldük içimize...

İşte o sıra yavru sözcüğün bulunduğu ağaçtan bir kalp düştü yere.

O somurtkan kalplerden biriydi.

Bitkin, baygın belki de pişmandı.

Sonra diğer kalpler de olgun meyvalar gibi patır patır düştü yere.

"Vay be!" dedi birimiz.

"Yendik değil mi?" dedi diğer birimiz.

"Çok sevinçliyiz değil mi?" dedi diğer birimiz.

Hepimiz "Başardık!" dedik.

Çok çalışmalıydık yine,

Hepimiz oradaydık ve sonsuzluk el verdiği müddetçe de orada olacaktık.

İçimiz yeni ağaran gün gibi coşkuluydu.

Tam o sırada :

Birimiz birimize,

birimiz birimize,

birimiz de birimize doğru koşmaya başladı.

Her şey tatlı bir şekilde silikleşmeye başladı.

Tatlı tatlı sırtımızı kaşırken aldığımız zevk gibi silikleşiyordu herşey...

Silikleştii, silikleştii, silikleştii...

Güneşin ışığı gözümü kamaştırıyordu.

denizin kıyısında kuma uzanmak gibisi yoktu.

Güneşin kaybolmasına ramak kalmıştı.

Buz gibi meyve kokteylimden bir yudum daha aldım.

"Sen biraz daha yüz istersen, ben bir süre daha buradayım." diye bağırdım sevgilime.

Beni duymuş da anlamamış gibi kafa salladı yarı beline kadar denizdeyken.

Sonra fısıldadım kendime tebessümle :

"Hepimiz oradaydık ve gerçekten de çok çalışmıştık..."

Oktaş Coşar

Yarım Kalan Tablo

Adam kadını beklemektedir. Oldukça telaşlıdır düet için. Oyalanmak için gazete kitap gibi şeyler okumaya çalışır fakat dikkatini bir türlü veremez. Kadın söz verdiği saatten on dakika geç kalmıştır. Adam tam gelmeyeceğini düşünürken kapı çalar.Telaşlı görüntüsünü hemen üzerinden atıp sakın bir şekilde kapıyı açar.

Adam_ Hoş geldin!

Kadın_ (Cevap vermez. Sessizce içeri girer. Etrafı süzer. Adama sırtı dönüktür.)

Adam_ (Yineler.) Hoş geldin!

Kadın_ (Adama doğru döner.Bir süre adamın gözlerini süzer.)

Hoş bulduk!

Adam_ Şey... Oturmaz mısınız?

(Kadın oturmaz mısın cümlesini düşünür içinden. Sadece tanıştıkları ilk gün böyle hitap etmiştir ona.)

Kadın_ Tabi. Olur.

Adam_ Ben...

Kadın_ Yeni kitaplar koymuşsun kütüphane ne?

(Adam biraz da olsa bu soru karşısında rahatlamıştır)

Adam_ Evet! Evet yeni kitaplar aldım.Bilirsin işte son yayınları takip ediyorum.Hem hoşuma gidiyor okumak bilirsin.

Kadın_ Biliyorum.

(Adam bu sefer sıranın kendisinde olduğunu gayet iyi biliyordur. Sakın görünmeye çalışsa da üstündeki gerginliği atamadığının kadında farkındadır ve basit bir soruyla sırasını savar.)

Adam_ Nasılsın?

(Kadın bir süre cevap vermez.)

Kadın_ Sence?

Adam_ Bilmiyorum. İyisindir umarım.

Kadın_ Umarım.

Adam_ Neyi umarsın?

Kadın_ İyi olduğumu!

(Adam eski günlere döner bir an, anlamı eksik cümleler, karmaşalar gelir aklına.)

Adam_ Şey. Yeni bir resim yaptım. Görmek ister misin ? Adını aşksızlık koydum.

Kadın_ Şu an hayır!

Adam_ Neden?

Kadın_ Beş yıl aradan sonra hazır değilim.

Adam_ Neye?

Kadın_ Resmini görmeye.

Adam_ Ama neden?

Kadın_ Ne neden? Ne neden! Beş yıl boyunca aramayıp sadece resmini göstermek için mi çağırdın beni?

Adam_ Ben sadece...

Kadın_ Sen sadece, sen sadece! Senin sadecelerin hiç bitmeyecek değil mi! (Adam ve Kadın bir süre sessiz kalırlar.

Adam_ mutfağa gider.)

Adam_ (Yüksek sesle) Çayın iki şekerli değil mi? Kupada?

Kadın_ (Yüksek sesle) Artık değil!

Adam_ (Yüksek sesle) Ne?

Kadın_ Şekersiz içiyorum artık!

(Kadın yerinden kalkar ve resim odasına gider. Resimlere bakar.)

Adam_ (Salona geldiğinde kadını göremez)

(Seslenerek) Çayını getirdim!

Kadın_ Resim odadayım.

(Adam resim odasına gider)

Adam_ Çayın.

Kadın_ (Çaydan bir yudum alır)

Güzel olmuş.

Adam_ Bilirsin işte tomurcuk...

Kadın_ Resmini kastettim. Beğendim.

Adam_ (Gülümseyerek) Teşekkür ederim.

Kadın_ Burada oturabilir miyiz? Sakıncası var mı?

Adam_ Tabi yok. Tabi ki oturabiliriz.

(Hala aynı minderlerin olması odanın şeklinin bozulmaması kadını mutlu etmiştir. Duvar köşesindeki en sevdiği mindere oturur)

Kadın_ Sence Beş yıl uzun bir süre mi?

Adam_ Sayılır.

Kadın _ Sence Beş yılda çok şey olur mu?

Adam _ Şeylerin ne olduğuna bağlı.

Kadın _ Ya o şeylerin içinde hüznler ve coşkular varsa?

Adam _ Bilemiyorum. Gerçek olan bir şey varsa o da beş yılın bittiğidir.

Kadın _ Evet. Bitti!

Adam _ Bitti.

Kadın _ Mor.

Adam _ Ne?

Kadın _ Kırmızı.

Adam _ Nasıl?

Kadın _ Ve yeşil.

Adam _ Ne demek bunlar?

Kadın _ Hadi başla .Söylediğim renkleri kullanarak bir resim yap şimdi.

Adam _ (Şaşkınlıkla) Şimdi mi?

Kadın _ Evet şimdi.

Adam _ Şey. Neden?

Kadın _ Çizmeyecek misin?

Adam _ Evet. Evet çizeceğim.

Kadın _ Çiz.

(Adam boyalarını çıkartır. Tuvalini hazırlar. Çizmeye başlar hemen.)

Adam _ Ayrılmama üzüldüm.

Kadın _ Neden? Benden ayrıldığın içinde üzgün değil miydin?

Adam _ Ben sadece... Şey.. Pardon.

Kadın _ (Gülümseyerek) Evet! Sen sadece..

Adam _ Neden bitti?

Kadın _ Bilirsin bazı şeyleri geç anlıyorum.

Adam _ (Şaşırılmış yüz ifadesiyle kadına bakar.)

Kadın _ Onun istediği iyi bir eşti ben değildim.

Adam _ Bunu ne zaman anladın?

Kadın _ Son aylarda eve geldiğinde sadece merhaba tatlım deyip televizyon karsısına oturmasından.

Adam _ (Gülümser) Belki sevdiği programı kaçırmak istemiyordur.

Kadın _ (Gülümser) Dalga geçme!

Adam _ Peki bunu ona nasıl söyledin?

Kadın _ (Gülümseyerek) Bana : "Tatlım daha büyük ekran bir televizyon alsak nasıl olur?" dediği zaman,. bende "Olur alalım tatlım yalnız sadece sen seyret tamam mı?" dedim ona. İlk başta anlamadı ne söylemek istediğimi. "Neden hayatım " dedi bana. Ben de ona "Çünkü büyük ekran televizyonlardan nefret ederim!" dedim.

Adam _ (Gülümseyerek) Zavallı adamcağız!

Kadın _ Hayır zavallı ben! Nasıl yıllarca farkında olmadan evin içinde bir biblo olarak durdum inanamıyorum.

Adam _ (Hayranlık ve tebessümle kadının yüzüne bakar sessizce.)

Kadın _ Peki ya sen? Şu an birlikte olduğun biri var mı?

Adam _ Vardı.

Kadın _ Biri mi birileri mi?

Adam _ Sence bu neyi değiştirir?

Kadın _ Buna sen karar vermelisin.

Adam _ Birileri.

Kadın _ Tamam. En sonuncusunu anlat. Neden bitti? Sıra sende.

Adam _ O gençti.

Kadın _ Ne kadar.

Adam _ Şey. On yıl kadar.

Kadın _ (Gülümser) Seni sübyancı!

Adam _ (Gülümser) O beni hep roman kahramanlarına benzetiyordu. Sanki iyi bir aşk romanında başroldeki genç kız ne yapmaya çalışıyorsa o da aynını yapmaya çalışıyordu.

Kadın _ (Gülümseyerek) Sonra bay roman kahramanı?

Adam _ Bir gün onun özgür olmasına karar verdim.Tıpkı bir kuş gibi. O bana ait değildi.

Kadın _ Sonra?

Adam _ Sonra ona tavsiyelerde bulundum. Aslında bu ilişkinin yanlış olduğunu ,onu gerçekten sevebilecek biriyle yaşaması gerektiğini söyledim ona. Çok kızdı. Bağırıp çağırmaya başladı.

Ve kapıyı çarparak gitti.

Kadın _ Dokunaklı bir hikaye değilmiş.

Adam _ (Tebessümle) Haklısın.

Kadın _ Eeee resim bitmedi mi?

Adam _ Az kaldı serçem. Şeyyy. Özür dilerim.

Kadın _ (Şaşkınlıkla) Önemli değil.

Adam _ Yani bir an...

Kadın _ Açıklama yapmak zorunda değilsin.

Adam _

Kadın _ Beni de saldın değil mi?

Adam _ Sen de uçmak istedin ama.

Kadın _ Bilmiyorum. Bilmiyorum.

Adam _ Nefessiz kalmıştık!

Kadın _ Evet. Soluk almakta zorlanıyorduk.

Adam _ Peki neden?

Kadın _ Belki de... Düşlerimize sığmamıştık.

Adam _ Nasıl?

Kadın _ İkimizin de düşleri büyüyüp kocaman olmuştu. Hatta patlayacak gibiydi.

Adam _ Ve patlamak üzereydi.

Kadın _ Ve sığmamıştık.

Adam _ Ve Ağlıyorduk.

Kadın _ Ve koşmalıydık.

Adam _ Ama ayrı yerlere.

Kadın _ Ama ayrı yerlere.

(Adam ve Kadın tekrar bir süre sessizce birbirlerine bakarlar)

Adam _ Bitti.

Kadın _ Bitmişti.

Adam _ Resmi kastettim.

Kadın _ Ben de.

Adam _ Bakmak ister misin?

Kadın _ Şimdi değil.

Adam _ Çay ister misin tekrar?

Kadın _ Olur.

(Adam mutfığa girer.Kadın tekrar odayı süzmeye baslar oturduğu yerden. Dikkati birden Adamın, Sahra çölünün bir kesitine bakarak yaptığı resme yönelir. Eski zamanları yine duygulandırmıştır kadını. Adam çaylarla içeri girer.)

Adam _ İşte çaylarrrrr!!

Kadın _ Teşekkür ederim. Şu çöl resmi?

Adam _ (Düşünceli bir gülümsemeye adamda resme bakar.) Evet.Çöl resmi.

Kadın _ Sana bir sırrımı açayım mı?

Adam _ Evet?

Kadın _ Ne zaman seninle tartışsak, her fırtınadan sonra, sen yokken bu resme bakarak dindirirdim kendimi.

Adam _ Bunu bilmiyordum.

Kadın _ Sanki bana bu resmin hiç tükenmeyecek bir aşk yalnızlığı varmış gibi geliyor.

Adam _ Bunu hiç düşünmemiştim.Belki de.

Kadın _ Ben çok düşündüm.

Adam _ Resme bakmayacak mısın hala?

Kadın _ Sonra. Neden aşksızlık koydun adını? Yani geldiğimde bana hemen göstermek istediğin tablonun adını? Neden aşksızlık?

Adam _ O resmi yaparken bu isim aklımda yoktu. Sonra resim kendini gösterdiğinde yüreğime, diğer resimlerimin bu resme aşık olabileceğini düşündüm. Ama o her şeye rağmen yalnızdı. Ona aşık olsalar bile renkleri karışmayacaktı. Yani onca aşkın içinde aşksız bir resimdi o. Ben de o yüzden adını aşksızlık koydum.

Kadın _ Peki kendini o resmin yerine koydun mu?

Adam _ Belki de en az senin kadar.

(Kadının ruhunu hoş, ıtır bir coşku kaplamıştır.)

Kadın _ Şimdi bakabilirim resme.

Adam _ Hangisine? Aşksızlığa mı? Senin renklerinle yaptığım resme mi?

Kadın _ En sonuncusuna. Ne yaptığını merak ediyorum.

(Kadın yerinden kalkar. Adama ve yanındaki tuvale doğru ilerler ve resmi seyreder. Oldukça şaşkındır)

Adam _ Nasıl olmuş?

Kadın _ (Yarı utangaç bir şekilde yüzü kızarır.) Şeyy..

Adam _ Evet?

KADIN _ Bu serçe!

Adam _ Evet .Mor, Kırmızı ve yeşil bir serçe.

Kadın _ (Dikkatle resmi süzmeye devam eder.) Neden bulutun içine yuva yapmış?

Adam _ Çünkü bence onun en rahat olabileceği yer orası. Huzurlu, yumuşak, aşk rengi bir bulut olm...

Kadın _ (Bağırarak) Yeterrrrrrr!! Yeterr!! Yeterrrr!! Tamam sus artık! Tanrı aşkına sus!!

(Hızlıca tuvalin hemen yanındaki konsolun üstündeki küçük çocuk biblosunu duvara atıp parçalar.)

Sus! Sus!! Lütfen sus!

(Kadın ağlamaya başlar hıçkırarak.)

Adam _ (Şaşkın olan biteni izlemektedir) Bak seni üzmem istemedim.

Kadın _ (Ağlayarak) Artık düş görmek istemiyorum. Yoruldum. Çok yoruldum. Ne kendimi nede yureğimi taşıyamıyorum.

Adam _ (Bir süre suskun kalır, gözleri dolar, boğazı düğümlenir)

Kadın _ (Ağlayarak) Neden? Neden? Neden? Neden? Neden?
Adam_ (Ağlayarak) Bazen anlara engel olamıyoruz sanırım.
Kadın _ (Ağlayarak) Bazen anlar hiç düşünmediğimiz kadar acı verir bize.
Adam_ (Ağlayarak) Bazen anların peşinden koşarız.Ama geç kalmışızdır.
Kadın _ (Ağlaması yarı dinmiş) Hiç benden başka serçelerin olabileceğini düşündün mü?
Adam _ (Ağlaması yarı dinmiş) Hayır.
Kadın _ Teşekkür ederim.
Adam_ Neye teşekkür ediyorsun? Yüreğimin seni bir an olsun unutamamış olmasına mı? Her resmimde senin renklerin olduğuna mı? Hep seni düşünürken, geceyle gündüzün bile karıştığını anlayamayışına mı?
Kadın_ Şey.Ben . Mendil var mı? Burnum aktı da.
Adam _ (Gülümseyerek) Var.
Kadın _ Var serçem der misin?
Adam _ (Mutlulukla)Var serçem.
(Adam mendil almaya gider. Bu arada çekmeceye ikisinin ilk tanıştıkları günde dil çıkarmış vaziyette çektiikleri fotoğrafı görür. Fotoğrafı alır ve resim odasına gelir)
Adam_ Al.
Kadın _ Teşekkür ederim. Elindeki ne?
Adam_ Bak!
Kadın _ (Gülümseyerek) Deliymişiz o zamanlar.
Adam _ Ya şimdi?
Kadın _ Sanırım çok daha fazla deliyiz şu an.
Adam_ (Gülümseyerek) Haklısın. (Aklına bir fikir gelir. Hemen odadan dışarı çıkar eski günlerde yaptığı gibi palyaço burnunu ve peruğunu takar,odaya döner.)
Kadın _ (Görünce kahkaha atmaya başlar) Sen gördüğüm en komik ve deli palyaçosun.
Adam_ (Ses değiştirerek) Sen de gördüğüm en güzel ve deli serçesinnn!!
Kadın _ (Kahkaha atmaya başlar.)
Adam_ (Kahkaha atmaya başlar.)
Kadın_ Aklıma ne geldi birden. Uyuyamadığım gecelerde bana masal okurdun. En çokta Sinderalla masalıyla uyumak hoşuma giderdi.
Adam _ (Gülümseyerek) İtiraf ediyorum Sinderalla'yla çabuk uyuduğun için daha çok o masalı okurdum sana.
Kadın_ (Gülümser)
Adam _ (Gülümser)
Kadın_ Tekrar denesem olur mu acaba?
Adam_ Ne?
Kadın_ Pabucu diyorum. Tekrar ayağıma denesem olur mu?
Adam _ (Çok mutlu) Olur serçem, olur.
(Sarılırlar usulca birbirlerine,yüzlerce yıl orda kıpırdamadan öylece dursalar da rahatsız olmayacaklarına inanırlar o an.)
Kadın _ Hadi deniz kenarındaki ilk günkü gittiğimiz çay bahçesine gidelim tekrar.
Adam _ Olur ama bir şartla!
Kadın_ Nedir?
Adam_ Çayları ben ısmarlayacağım.
Kadın _ (Gülümseyerek) Hayır ben!.
Adam _ (Gülümseyerek) Olmaz ben!!
Kadın _ (Gülümseyerek)Ben!
Adam _ Biz!
Kadın_ Biz!
Adam_ Biz!
Kadın _ Biz!
Adam_ (Coşkuyla) Biz ısmarlayalım çayları mutluluğumuza , yeni demlenmiş, tavşan kanı taze mutluluğumuza..
Kadın_ Olur serçem... Olur...
S O N

Oktaç Coşar

Yaşam İçinde Yaşamlar

[italik]Matruşkaları bilirsiniz. Evvela ortada büyükçe bir matruşka vardır. Muhtemelen yanakları gamzeli, çilli, uzun ve örgülü saçlı olurlar. Sonra o büyükçe matruşkayı açarsınız, içinden bir tane daha çıkar; sonra onu da açarsınız bir tane daha, bir tane daha... Ta ki o kadın gittikçe ufalana dek...

Matruşkaları severim; hatta yaşama dair bazı felsefeleri de matruşkalarla ilişkilendiririm. İçinden yaşam çıkan yaşamlar gibi. Evvela ortada büyükçe bir yaşam vardır; açarsınız başka bir yaşam çıkar, onu da açarsınız daha başka bir yaşam; sonra bir başka... Belki de bu durumun matruşkalarla tek ayrılığı, daha büyük mü yoksa küçük bir yaşam mı çıkacağını bilemememiz.

Bir matruşka-yaşam örneği mi istiyorsunuz? Memnuniyetle. Sevgilinizle, mum ışığı, müzik ve huzurlu bir gece eşliğinde yemek yiyorsunuz; ve gözlerinize bakarak size evlenme teklif ediyor. İşte bir matruşka anı. Açarsanız eğer, içinden başka bir yaşam çıkacak. Bambaşka... Sonra bir gün belki de bu evliliğin içinden çıkılmaz bir hale geldiğini düşünecek ve evliliğin içinden çıkmak isteyeceksiniz. Bir matruşka daha açılacak. Yani başka bir yaşam daha. Bambaşka...

Bir de olayın yazgı ve tesadüf boyutları var. Matruşkaları yaşamla özdeşleştirirken, durumun mutlak ve mutlak yazgı ve tesadüfle efsunlanmış olması gerek. Bir zamanlar tesadüfle ilgili okuduğum bir cümle hiç çıkmaz aklımdan : “Bütün tesadüfler kaçınılmazdır.” Altında saklı anlam ise gerçekten bir hayli dipsiz. Her ne kadar anlamında kadercı bir yaklaşımın izlerini taşıyor gibi gözükse de aslında öyle olmadığına inanıyorum. Yaşam bizlere, bizim istihkakımızdaki tesadüflerini sunuyor; bizler de o an bize uygun olanları kullanıp yaşamın içindeki yaşamları açıyoruz. Mutlu ve mutsuz tesadüflerle yürüyoruz zaten yaşamda; bazılarını dokunup bazılarını es geçerek. Dokunduğumuz mutlu tesadüfler bir öyküye dönüşüyor hemen. Bazen bitiveriyor öykü ya da öykücükler; bazen de bir ömür boyu sürüyor...

Her öykümüz arasında sıkı bağlar olduğuna inanıyorum. Bir öykü diğer öyküye vasiyet bırakıyor bir anlamda. Yaşanan bir öyküde yakalayamadığımız mutlulukları bir başka öyküde arıyoruz. Bir öyküde birleşemeyen eksik parçaları bir başka öyküde tamamlamaya çalışıyoruz. Ya da yaşadığımız öykü devam ederken mutluluklarımızın köreldiğini hissederek, aynı anda bir başka öyküye sarılıyor ya da sarılmak istiyoruz. Öykü içinde öyküler, yaşam içinde yaşamlar, matruşka içinde matruşkalar...

Ben de ne çok öykü bıraktım ardımda. Ne çok öykü... Şimdilerde öyküsüzüm. Ben de bir çok insan gibi öykümü bekliyorum umutla. Umarım son öykümü...

Bir çok defa mutsuz öykülerin başrol oyuncusu olduğumuzu biliyorum. Ve bir şeyi fark ettim. Onca arkadaşla, dostla paylaştığım şeylerden öğrendiğim şeylerden birini söyleyeyim: Bir çoğumuz mutsuzken, mutlu rolünü o kadar ustaca, o kadar başarılı oynuyoruz ki. Bu durumda iki önemli unsur var : Birincisi nasıl oluyor da mutlu rolünü bu kadar güzel oynayabiliyoruz; ikincisi neden mutlu rolüne bürünme ihtiyacı hissediyoruz?

Öyle işte... Yeryüzünde konuk olmuş bizlere dair aklıma gelen cümlelerden bir kısmıydı yukarıdaki paragraflar. Bazen... Bazen hepimiz sanki aynıymışız gibi geliyor bana... Sabah vakti otobüsle işimize giderken, pencere kenarına başımızı yaslayıp bir anda her şeyi aklımıza getiriveren bizler; kendini mutsuzken yalnız, mutluyken kalabalık hisseden bizler; sevdiğimizden gelen bir sevdalı cümleyle etrafımıza gülücükler saçan bizler; hüzün batağına saplanınca ne yapacağını şaşırان bizler; uyumadan önce birkaç düş kurmayı tutku haline getiren bizler...

Sanki aynıyız... Sanki... Ne de olsa öykülerimizin toprağı yaşam; yaşamın toprağı bizleriz. Sevgiyle...

Oktay COŞAR

2003 Ankara [italik]

Cehennem Zebanisi

Merhaba. Size kısaca kendimi tanıtmak istiyorum. Eminim hakkımda bilmek isteyeceğiniz çok şey vardır. Zaten şimdi söyleyeceklerim de, sizlerin cevap bekleyen soru işaretlerinize, bir nebze de olsa ışık tutmaya yetecektir umarım.

Uzatmayayım; ben bir zebaniyim. Cehennem zebanisi. –Zaten daha cennet zebanisi kadrosu açılmadı- Daha doğrusu cehennemde zebani olarak çalışıyorum. İşim ne çok zor; ne de çok kolay. Belli bir görev tanımımız var. En başta, günah kotasını aşip da, cehenneme düşmüş insanları disipline etmek. Sonra yine mevcut kadronun cehenneme uyumu konusunda oryantasyon çalışması yapmak. Doğrusu ilk başlarda bu işe alışamayacağım sanmıştım; fakat sonra sonra hem kabulleniyorsunuz; hem de yavaş yavaş işinizi sevmeye başlıyorsunuz. Tıpkı yeryüzünde çalışan bir gardiyan gibi, birçok yaşam öyküsüne tanık oluyorsunuz...

Benim öyküm mü ? Boş verin... Boş vermeyin aslında. Hazır fırsatını bulmuşken kısaca değinebilirim de. Yeryüzünde Bin dokuz kırk iki yılında doğmuşum. Uzun yıllar gazetecilik yaptım. Hiç evlenmedim. Yaşamımdaki trajik milat, alkolle tanışmamla başlar. Zaten bir çok hikaye benzerdir işte bilirsiniz. Alkol, pavyonlar, kadınlar... Sonrası yine malum. Müdavimi olduğum pavyondan bir kadına aşık oldum. Onun için arabamı, evimi, kısaca neyim var neyim yok sattım. Paralarım suyunu çekince kadın beni terk etti. Ben de bu durumu gururuma yediremeyip sevdiğim kadının başına tam yedi el sıktım. Evet resmen bir cinnet durumuydu işte. O şartlarda bir cinnet anında çoğunlukla, karşı tarafı öldüren, bir kurşun da kendi şakaklarına sıkıyor. Ki ben de çoğunluğa uydum. Fanilikten istifa...

Sonra bir süre arafta bekledim. Evet evet. Hani şu hepinizin sıklıkla duyduğunuz sözcüğün anlamını, galiba ben bir çoğunuzdan daha iyi biliyorum. Ama tam kutsal kitaplarda söylendiği gibi değil. Yani cennetle cehenneme eşit mesafede bir tepe ve civarı değil. Daha doğrusu tepeye benzer bir şey yoktu arafta. Yayla gibi bir yer. Belki milyonlarca insan aynı alanda. Bir çeşit bekleme salonu diyebiliriz. Orada beklediğiniz süre içinde, hakkınızda yaşam tahkikatı yapıyorlar. Pek tabii herkes endişeli, ürkek, korku ve belirsizlik içinde. Herkes sürekli nereye gidebileceği hakkında yorumlar yapıyor birbirlerine. Ancak sadece cennet ya da cehennem alternatifi yok tabii, gidilecek yerler arasında. Cennet ya da cehennemde benim gibi memur olma ihtimaliniz de var. Genelde benim gibi, yeryüzünde iyi biri mi, kötü biri mi olduklarına karar veremedikleri insanları zebani kadrosundan işe alıyorlar. Pisi pisi pisine ölenler; yani Niyazi lakaplı insanlar arafta, yaşam tahkikatı araştırma bürosunda memur olarak çalışıyor. Hoş ve güzel kadınlar da huri olarak çalıştırılıyorlar. Doğrusunu isterseniz cennete alınma oranı özellikle son yıllarda bayağı düştü diyebilirim. Bu durumun sebeplerini aşağı yukarı siz de benim kadar bilirsiniz sanırım.

Araf böyle bir yer... Peki cehennem mi ? Nasıl anlatsam? Yani kutsal kitaplarda söylenenlerle benzerlikler var evet... Ama bire bir değil. Gelip görmeniz lazım... - Son cümlem latifeydi. –

Ateş... Evet ateşler var. Ama daha çok cehennem görüntüsünü daha iyi verebilmek amacıyla dekor olarak kullanılmış. Yani insanlar öyle ateşte cayır cayır filan yanmıyor. Buradaki en büyük sorun; aslında burayı cehennem yapan en büyük etken demeliyim; ayda sadece bir gün kadınlar ve erkekler bir araya gelebiliyor. Bildiğiniz haremlik selamlık bir ortam işte. Dediğim gibi burayı çekilmez, dayanılmaz kılan en büyük unsur bu. Yoksa ateşmiş, kaynar sularmış yok böyle bir şey.

Zebani görüntüme bile iyice alıştım diyebilirim. o kızıl renkli, sivri boynuzlarımı bile kanıksadım. Aslında burada başıma gelen ve sizlere anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki, örneğin burada cehenneme düşmüş bir kadına deliler gibi aşığı. Sırf onu her gün görebilmek için 'B' kapısında nöbet tutuyorum. Umarım bir gün...

- Kestik! Stop!!! Stop!! Bugünlük bu kadar çekim yeter arkadaşlar. Yarın devam edelim.
- Evet ben de konsantrasyonumu kaybetmeye başlamıştım yavaş yavaş...
- Ama gayet iyisin. Eğer cehenneme düşersen hiç zorlanmayacaksın anlaşılın...
- Ama... Ama ben... Ben zaten cehennemden aflu çıkartılmıştım yeryüzüne...
- Bırak şakayı da , yarın çekimlere tam zamanında gel... Hey! Senin alnındaki o izler de ne...

Oktaç Coşar

Ruhumu sana adamalıyım

Ruhumu sana adamalıyım. Ruhum senin olmalı. Sen Ruhumu güzel kıldın. Seninle ruhum yeryüzünde yaşamaktan her zamankinden daha fazla ongun. İzin ver ruhum sende kalsın. Bu kararı kalbim ve bedenimle aldık. Kalbim de bedenim de bu karardan dolayı ferah. Çünkü sen Ruhumu kendinle donattın. Gülücüklerinle, sözcüklerinle, bakışlarınla!....

Biliyorum ki sen en nice mutluluklarla bezeli yaşamlarda uyumalısın. Fazlasıyla hak ettiğin sevinçlerin gelmeli bir bir yüreğine. Gelmeli ki geçmişindeki acıların buhar olup kaybolmalı tümünden. Sayfalarda coşkuyla yarattığın sözcükler, öyküler canlanmalı teker teker ve hepsi seninle olmalı evrenin ömrüyle. Öykülerindeki sevinçlerin seninle yaşamalı hep. Senin olmalılar dirilip. Yüreğini geçmişindeki loş boşluktan çekmeliler. Çekip akmalılar yaşamına. Akıp sarılmalılar sana sonu gelmez bir nehir gibi...

Titreyen yüreğine merhem olmalı yaşayacağın her an. Sen ve kalbin gözyaşlarını sadece mutlulukların için tüketmeli. Geçmişin asla ağlatmamalı seni. Ağlatırsa bile her ağlayıştan sonra daha fazla mutlu olmalısın. Çünkü yüreğin uçsuz bucaksız bir iyilik tarlası. Biliyorum ki bu tarlayı o iyi, sıcak umutların çapaladı hep. Biliyorum ki bu tarla sende huzuru, mutluluğu ve kahkahaları çağrıştıran mavi renginde. Sen bu mavi tarlayı böylesine bereketli, gülümseyen topraklı bir hale getirmek için çok uğraştın. Geçmişinin sana sızılarla örülü dikenli tellerle barikat kurmasına rağmen masmavi bir tarla yarattın içinde. Gelecekteki mesut düşlerin bu tarlada saklıdır...

Hayallerin birikmişlikten ağırlaştı farkındayım. Hayallerden çekindiğini, ürktüğünü de biliyorum. Ve her şeye rağmen hayallerin sana yaklaşmasından korkmadığını da biliyorum! Hayallerin mavi tarlanda gerçek olup misafir olacaklar yüreğine. Çünkü sen hayallerini zamanın içinde doyurdun, besledin, onları incitmedin ve kimsenin de incitmesine müsaade etmedin. Seni incitmeye çalışanlar incitenler oldu. Buna engel olamadın. Ama hayallerine zarar verdirtmedin. Çünkü hayallerin senin için kutsal ve özgür. Emin ol hayallerin de senin için aynı şeyi düşünüyorlar. Sen ve hayallerin senin gerçeğin. Gerçeklerinse senin güzelliklerinle yoğrulmuş kalbinin yaşama bakan uzantıları. Ve biliyorum ki gerçeklerini ve hayallerini kıranlara ve zarar verenlere bile öfke duyamıyorsun. Çünkü öfke bedeninden uzak bir karanlık senin için. Çünkü öfke duyamayacak kadar narin ve ince ruhun..

Benimle ya da bensiz mavi tarlanda mutlu olmanı arzuluyorum yaşamının sonuna kadar!.. Benimle mutlu olmak istiyorsan ben yeryüzünden göçene kadar kalbim senin! Eğer daha çok benimle olmak istiyorsan ben öldükten sonra da kalbim senin! Ama benli ya da bensiz ruhum senindir. Ruhlar asla kaybolmazlar. İnan bana bir an bile ruhumun senin olmasından pişmanlık duymayacağım. Zaten eğer alırsan Ruhumu ona yabancılık çekmeyeceksin. Çünkü tamamen seninle dolu!.. Seninle ve yaşattıklarınla. Seninle ve sözcüklerinle. Seninle ve geleceğinle...

Oktay Coşar

Buluşmalar

Size soruyorum? Siz buluşmalardan korkar mısınız? Buluşmalara gebe yaşanacaklardan, gözyaşlarından hatta ayrılıklardan! Ne cevap vereceksiniz bana? Vereceğiniz cevap, yüreğimi bir devekuşu gibi gözlerim kapalı bir öykünün içine mi sokacak; yoksa metanetle, masalın görünmez sayfalarında giz dolu bir geziye mi çıkaracak?

Farkında mısınız bilmem buluşmaların bir yüzü intihardır. İşin tuhafı da beklenen intiharlardır!

Ahhh ne sinsidir bilemezsiniz buluşmalar. İki yüreği öyle sessizce değdirir ki birbirine, yaşam bile farkında olmaz. Duygu tarlamızda özenle yetiştirdiğimiz düşlerimiz buluşmaların için saklanıverir gizlice. Kimseciklerin yüreği bile duymaz... Her şey ilk buluşmayla başlar çünkü.

Belirli belirsiz beklentilerin hepsi ilk buluşmalarda şekillenir. Yani bir tuvale atılan ilk fırça darbeleridir ilk buluşmalar. Tuval iki kişinin ortasındadır. İki kişinin de elinde fırça ve renkler vardır. İlkin her bir kişi kendi fırçalarıyla başlatır resimlerini. Kiminin fırçası ürkek, kiminin fırçası heyecanlı, kiminin fırçası coşkulu, kiminin fırçası hesaplı, kiminin fırçası ketum, kiminin fırçası da maskelidir.

Evet, ilk buluşmada resim tamamlanmaz ama, en azından fırça darbeleri, kullanılan renklerin uyandırdığı duygular resmin geleceği hakkında bilgi verir bize. Yarım kalsa da tablo...

Buluşma birden biz olmaktan çıkar gelecek olur... Ürküten... Korkutan.. Acıtan... İnciten... Ya da sevdalandıran...

Cemal Süreyya ne demiş? :

'MUT(SUZ)

Kim istemez mutlu olmayı?

Benimle mutsuz olmaya da var mısın? '

Buluşmalar çok kollu nehirler gibidir. Kimi mutluluk kimi de mutsuzluk denizinde birikecek olan nehirler gibi. Cemal Süreyya belki de bir buluşmanın hemen sonrasında söylemiştir bu dizeleri sevdiğine. Belli ki ilk buluşmada sevdalı fırça darbelerinin izlerini hemen fark etmiştir Süreyya. Nehir nereye akarsa aksın göze almış sevdalı yolda ilerlemeyi. Yoksa Kolay mı 'mutsuz olmaya da var mısın?' demek...

Buluşmalarda, özenle harmanlarlar buluşacaklar kendilerini. Yepyeni cümlelerle eski cümlelerini, yepyeni düşlerle eski düşlerini, yepyeni aşklarıyla eskimiş aşklarını karıştırıp dekolte bir kimlik giyerler üzerlerine. Peki ya biz?...

Ya birden hiç tanımadığımız biri gelse birden buluşmamızın kıyısına birden buluşmanın üstündeki elbiseyi çekse... Ve çırılçıplak, tüm açıklığıyla kalsa buluşmamız... Ve birden yine o tanımadığımız insan, 'Bu mu sizin buluşmanız? Bakın tüm sırlar orada işte şimdi ne yapacaksınız bakalım?', dese ne yaparız?

Buluşmalar bir öykünün bir romanın ön sözüdür. Ön sevgileri... Ön aşkları... Ön nefretleri... Ön hayal kırıklıkları...

Size soruyorum? Siz buluşmalardan korkar mısınız? Ya da hazır mısınız ilk konuşmaların, ilk yürüyüşlerin, ilk soruların, ilk zorlanmış mimiklerin, ilk sıkılgan davranışların doğuracağı öyküye?

Vereceğiniz cevabı, yaşadıklarınızın veya yaşamak istediklerinizin içinden seçip verin lütfen. Ama acele edin; umut sokağının köşesinde bizi bekliyor buluşmalar...

Oktay Coşar

Büyük Yarış

[italik]
Evet evet, çok hızlı koşmalıyım. Bu benim belki de son şansım. Herşey için. Yeni bir başlangıç, yeni bir hayat için. Gerçi kendimi beklediğimden erken burada buldum. Doğrusu çok da heyecanlıyım; her yerim titriyor. Daha nasıl biri bile olduğumu bilmiyorum. Gergin bir bekleyişin içindeyim. Burası da çok karanlık. Evet.. İşte o patlama. Evet... Yarış başladı işte!

Heyyyyy.... Bu gerçekten olağan üstü bir duygu! Sanki binlerce metre yükseklikten üstümde paraşüt bile olmadan kendimi boşluğa bırakmışım gibi. Evet evet, çok hızlı koşmalıyım. Ya da uçmalıyım.. Of bilmiyorum. Tek bildiğim, bize verilen haritadaki hedefe gitmek. Vücudumun tüm kırımları bir rakkas taklidi yapıyor sanki; öyle oynak ve kıvrak ki inanmıyorum. Bu benim ilk deneyimim. O da ne, binlerce yarışçı daha. Heyyy ne kadar da çoklar?

Hay aksi! İşimin bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Yağmur damlacıkları gibi resmen!

-"Heyy itmesene! Düzgün yarış!"

Bunlar hiç de centilmen değil! Tüm enerjimi, gücümü kullanmalıyım birinci gelebilmek için. Ne çok kıvrım var yollarda. Olamaz! Duvarlara çarpan her yarışçı ölüyor. Gerçekten çok tehlikeli. Çok dikkatli olmalıyım. Bu yarış benim son umudum biliyorum. Kendimi ve ruhumu tanıyabilmem için de son fırsat. Daha güzel miyim yakışıklı mıyım onu bile bilmiyorum...

Geçmişimi bile anımsamıyorum. Tek bildiğim, kendimi kapkaranlık, ıslak, gürültülü ve kaygan bir yerde bulduğum; sonrasında beynime bir haritanın sokuşturulduğu; sonunda da şöyle yazdığı : " Evrenin büyüdür bu başlangıç. Kazananırsan ruhun evrene armağan."

Çok düşünüp de yavaşlamamalıyım. Daha hızlı koşmalıyım. Ya da uçmalıyım... Neyseki aynı zamanda yön gösteren levhalar var. O da ne ? Öyle az kalmışız ki. Ne çok ölen olmuş. Peki neden? Bu biraz da acımasızlık değil mi? Onların günahı nedir ? Hem birinci gelince gerçekten bir başlangıç olacak mı ? Mutluluk mı bu? Offf. Bilmiyorum... Daha hızlı olmalıyım, daha hızlı! Başarmalıyım!

Hey... Işık... Muhteşem bir aydınlık... Yaklaşıyoruz. Öyle pırıltılı ki bakamıyorum bile. Daha hızlı olmalıyım. Işığa ben varmalıyım. Işığa ilk ben dokunmalıyım. Işığı ilk ben hissetmeliyim. İçim inanılmaz bir şekilde kıpırdanıyor. Oraya ulaşma isteğim öyle çok kabardı ki... Daha hızlı olmalıyım! Yapabilirim biliyorum!

Dört yarışçı kaldık. Kuyruğumu daha iyi kullanmalıyım. Çok az kaldı. Çok az... Hadi... Hadi... Işıkla vücudum neredeyse birleşmek üzere. Hadi.. Hadi.. Üç yarışmacı kaldık.... Işık içime girecek sanki tüm gizemiyle.. Hadi... Ya hep ya hiç! İki... Çok iyi.. Evet... Evet.... Hiç bir şey göremiyorum. Hadi...

Evet!!!!!! Kafamla o ince, büyümsü zara vuruyorum tüm gücümle. Öbür yarışçı da aynı şeyi yapıyor. Daha güçlü vurmalıyım. Zarı delmeliyim. Daha güçlü... İçeri ilk ben girmeliyim... Çok terledim ve yoruldu ama az kaldı... Hadi... Ohhhh....

İçerideyim... O da ne, tüm kapılar kendiliğinden kilitlendi! Diğer yarışçı da dışarıda kaldı ve öldü. Ne üzücü... Ama çok üzgünüm istesem de ağlayamam şu an...

Burası ne tuhaf.. Harika kokulu bir sıvı sanki bedenimi yalıyor usulca... Harika bir müzik sesi esiyor sanki içeride. Cennet böyle bir yer mi acaba? Hem kimim ben ? Yeni bir yolculuk daha mı yapacağım yoksa? Bu zaten çok yorucuydu. Bedenimde tuhaf şeyler oluyor. Sanki birileri ruhumu çoğaltıyor gibi... Hımm.. Duvarda bir tabela :

"Hoş geldin evine asil sperm! Sen evrene, evren de sana armağan olsun. Yaşadıkların ve yaşayacakların zamansal bir mucizenin sadece başlangıcıdır."

Oktay Coşar [/italik]

Piyon

[italik] O kadar berrak görüyorum ki. Sanki burnumun tam ucundalar. Tam iki saattir yorulmadan kavga ediyorlar. Aslında yoruluyorlar; zaman zaman bir kaç dakika ara verip sonra yine başlıyorlar. Hatta yaklaşık yarım saat önce öpüştüler de. İşim gücüm yok ben de bunları dikizliyorum. Aslında itiraf etmeliyim ki oldukça keyifli. Tarife gerek var mı bilmiyorum ama, adam tıknaz suratlı, çene sakallı, kalın kaşlı. Hani şu entellektüel tiplerden işte. Zaten aşağı yukarı hepsi birbirine benziyor bunların. Tıpkı penguenler gibi. Kadınsa... O gerçekten çok güzel... Kumral. Uzun kirpikli ve iri gözlü, iri dudaklı. Belki de sadece o kadın için, saatlerdir üşenmeden ayakta dikiliyorum.

Şu ana kadar çok ilginç, öyle hikaye değeri taşıyan bir gelişme olmadı. Şiddet yok. Sadece savurgan el kol hareketleriyle birbirilerine bağırıp çağırıyorlar. Ha, biraz önce adam duvarda asılı tabloyu hızlıca kapıp, tam yanındaki koltuğun üstüne parçaladı. Sanırım tablo imitasyondur. Adam uyanık birine benziyor çünkü. Öyle kıymetli bir tabloyu, cinnet haliyle de olsa, bir anda heba edecek birine benzemiyor. Ama kadınlar öyle değil bilirim. Van gogh'un en değerli tablosu dahi olsa, gözleri karardığı an hiç acımazlar. Ki hissediyorum; bu kadın da öyle. Hemleri çoktur böyle kadınların. Hem hırçın hem yumuşak. Hem asi hem sadık...

Kadın, göğüslerini kıvamında açıkta bırakan bir elbise giymiş. Kıvamında. Olmadı. Kıvamında olacaktı. Beni çok cezbeden kıvam bu işte. Tıpkı düşesler gibi. Peki itraflarımdan bir tane daha : aynı zamanda bu yüzden de gözlüyorum saatlerdir. Kendimi sapık rontgencilerden biri gibi düşündüm bir an. Ama öyle değil. Bu bana göre oldukça ahlaki bir gözlem. Tabii ki kendi ahlak bütünlüğüm içinde...

Her an farklı birşey olabilir diye tuvalete bile gidemiyorum. Ancak dediğim gibi şu ana kadar bildiğimiz, hararet oranı çitanın biraz üstünde tartışmalardan hiç bir farkı yok. Örneğin kadın şu an masanın üstünde duran sürahidenden bir bardak su aldı. İçti... Elinde bardak, yüksek sesle birşeyler söylüyor. Söylüyor... Bardağı duvara fırlattı. Sanıyorum daha yüksek sesle bağırılmaya başladı. Adam dondu kaldı. Bilirim böyle adamları, karşılarındaki pençelerini çıkardı mı pırsıp kalırlar hemen. Dayanamayacağım tuvalete gitmeliyim. Bu arada sakın birbirinizi öldürmeyin olur mu ?

Gerçekten çok ilginç. Satranç oynuyorlar. Gerçekten delirmiş olmalı bunlar. Satranç tahtasının tam yanında ise uzunca bir bıçak. Umarım düşündüğüm şeyi yapmazlar. İşte şimdi beklediğim de geldi. Gerçekten hikaye değeri olan bir an yakaladım işte. Evet işet evet. Biliyosum sıradan sapkın bir dikizci olmadığımı. Bu dürbünü de almakla gerçekten iyi etmişim. Gerçi bir aylık maaşımı verdim ama olsun. Doğrusu böyle bir dikize ihtiyacım vardı. Gerçekten çok komiğim. Bir dikize ihtiyacı olmak. Ne saçma bir laf etmişim.

Sanıyorum kadının hamleleri daha akılcı. Adamın suratı, kadının her hamlesinden sonra biraz daha buruşuyor çünkü. Yalnız şu an çok tuhaf bir şey oluyor. Adam. Adam biraz ufaldı gibi. Ufaldı işte. Küçülüyor yani. Peki nasıl oluyor ? Bu çok tuhaf. Evet... Kadın hamle yaptıkça. Kadınının her hamlesinde adam biraz daha ufalıyor. Kadının yüzünde sinsi bir gülümseme. Adamın yüzü ise... Ölümüne gider gibi. Pişman gibi. Gerçekten de sıra dışı bir durum. Gözlerime inanamıyorum doğrusu. Adam gittikçe küçülüyor. Neredeyse yavru bir kedi büyüklüğünde şu an. Nerede o entellektüel adam, nerede şimdiki yavru kedi. Yalnız kadın adamın gittikçe ufalmasını hiç umursamıyor gerçekten de. Hamlelerini yapmaya gayet kararlı devam ediyor. Adam... Gözlerime inanamıyorum. Şimdi de küçük bri solucan oldu. Masanın üstünde çaresiz geziniyor. Sanıyorum kadın son hamlesini yaptı. Galiba adam mat oldu. Başka da bri seçeneği yoktu sanırım bu süreç sonucunda. Kadın masanın üzerinde duran bıçağı eline aldı. İnanmıyorum bu çok korkunç bir sahne. Solucanı ikiye böldü bir hamlede. Sonra avuçlarına aldı ve pencere kenarındaki saksının içine koydu. Bu gördüklerim gerçek olamaz.

Kadının yüzünde oluşan büyük bir zafer kazanmış ifadesini görmelisiniz. Yüzündeki mutluluk resmen tüm mimiklerine işlemiş. Peki şimdi ne yapıyor ? Beyaz, genişçe bir kartona birşeyler yazıyor. Nasıl... Nasıl... Yazdığı kartonu bana gösteriyor. Beni görebiliyor mu yani ? Hemen kaçmalıyım. Peki ne yazıyor ? Himm...

"SANA İYİ BİR SATRANÇ OYUNCUSU OLDUĞUMU SÖYLEMİŞTİM!"

Ne demek şimdi bu ? Hayır hayır saklandığım yerden kesinlikle çıkmamalıyım! Neler oluyor? Bir yazı daha :

"SAKLANDIĞIN YERDEN ÇIKSAN İYİ OLUR. PİYON SADECE TEK KARE İLERLER. BİR PİYON OLMADIĞINI SEN DE BİLİYORSUN."

Galiba ben bu günlerde çok film izledim. Evet evet kesinlikle izlediğim filmlerin etkisinde kalmış olmalıyım. Olamaz. Bir yazı daha :

"DAHA FAZLA GEÇ OLMADAN GÖRÜN. SANA İHTİYACIM VAR. "

Görünsem iyi olacak sanırım. Yoksa içimde daha kötü şeyler olacak gibi bir his var. "Sana ihtiyacım var" derken neyi kastetti ki acaba? Ben evet... Garip şeyler olmasını istiyordum. Belki bekliyordum da. Ama bu kadar garip. Bu kadarı

çok fazla. Yien neler oluyor ? Kadının bulunduğu odada yağmur yağmaya başladı. Yağmur... Bu nasıl olur ? Bütün bunlar gerçek üstü. Kadın yağmurun altında gülümseyerek ıslanıyor. Islandıkça kayboluyor. Islandıkça kayboluyor. Bir yazı daha :

"GERÇEKTEN KAYBOLMAMI İSTEMİYORSAN ARKANI DÖN!"

Ne ? Arkamımı döneyim ? Nasıl ? Neden ? Neden ama?

Peki... Peki dönüyorum tamam. Senin istediğini yapacağım. Madem böyle bir işe kalkıştım. Evet döndüm işte.

- Sevgilim İki saattir bekliyorum; hala bir hamle yapacaksın. Bırak artık elindeki şu dürbünü!

- Evet... Evet... Bırakayım evet... Geldim... Özür dilerim. Bu göğüs dekolteli elbisen sana gerçekten çok yakışıyor.

- Ne ?

- Piyon diyorum. Tek kare ilerler ama bazen seni ummadık bir yenilgiden kurtarır.

Oktay Coşar [/italik]

Ten Karmaşası

TEN KARMAŞASI

(Bir gece vakti, bir oda da konuşma hali.)

Adam _ (Kanepenin bir ucunda, sağ elini sağ şakağına dayamış, uzunca bir süredir suskun, yüzünde anlaşılmaz bir buruklukla oturmaktadır.)

Kadın _ (Karşı kanepede başı biraz öne eğik, sol eliyle dudaklarını çekiştiriyor, uzunca bir süre suskun, endişeli hatta tedirgin bir yüz ifadesi vardır.)

(Belki bir saattir konuşmadan sükunetle oturmaktadırlar, ara sıra dolambaçlı bakışlarla birbirlerine bakmaktadırlar. Sanki bir şey söylemekle söylememek arasında yaşanan umarsız bir boşluk gibi...)

Kadın _ (Çok narin, ince sanki dere yatağından yavaşça akan su gibi gözlerinin kenarından birkaç damla yaş akar, yüzünü yalayarak çenesine doğru. Fakat yüzünde hiç de öyle ağlamaklı bir belirti yoktur. Gözleri, hareketsizce pencereden görülen gökyüzüne bakmaktadır.)

Adam _ (Kımlıtsız bakışlarıyla kadının gözlerinden inen yaşları seyrediyor. Bir şeyler söylemek ister, fakat onu engelleyen sessizliğe bir süre daha yenik düşer. Hatta ağzından dökülecek ilk kelime bile önemli olmalıdır onun için bu hüznü dolu havada.)

Kadın _ (Sanki binlerce yıldır hiç yerinden oynatılmamış bir heykel gibidir. Gözyaşları kurumuş, geriye sadece odanın loş ışığında parlayan izi kalmıştır, hala pencerenin ardındaki gökyüzüne bakmaktadır hareketsizce.)

Adam _ (Adam ayağa kalkar, odanın kenarında ki masanın üstüne de yanan mumun yanına geçer, elleriyle mumun arkasında şekiller yaparak duvarda yansıyan, kendi yarattığı şekilleri izlemektedir. Bütün bunları yaparken yüzünde asla bir tebessüm ifadesi yoktur, evvela bir köpek kafası sonra bir timsah başı yapmaya çalışır. Ellerini açıp kapatarak sessizce konuşturur gibi yapar timsahı mum ışığının duvara verdiği gölgelerle. Amacı ne kadını böyle çocuksu bir oyunla güldürmek, ne de kendini eğlendirmektir.)

Kadın _ (Bakışlarını gökyüzünden alıyarak adamın ellerinin duvarda oluşturduğu gölgelere çevirir. Sanki çocukluğundan arta kalan bir şeyleri izliyormuşçasına dikkatini çevirir gölgelere. Manasız bir şekilde ağzı açılıp kapanan timsah gölgesine bakıp ne söylemeye çalıştığını düşünür.)

Adam _ (Gölge oyununu kesip vücudunu kadına çevirip gözlerine bakar bir süre. Bakışlarında duyarlı, içli ve çok hafif bir gülümseme vardır.)

Kadın _ (Adamın bakışlarını taklit eder gibi aynı hisle bakmaya çalışır ona bakan gözlere. Ve hala konuşmak için hiç bir çaba yoktur ne adamda ne de kadında.)

Adam _ (Nihayet ilk kelime dökülecektir ağzından.) Sence bunu neden yaptı?

Kadın _ Oktay mı?

Adam _ Evet.

Kadın _ Sırf bize ten karmaşası dedirtebilmek için.

Adam _ Sence bu bize haksızlık değil mi?

Kadın _ Belki de.

Adam _ Bize bir isim vermedi, zamanımızı söylemedi, nerde yaşadığımızı bile bilmiyoruz. Bence onun yaptığı koca bir bencillik.

Kadın _ Haklı olabilirsin. Sırf sevdiğine okutmak için konuştuklarımızı bizi dar bir kalıba sokmaktan hiç çekinmedi.

Adam _ Biliyor musun neden ağladığımı bile bilmiyorum. Neye üzüldüğümü? Hatta senin neyim olduğumu bile.

Kadın _ (Gülümser) Biliyor musun, ben de senin neden mum ışığının gölgesiyle duvara o şekilleri yaptığını bilmiyorum. Bizden habersiz kim bilir ne anlamlar yüklemeye çalıştı bize?

Adam _ Sadece istediği şeyleri bize söyletebilmek için bizi kullandı.

Kadın _ Evet. Bunu hiç düşünmemiştim. Neye ağladığımı bile bilmiyorum. Sırf o istedi diye ağladım. İnsanın ne için ağladığını bile bilmemesi ne kötü!

Adam _ Evet! Oktay'ın duygularıyla oynatılan yüreğinden iplerle sarkıtılmış bir kukla gibi hissediyorum kendimi.

Kadın _ Sence yazmaya bir kaç saat ara vermesini fırsat bilip onun yokluğundan yararlanıp böyle onun arkasından konuşmamız doğru mu peki?

Adam _ Bence doğru. Düşünsene o gitmeseydi daha neler olacaktı kim bilir? Bize zorla "ten karmaşasını çarşıftan bir ilişkide yaşamak nasıl bir duygu?" dedirtecekti. Bize yarım bir hayat yükleyip sanki acılı bir aşık konumuna sokacaktı. Sonra birden birimiz : "Biliyor musun ten karmaşası aslında şöyledir böyledir" gibi cümlelerle odadaki cümleleri çoğaltacaktık. Tıpkı düşlediği gibi.

Kadın _ Sanırım evet. Fark ettin mi? Biz o yokken de konuşabiliyoruz. Peki sence o yokken daha mı mutluyuz?

Adam _ Bunun için ilk önce kim olduğumuzu bilmemiz gerekir. Gitmeden önce kim olduğumuz hakkında hiç bir şey söylemedi. Kim olduğumuzu bilmeden mutlu olabilir miyiz bilmiyorum.

Kadın _ Haklısın. Peki bir soru daha. Sence gitmeseydi bize bir kimlik verecek miydi? Kim olduğumuzu söyleyecek miydi bize?

Adam _ Bilmiyorum. Dedim ya belki söyledim ama tam olarak ne o ne de biz bilecektik kim olduğumuzu. Başka bir insan başka insanlara ne kadar yaşam zerk edebilir ki?

Kadın _ Peki ten karmaşası ne demek?

Adam _ Yapmaaa! Onun istediği de bu zaten. Bunu bizim konuşmamız. Onun oyununa gelmeyelim sakın. Geçenlerde sevdiğiyle ten karmaşası hakkında konuşmuştu ya? Aklı sıra şimdi bize de ten karmaşası dedirtip sevdiğine okutacak.

Kadın _ Gelmeyelim de, zaten bir oyuna girdik onun sayesinde.

Adam _ Hı hı... Bak aklıma ne geldi? Kim olduğumuzu biz belirleyelim mi?

Kadın _ Nasıl?

Adam _ Ona fırsat vermeyelim. O gelmeden kim olduğumuzu neden bu oda da olduğumuza karar verelim. Böylece kendi yaşamımızı kendimiz kurmuş oluruz.

Kadın _ Aslında bu cezbedici bir düşünce. Peki bunu nasıl yapacağız?

Adam _ Evet aslında biraz zor. Yani bu ana kadar neler yaşamış olabiliriz ki? Çocukluğumuz, gençliğimiz nasıldı? Nelere kızarız? Nelere hüzünlüyoruz ve neden buradayız? Biz kimiz? Sence bütün bu sorulara o gelmeden cevap bulabilir miyiz?

Kadın _ Bu gerçekten zor. Bir anda her şeyi belirlemeye çalışmak. Bunu yapmak zorunda mıyız?

Adam _ Bence yapmalıyız. En azından neden bu odada olduğumuzu ve birbirimizin arasında ki yakınlığı bilmeliyiz.

Kadın _ Sence biz dost muyuz sevgili mi?

Adam _ (Gülümser) Bilmem. O gidene kadar ne yaptığımızı hatırlamaya çalışıyorum da. Sanki sevgili izlenimi vermeye çalışmış bize.

Kadın _ O zaman sevgili mi olmamız gerekiyor şimdi?

Adam _ Bilmem. Olmalı mıyız sence?

Kadın _ Bilmiyorum. Daha önce hiç sevgilim olmadı ki. Eğer öyle bir düşüncesi varsa ilk defa şimdi olacaktım. Nasıl bir duygu acaba?

Adam _ Benim de senin durumunda olduğumu unutma. Bence denemekte fayda var. En azından o istediği için değil biz istediğimiz için sevgili olacağız. Sence bu güzel değil mi?

Kadın _ Evet... Peki söyler misin sence ben neden ağladım en başta?

Adam _ Sanırım aramızda bir çıkamaz vardı. Ya da başka bir şeye üzüldün. Belki de seni üzdüm. Bilemiyorum.

Kadın _ Ama ben neden ağladığımı bilmek istiyorum. Sence Oktay biliyor mudur?

Adam _ Tabi ki biliyordur; bizi o yazdı. Onu anlatmaya çalışıyorum. Belki de senin neden ağladığın önemli değildi onun için. Önemli olan bize yazdıracağı cümleleri Sevdiğine okutmasıydı.

Kadın _ Onun bu kadar bencil olabileceğine inanmıyorum.

Adam _ Bir düşünsene hiç gitmediğini? Kim olduğumuzu bile bilmeden yazdıklarına son verecekti belki de.

Kadın _ Peki isimsiz olmak seni rahatsız ediyor mu? Bize salt kadın ve erkek demesi yani?

Adam _ Çok değil. Beni asıl rahatsız eden bizi kullanması.

Kadın _ Peki sence bu oda şu an bizim mi oldu?

Adam _ Tabi ki, artık istediğimiz gibi kullanabiliriz. Özgürüz!

Kadın _ Müzik dinleyelim mi?

Adam _ Olur... Ah çok kötü!... Sadece lal var! Sana demiştin değil mi gerçekten bencil diye. Biliyorum bu onun sen sevdiği bestelerden biri.

Kadın _ Madem sadece o var biz de onu dinleyelim o zaman.

Adam _ Olur.

Kadın _ Biliyor musun şu an içimde tarif edemeyeceğim bir huzur var.

Adam _ Ben de aynı duyguları hissediyorum. Yani senin yanımda olman benim için farklı bir duygu. Nasıl anlatayım...

Kadın _ Sence bu aşk mı?

Adam _ Bilmiyorum. Sanırım gitmeden önce az da olsa birbirimize yakın olduğumuzu hissettiren bazı cümleler yazmıştı. Onun etkilerini yaşıyor olabiliriz.

Kadın _ Bu müzik yürek coşkusu veriyor insana.

Adam _ Evet. Hoş bir esinti gibi odanın içinde dağılıyor sanki.

Kadın _ Bence onu bu kadar suçlamalıyım. Belki de iyi bir insan. Amacı bizi incitmek değildi. Belki de bizim çok mutlu olmamızı istiyordu.

Adam _ Belki de. Evet çok gittim üstüne. Ama yine de kendimiz yön vermeliyiz duygularımıza o bize istediği şeyleri söyletmemeli.

Kadın _ Peki bunu nasıl yapacağız? Ya şimdi gelirse. Tedirgin edici bir durum.

Adam _ Bir yol bulmalıyız.

Kadın _ Evet ama nasıl?

Adam _ Bilmiyorum!

Kadın _ Bak!! Gördün mü??

Adam _ Neyi?

Kadın _ Pencereden biri baktı sanki. Sonra kayboldu.

Adam _ Görebildin mi kim olduğunu?

Kadın _ Hayır!

Adam _ Bu kesinlikle o olmalı!!! Geldi!!! Daha çözüm bulamadan geldi. Tekrar kukla olacağız! Belki de bizi ayıracak !!!

Kadın _ Ama bak biz hala konuşabiliyoruz.

Adam _ Biliyorum birazdan gelecek. Ve yine parantez aralarıyla istemediğimiz bir dolu şeyi yaptıracak bize.

Kadın _ Bence gelseydi çoktan gelirdi. Kanımca gelmekten vazgeçti.

Adam _ Nasıl?

Kadın _ Bence geldi ve konuştuklarımızı okudu. Ve bizim için tekrar yazmaktan vazgeçti.

Adam _ Sence bu doğru olabilir mi? Öyle olsa ne güzel olurdu.

Kadın _ Bence o iyi bir insan. Sanırım onu haksız yere yargıladık. Düşünsene hiç başlamasaydı bu yazıya şu an hiç var olamayacaktık. Bırak isimlerimizi, kadın ve erkek bile olamayacaktık.

Adam _ Doğru.

Kadın _ Peki şimdi ne yapacağız? Artık yaşam bizim. Doğrusu biraz korkuyorum.

Adam _ Korkma yanında ben varım.

Kadın _ Sana karşı kendimi çok yakın hissediyorum. Ne grip! İsmi bile bilmiyorum ama çok sıcaksın bana.

Adam _ Ben de seni çok seviyorum.

Kadın _ İyi!

Adam _ (Gülümser) Sanırım ne kadar kendimiz olsak da mutlaka ondan kalan bazı izleri taşıyacağız.

Kadın _ Sence bu kötü mü?

Adam _ Sanırım ilk baştaki gerginliğim yok artık. Yani senin de söylediğin gibi hiç başlamasaydı yazmaya, birbirimizi hiç tanıyamayacaktık. Hem konuştuklarımızı duyup gelmemesi de onun ne kadar hassas olduğunu gösteriyor.

Kadın _ Aaa bak masada neler var. Yazmış olduğu diğer yazılar.

Adam _ Evet. Hımm. " Sinderella'ya tarafsız bir yaklaşım", 'Gelincik', 'Sevda'lı çiçeğe mektuplar', "İkili yaşantılar", "Göl vakti" ve şiirler.Sence okumamızı ister miydi tüm bu yazılanları?

Kadın _ Bilmem. Belki de.

Adam _ Hepsini sevdiğine mi yazdı acaba?

Kadın _ Olabilir. Bilmiyorum. Ben sadece bizi biliyordum şu ana dek.

Adam _ Aa bak! Yarım kalan tabloda da adam ve kadın var!

Kadın _ Ne ilginç. Bizim gibi farklı insanlar yani. Biz ilk değilmişiz.

Adam _ Belki son da olmayacağız.

Kadın _ Peki sence ne yapıyorlardır o adam ve kadın?

Adam _ Bunu bilmek güç. Umarım şu an mutlulardır.

Kadın _ Her ne olursa olsun ona çok şey borçluyuz. İçimden ne geldi biliyor musun şu an?

Adam _ Ne?

Kadın _ Aslında bizim için bir fedakarlık yaptı. Bizim ten karmaşası hakkında konuşmamızı istemişti. Onun için başlamıştı yazıya. Bence biz de onun için ten karmaşasından ve ten karmaşasının sevdayla ilintisinden konuşmalıyız. Sevdiği okumalı.

Adam _ Haklısın. Ama ten karmaşası ne demek?

Kadın _ Bilmem. Sadece cinsellikle ilgisi olmasa gerek. Ruh ve şehvetin karışmasıyla ortaya çıkan bir bunalım olabilir belki.

Adam _ Hımm. Sen nereden biliyorsun tüm bunları?

Kadın _ Bilmiyorum. Nasıl bildiğimi, nasıl söylediğimi inan ben de bilmiyorum.

Adam _ Ten karmaşası... Ruh... Şehvet... Birleşiyor. Birleşim anı... Tuhaf... Ayrıntılar... Bütün bu ayrıntıların yükünü şu anda ben de taşıyorum sanki içimde. Oysa kendimi tanıyalı yarım saat bile olmadı.

Kadın _ Acaba ikisinin yaşadığı bir buhran mıydı? Belki de bizi yaratmaktaki amacı bu ten karmaşasına bir çözüm bulabilmektir. Bu karmaşaya son verip karmaşadan uzaklaşmak!

Adam _ Karmaşıklık mı istememiş yani? Karmaşıklık kötü bir şey mi?

Kadın _ Kötü değildir belki ama düşünsene o gittikten sonraki halimizi? Nasıl karmaşaya düşüp paniğe kapıldığımızı. Kimiz, neyiz, neden seviyoruz, neden ağlıyoruz, neden gölgeler yaptık? Bir sürü nedenlerin arasında boğuluverdik bir anda.

Adam _ Evet. Eğer nedenlere girseydik sebepsizce belki de şu an duyduğumuz huzuru duyamayacaktık.

Kadın _ Karışık bir konu bence bu. Belki de derin yerlerde boğulmaktan ürküyordur?

Adam _ Belki de ürkemektен çok, içinde huzurla barınabileceği bir ruha ait ten arıyordur. Güvenebileceği bir ruh ve güvenebileceği bir ten...

Kadın _ Peki sence daha önce yaşadıklarından dolayı mı böyle düşünüyordur?

Adam _ Bilmiyorum. Bizimkiler sadece varsayım.

Kadın _ (Gülümser.) Evet. Hiç yoktan iyidir varsayım yapmak.

Adam _ (Gülümser.) Haklısın.

Kadın _ Aaaa!! Bak bir de şiir yazmış ten karmaşası hakkında.

Dam _ Okusana merak ettim.

Kadın _ Olur. Müziğin sesini açar mısın biraz?

Adam _ Tamam .

Kadın _ ...

Narin ve işlemeli bir buluttan örülmüş teninle

Denizin üstünde uyuyabilirim bu gece

Tenin büyüdü bir düş kozasıyla örülmüş ,

Kokusu kalbime bulanmış,

Tenin bir sır olmuş tenimde,

Tenin sevda olmuş bedenimde,

Tenin çoğalıyor bende,

Tenin susuyor sancıyla yazgımda,

Tenin bir güzel arzu bende... Adam _ İlginç!

Kadın _ Şey... Şunu hissediyorum şimdi... Benim için taze ve sonsuz bir sevgilisin şu an.

Adam_ Sen de benim için öylesin.

Kadın_ Ama bir tedirginlik var içimde.

Adam_ Nedir?

Kadın_ Cümleler bitince ne olacak. Biz de mi biteceğiz?

Adam_ Hayır. Bitmeyeceğiz. O da bitmemizi istemezdi zaten. Daha önce yazılanlar bitti mi? Leyla, Mecnun? Aslı, Kerem? Binlerce yazılan isimli veya isimsiz yaşantılar?

Kadın_ Haklısın. Bitmedi...

Adam_ Biz de bitmeyeceğiz.Yaşamın bir kıyısında sadece sen ve ben yaşamaya devam edeceğiz.

Kadın_ Bu harika bir duygu.

Adam_ Bence de.

Kadın_ Müzik...Sanki bir aşk masalından kopmuş da bize armağan edilmiş gibi.

Adam_ Seni çok seviyorum.

Kadın_ Ben de. Ben de...

Adam_ Umarım onlar da bizim gibi nihayetsiz mutluluğu yaşarlar.

Kadın_ Umarım...

Oktay Coşar

Kayıplar Listesi

Her kayıpta biraz daha uzaklaşıyoruz birbirimizden. Biraz daha hissedemiyoruz kalplerimizi. Biraz daha anlayamıyoruz dilimizi. Her kayıp, biraz daha uca itiyor bizi.

Kötü adamlar, kötü emelli adamlar böyle istiyorlar. Küsselim istiyorlar. Küfredelim istiyorlar. Ağlayalım istiyorlar. Ekmeklerine biraz daha yağ sürmemiz için, ellerinden geleni yapıyorlar.

Her kayıpta biraz daha mutlu oluyorlar çünkü, planları tıkırında gidiyor. Oysa hepimiz hepimize misafirlğe gidiyoruz. Birimiz bir sokakta diğerimiz de arka sokakta oturuyor. Hepimiz tanıdık bir simayız. Okula, işe giderken karşılaştığımız tanıdık eşgalleriz.

O Kötü adamlar istiyor ki, birimiz iki parmağını kaldırsın, birimiz dörtparmağını, birimiz üç, birimiz beş. Ama asla istemiyorlar, hiç bir parmağımızı kaldırmadan ellerimizi birleştirmeyi. Ellerimiz birleşirse fakirleşeceklerini biliyorlar.

Kimse ortada durmasın. Herkes safında dursun, taraf olsun istiyorlar. Çünkü ortada duran öfke duymaz. Onların tek geçim kaynağı öfke. O yüzden ya bir uçta, ya da en uçta olalım istiyorlar. Her an düşecekmişiz gibi.

Artık bırakalım o yüzden her kayıpta, o kötü adamların bize ezberletmeye çalıştıkları şeyleri tekrarlamayı.

Artık silkenenip, sevme zamanı, inanma zamanı; daha da önemlisi birbirimizi kabullenme zamanı. Yoksa uzayıp gidecek bu kayıplar listesi.